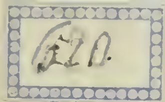

3 1761 07432902 0

Loven og Livet.

Fortælling

om

en Stamfader.

Af

Walter Dan.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler Andr. Fred. Høst.

1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Første Capitel.

Den hele Kyststrækning fra Veile=Fjord til Løngsodde, ja maaskee til et endnu sydligere Punkt, har rimeligviis i gamle Dage været bedækket med umaadelige Skove. Fortællingen derom kan man endnu høre af Beboerne der paa Egnen, de lægge endogsaa til, at det ældste Fredericias Volde havde en Grundfyldning af sværstammede Bøgetræer, af hvilke man ved Udgravninger i de gamle Værker har fundet adskillige vel conserverede Exemplarer. At Trelde Skov, der strækker sig fra Veile=Fjord, langs Kysten, altsaa fra NO til SV, som et Belte paa over en Fjerdingveis Bredde og en god Miils Længde, at den netop standser ved en lang, dyb Slugt i Kanonskuds Afstand fra den nuværende Fredericia Fæstning, det savner visselig al naturlig Grund, thi Jordbunden og Terrainformationerne N og S for Slugten ligne hinanden aldeles. Trelde Skov er saaledes at betragte som en meget lille Rest af Fortidens rige Vegetation, om

den end er betydelig i Forhold til Landskabets øvrige Skovstrækninger. Naar Vandstanden ikke er altfor høi, kan man, vel med endeel Besvær, i 2 à 3 Timer trænge frem paa den sandede og stenige Strandbred under Skoven, fra dennes SV Pynt til dens nordøstlige og i nogenlunde klart Veir er denne Besværlighed i høi Grad lønnende. Det udstrakte Hav tilhøire, indfattet af Æbelø, Fyen, og disse hvert Dieblik nye Skræntdannelser, halvt skjulte af den tætte Skov, hvilken man passerer, det er paa een Gang hjemligt og saa forunderligt fremmed, at man oftere maa standse og besinde sig paa Landenes gode danske Navne, for at blive fortrolig med Egnen. Man kan vandre frem og tilbage her og det paa de forskjelligste Tider, uden at træffe paa et Menneske; en sjælden Gang seer man vel i Skrænten Noget, som ligner en Nedkjørsel, men den er halsbrækkende steil og Leret ligger som en Banke mellem Hjulsporene. Ud for en saadan staaer der et ubetydeligt, 3 à 4 Alen langt Fletværk ud i Stranden, formodentlig bestemt til derved at binde de Baade, der skulle indtage det i Skoven fældede Træ og en sjælden Gang kan man være saa heldig at træffe Mennesker paa disse Steder, beskjæftigede med at sætte Træet i Favn og bringe det i Baaden, men det er som sagt meget sjældent. Man lever her med Maagen,

som i bugtede Linier flyver over Vandet og leder om det Punkt, hvor den skal slaae ned, og skriger omkap med de andre Strandfugle, naar det varer forlænge; Høgen, som kredser høit oppe i Luften over Skoven og skrækker Smaafuglene der, bringer dem til at søge Skjul, bedre og bedre fra Trætoppen til under Kronen, herfra til Træets Affødning, herfra til Buskene, som paa visse Steder endnu gjøre det meget vanskeligt at trænge igjennem Skoven, herfra til Jorden; ak, der lurer maaskee Ræven, som trygt og ugeneert spadserede paa Skrænten og først paa Vandrerens Raab vendte sit Hoved mod ham, med Undren fandt sig neppe 50 Skridt fjernet fra ham, stak Ørene tilbage og foer ind i Skoven. Vil man følge Mikkel, for idetmindste omtrentlig at mærke sig Stedet, hvor den kan have sin Hule, saa bliver det et heelt Arbeide. I Leerskrænten findes talrige Væld og hyppigt har en livlig Skovbæk Passage til Stranden gjennem en dyb Kløft; endvidere kan Havet, naar den barske Nordost rører det, sende sine tunge Bølger høit op ad Skrænten, hvorom Tanget, Muslingeskallerne, ja selv de temmelig svære Steen, som man hist og her finder i Toppen af mandhøie Buske ved Skræntens Fod, tale tydeligt og uimodsigeligt. Af disse Grunde befinder Skræntleret sig som oftest i en Opløsningstilstand. Ligesom Skjæl ligger det

over Fladerne og sætter man Foden derpaa, synker man i til Anklen og faaer sit næste Skridt gjort dobbelt vanskeligt ved den Tyngde hvormed Leer-klumpen forøger Støvlens. Har man alligevel gjort en halv Snees Skridt, saa kommer man op paa en Terrasse, 20 à 30 Skridt i Breden, og her gjælder det om at springe med de tilklinede Støvler, thi det lille Plateau har ingen Overflade, denne er gjennemfuret med dybe Revner. Ogsaa dette maa være frembragt ved Vandets Magt; ligeforan begrændses Terrassen af en 20—30 Fod høi, næsten lodret Leervæg; Terrassen er altsaa en Deel af Skrænten, som i Tidernes Løb er bleven udhulet af Vandet, ved egen Tyngde er den sunket og i Faldet ere de dybe Revner slagne. — Er man allerede trættet af Vandringen i det tunge Sand og mindes man, at der endnu er et godt Stykke Vei tilbage, ud- og hjemad, saa opgiver man denne Vei itide. Man vælger en af de Pynter, som begrændse den lille Bugt i hvilken man befinder sig, for at klattre op ad dens bevoxede Ryg. Det er en Omvei, men Mikkel er altfor interessant, til at man skulde lade det bero ved et intetsigende Bekjendtskab. Ad denne Vei lykkes det i Reglen, man river sig vel tilblods i Tjørnekrattet, Tornene stikke igjennem Klæderne og den vilde Rose slaaer sin Stængel om Kinderne, men det er dog fornøieligt

at være kommen herop; nede fra Stranden see Fyens og Æbeløes Kyster ud som om de svævede i Luften, og man seer kun de øverste Kanter; heroppe fra træde de frem i skarpe Contourer og kommer en Sky tilhjælp, saa at dens Slagskygge falder paa Havet i nogen Afstand fra Kysterne, kunne disse straale i Solen og man kan skjelne Bygningerne paa hele Strækningen fra Baaringvig til Bogense, hvis Kirketaarn man dog kan øine under meget mindre gunstige Omstændigheder. Blæser en kraftig Nordvest, staaer man ganske i Læ heroppe og Havet dernede ligger stille, kun svagt kruset af Strømningen, thi Skov og Skrænt tage fuldstændigt af for Vinden. Men følger man Kysten med Øiet, seer man de hvide Bølger reise sig til en ganske betydelig Høide; det er Veilefjord, der sender dem ud i Kattegattet: Det er et Tak for sidst, der gjælder hiin Tid, da Kattegattet brød denne 5—6 Miil lange Fure ind i Landet.

Over den nærmeste Pynt seer man heroppe fra en bagvedliggende og naar man skjønner Afstanden til hint hvide Bølgebelte, saa slutter man at der maa være flere Pynter fremefter. Nedstigningen er vanskeligere end Opstigningen, man synker dybere ned i Leerdeigen; undertiden endog i Huller, som Menneskefødder neppe have dannet, kanskee at det er Rævehulens Udgange, ja der er Rimelighed for, at det er

saa, her er en isoleret Leerknold, som det er vanske=ligt at komme til, lad Stedet blive mærket og saa afsted, ned paa Sandet og nu nordpaa! Det er som om de vinke En til sig, disse smukke Skrænter; som om de indbyde En til at komme op paa Tinden, dvæle der i det høie Græs eller det bløde Mos, under det tætte Løvtag, for at nyde den deilige Ud=sigt. Denne ganske lodrette Skrænt, hvis Fod Vandet alt har hulet, staaer vissselig ikke ret længe, nu vel, den skal dog idetmindste glæde Een, før den falder sammen. Deroppefra overseer man Veilefjord, Bjerre=Herred høiner sig paa den anden Side, den grønlige Sø skummer imellem. Fjordens søndre Spids, den flade Kasser Odde ligger ganske nær i nordøstlig Retning. Kun enkelte forkrøbne og forknede Træer staae derude, alle ere de bøiede mod SO og de næsten bladløse Grene strække sig ud som Træet raabte om Hjælp. Under hele Vandringen langs Stranden indbildte man sig at det var Blikstille; her faaer man Andet at vide: Det larmer og rusker og raser, saa at man kommer til at forstaae hine Yderposters forfærdede Miner. Hvilken Modsætning! Den østlige Kyst hviler i den dybeste Fred; Sol=varmen fremkalder tusinfoldigt Liv, ikke et Blad rører sig, Søen er stille, Fuglene juble hver paa sin Maade og Vældets, Bækkenes Rislen var lydelig dernede;

her, nær Skovens Nordside høres kun Vindens Suus og Bølgernes Støi, den ene søger at hale den anden, enhver tager Tilløb til at blive den høieste for at overvælde de Forudgangne, Slag i Slag reise de sig derude, men den, som naaer Land knuses der om ogsaa det lykkes den at rive en Steen med sig idet den tørner tilbage. — Uvilkaarligt forelægger man sig her det Spørgsmaal: hvorledes har denne flade Odde kunnet holde ud i Kampen mod Havet? Man gaaer derud paa Odden, man seer hvorledes en Dynge Tang ude ved Spidsen bestandig forøges, man overbeviser sig om at hele Odden er en Sandbanke, omtrent 80 Skridt fra Spidsen til Skræntens Fod, man seer langs Fjordens Sydkyst og bemærker, at man staaer i en Bues ene Endepunkt, det andet er en stolt, meget høi og steil Pynt i $\frac{1}{8}$ Miils Afstand, det er Trelde Næs. Imellem Kasser Odde og Trelde Næs dannes der altsaa en ikke ganske ubetydelig Bugt. Da Havet brød ind og dannede Fjorden, kan man tænke sig at Trelde Næs og Bjørnsknude derovre have været Landets Vogtere, som betegnede Havet den Vei, det havde at følge, men at Kasser Odde skulde have havt Kraft dertil kan man ikke let falde paa at tænke, naar man seer hen til det stolte Næs. Kun Havets hele Voldsomhed kan have gjort det saa steilt fra Top til Taa. Bl. A.

antager Blicher, at Landet er opdukket jævnt og langsomt af Havet; hvorfor skulde denne Opdukning være standset? Med denne Forudsætning kommer man til at antage, at Kasser Odde er en senere Tilvæxt til Landet, at den engang har skudt sig sig ud fra Trelde Næs som en lang Sandrevle, der først lidt efter lidt er løftet op over Vandet. De betydelige Sandstrækninger langs Fjordens Sydkyst bestyrke denne Antagelse. Randsfjord (hvis Skrænter ogsaa her tyde paa Havets Voldsomhed, er nu paa gode Veie til at blive udparcelleret i Skikkelse af Engjord) og fremfor Alt den store, af høie Banker indfattede Slette Vest for Veile By, give denne Antagelse godt Hold. Selve Navnet, (Veile ɔ: Vadested) tyder paa at den omtalte Slette har staaet under Vand; jo mere Land der er dukket op, desto høiere er Sletten kommen til at ligge over Vandfladen; Greisdalen, der munder ud i denne Slette, maa saaledes ogsaa betragtes som en af Havets Indvige. Det kan være, at der ikke findes nogen ny Slutning blandt disse, det kan være at Geologerne forlængst ere komne til Klarhed i denne Sag og have offentliggjort deres Forskninger; det kan være, at disse falder ganske anderledes ud, — man tage alligevel disse, i ethvert Tilfælde ikke uhjemlede og vel heller ikke aldeles uinteressante Bemærkninger for det, de ere: Et

lille Streiftog med det Recognosceringscommando af Tanker, der have ladet Scenen for nærværende Fortælling blive fremstillet graphisk, om end kun flygtigt. Forholder det sig imidlertid saa, at Landet, Jylland, opdukker langsomt af Havet, saa gjør dette leilighedsviis Gjengjæld fordi dets Omraade formindskes. Som alt anført bære Treldeskovens Skrænter tydelige Spor deraf. Her maa altsaa have seet ganske anderledes ud i en længstforsvunden Tid. Der er et Sted, ikke langt fra Kasser Odde, hvor Skrænten træder langt tilbage og, idet den jævnt aftagende løber ud mod Havet, omslutter den en Fordybning, hvori en Mængde tyndstammede Træer omkrandse en lille Sø, der beskyttes mod Havets Indblanding ved en lang Bakkerygning, der er en Fortsættelse af Skrænten og som er betydelig høiere mod S end mod N, hvor den ikke er høiere, end at Bassinet paa dette Sted kan danne sin Overløbsrende, naar det bliver for fuldt; thi det modtager rig Tilstrømning af Væld i Skrænten og en dyb Kløft i denne tyder paa at ogsaa Skovens Kilder have sendt deres Bidrag herned. Som en Tange maa den omtalte Bakkerygning engang have skudt sig ud imellem Havet og Bassinet, der maa have været en smuk lille Havn; men Havet har drevet et slemt Spil med Tangen og det er intet Under, at det har kunnet det, thi her var det at de

levede, de frygtede Sørøvere i Valdemars og Margrethes Tid. Denne Tange havde de udgravet, beklædt Væggene med Træstammer, saa at der fremkom en stor Hal, rigtignok skummel og uhyggelig for sædvanlige Mennesker, men for disse Samfundets Fjender kan den have været beqvem og fremfor Alt sikker nok. Mosbænkene langs Væggene var Sæde om Dagen og Leie om Natten; den længste Side holdt vel en halvhundrede Alen. Bordet i Midten var indrettet til at tage i Stykker og for den smalleste Ende stod Høisædet, udstyret med allehaande kostbart, røvet Gods. Derunder var gravet et Kammer i Jorden, hvori det kosteligste fælles Bytte blev gjemt. Dagslyset trængte kun sparsomt ind ad de smaa Huller, som i uligestor Afstand vare gravne i begge Tangens længste Sider, saavel ud mod Havet som mod Havnen. Udvendigfra have disse saaledes været lidet ioinefaldende; ved nedhængende Græs og tynde Lyngplanter ere de blevne det end mindre. Selve Tangen havde beholdt sin naturlige Form, der var intet Mistænkeligt ved den og dog var der udført større Arbeider i den, end de nys beskrevne. Ikke at tale om et Par mindre Lukaf'er ude i Tangespidsen til Strandvagt og Proviant, var der paa Hallens modsatte Side dannet en endnu større Forhal, hvis ene, mod Havnen vendende Side var aaben og i en

Ramme af dobbelte Træstammer, der kun ragede 1 Alen op over Vandet, var al den udgravede Jord kastet, saa at her dannedes et Bolværk, hvortil de Skibe, der kom fra Tog, i al Mag kunde lægge til og losse. Forhallens Sider og Loft vare ligesom Hallens beklædte med Bjælkelag, men Loftets Bjælker hvilede kun med den ene Ende paa Sidernes, den anden understøttedes af en Række Stivere, som ved at drages bort, naar Fjenden kom fra Skovsiden, vilde lade dette synke og danne en Vold for dem, som befandt sig i Hallen. Ildstedet med de store Kjedler, hængende paa nedstukne Grene, befandt sig her i Forhallen; herfra har den blaalige Røg væltet sig ud over Havnens Vandflade, indhyllet de forskjellige Fartøier der, for endelig at svinge sig op langs den steile Skrænt i Baggrunden og over Træerne deroppe. — Fra Forhallen førte en Gang langs Hallen og navnlig langs med den Træbeklædning, som vendte mod Havsiden; dens Loft naaede netop til Lyshullerne eller Skydeskaarene, hvad man vil kalde dem. Kom man fra Havet, maatte man igjennem det smalle Indløb mellem Tangespidsen og den nordlige Skrænt, langs Tangen til Bolværket, herfra gjennem Forhallen og dennes mørke Gang, for at komme ind i Hallen.

Hvo har bygget disse, for hiin Tid vistnok

betydelige Værker? Kun dunkle Sagn tale derom. — Landsbyen Trelde ligger omtrent en halv Miil fra Kasser Odde; den har nu mange velhavende Folk og det uagtet de synes uimodtagelige for den nyere Tids mange og store Forbedringer i Agerbruget. Man behøver blot at see hen til det Seletøi, de bruge: Hestene bære Gaffelbommene i 2 Træstykker, som ere omviklede med en Halmfletning, for ikke at trykke Halsen. — Men det er ikke alene de velstaaende Folk, som udmærke sig ved en i disse Egne ualmindelig Mangel paa Imødekommen, saa Pengene kunne ikke være Grunden dertil; Den, som har vandret om blandt Jyllands Bønder vil have havt Leilighed til at erfare, at de gjerne hilse den nogenlunde velklædte Fremmede, og holde af at besvare dennes Spørgsmaal om Veien med de bekjendte lange Historier om Træet paa Jens Andersens Lod, hvorfra man skal holde et bitte Korn tilhøire og saa gaa ligeud til man kommer om ved Per Persens Huus. Treldebonden kaster et flygtigt Blik paa den Forbidragende, uden at lade sig forstyrre i sit Arbeide eller sin Hvile; spørger man ham om Et eller Andet, er hans Svar i Reglen — Undtagelser gives der naturligviis ogsaa her — kort og muut; og dog kan det være en Tilfredsstillelse at blive behandlet saaledes, især naar man bevæges af noget Mere end

en Anelse om det Liv her har været ført. Da læser man nemlig i disse haarde Miner og dette mutte Væsen om Forfædrenes Kraft og Selvstændighed. — Det er blandt disse Mennesker at man kan, eller ialtfald har kunnet høre Sagnet om Sorøverne ved Trelde Næs, om dem, der opførte de nys beskrevne Værker, og herfra vanskeliggjorde, om ikke tilintetgjorde Veilebyens Søhandel, derhos drog al mulig Fordeel af Farten paa lille Belt. Sagnet lød om en Ridder, der havde været Høvding her. Den historiske Kundskab vi have om det chevalereske Væsen, gjør Sagnets Troværdighed tvivlsom, — dog nedlod Hans Majestæt Kong Erik af Pommern sig i en senere Tid til at drive Stratenrøverhaandværket fra Gullands Kyster, hvormeget lettere kunde ikke en simpel Ridder, Harald Ebbesøn, Kongens Lehnsmand paa Stenderupgaard, give efter for et lignende Indfald, især naar han følte sig hjemløs og frændeløs, forraadt af Kongen og mægtig nok til at kunne tænke paa at faae Hævn ad denne Vei?

Sagen var nemlig denne: Af de Faa, som under Kong Christoffers, eller rettere Grev Johans Regentskab over Danmark, havde beholdt nogen Sands for Fædrelandets Anliggender, blev det betragtet som en patriotisk Handling af høit Værd, da den omtalte Ridder Harald Ebbesøn samlede sine Vasaller og forlod det fædrene

Gods, hvor de tydske og holsteenske Krigsknegte idelig streifede. Langs Jyllands Østkyst drog han mod Nord for at udsøge sig en Plads, hvorfra han kunde rette Angreb mod den snedige Usurpator og det var denne frivilligt landflygtige Ridder, som tog den nysbeskrevne Havn i Besiddelse og som der anlagde de kunstige Værker til dens Beskyttelse. Sikkre Efterretninger om Grev Johans Færd fik han stedse i rette Tid, saavel fra sine forrige Naboer som fra Kongens Folk, saa at han altid havde Beskjæftigelse for sine Mænd og sin lille Flaade paa fem Skibe. For disse stod han Kongen til Regnskab, thi det paahvilede hans Lehn at stille dem udrustede i Krigstid; og han drev sin Virksomhed under Kongens Øine og til dennes Fordeel, idet Halvdelen af Byttet blev lagt hen som Kongens Part, — hvad der blev tilbage var rigeligen nok for ham og hans Svende. — Ridder Harald var dog klog nok til ikke at sende den ødsle Christoffer Alt, hvad der var lagt hen som Kongens Eie, — ellers vilde den stolte Vikingefærd kun have frembragt daarlig Frugt. Sendte han enddog Kongen saa meget, at denne deraf kunde kjende hans Iver og forsikkre ham Hofmændenes Bistand, saa havde dog Kongen i Treldborg (saa kaldte Ridderen sine Værker i Tangen) en Skat, hvorom han heldigviis eller uheldigviis ikke drømte. — Da Valdemar den 4de

med kraftig Haand greb den ham tilbudte danske Krone og det blev vitterligt at han stræbte efter at samle det Spredte og fortrænge de overmodige Holstenere, saa meente Ridder Harald, at nu var Tiden kommen, da han med Glæde kunde give Kongen hvad Kongens var.

Med sine kraftige og i megen Modgang hærdede Mænd traadte han frem for Valdemar og overgav ham en betydelig Sum Penge, foruden andre Kostbarheder og bad kun om Forlov til at drage hjem til sin Gaard, saasnart den var befriet for de tydske Skarer; at dette snarlig maatte skee var hans Ønske. Kongen takkede ham i venlige Ord, priste hans Retskaffenhed og lovede ham, at han vilde lade sig det være magtpaaliggende, snarest muligt at udløse de Panter, som gav Holstenerne Ret til at skalte og valte omkring Stenderup. Saa forsøgte Kongen ogsaa ved Smiger og lokkende Tale at bevæge de frie Mænd til at blive ved hans Hof saalænge. — Men derpaa vilde Ridder Harald ikke indlade sig. Smiger, som den Kongen nys havde anvendt, kunde han ikke taale at høre paa og han maatte jo frygte for, at saadanne Trylleord dog omsider skulde faae Bugt, om ikke med ham selv, saa dog med nogle af hans Mænd; og han vidste vel, at det tilsidst kom an paa hans egne Kræfter om Stenderup skulde blive renset

for de tydske Horder, — derfor tog han ikke imod Kongens Tilbud. Hellere end at blive blød og bøielig i Hoffets Verden, vilde han bære de vante Savn og føre det anstrængende Liv i Treldborg. — Da Kongen mærkede at han ingen Vei kom med Ridder Harald, saa gav han ham endelig Lov til at drage bort, idet han fornyede sit Løfte om at udfrie Stenderup og idet han udtalte sin Beklagelse over at saadanne Mænd forlode hans Hof.

Ridder Harald havde iøvrigt havt anden Grund til at søge det farefulde, møisommelige Liv. Han havde været gift, men Ægteskabet blev ulykkeligt. Brudens Skjønhed havde blendet den unge Ridder, men Samlivet med hende havde forbittret hans Ungdom idet det lod ham smage en kalket Gravs Gift og Ureenlighed. I fire Aar havde han dog holdt ud; ved Jagt og Drikkelag havde han søgt at døve eller adsprede sit martrede Sind og dem han drak med sørgede over hans forspildte Liv og forbandede Aarsagen dertil. Formodenlig var det i en vild Ruus, at hun uforsigtigen havde tirret ham, saa at han halv ubevidst gjorde sig fri for den daglige Plage. I Følelsen af sin Frihed og med den lidt efter lidt levendegjorte, nagende Bevidsthed om sin Gjerning, maatte han vende Ryggen til den Livsanskuelse, som hidtil havde holdt ham oppe og tilskyndet af de

politiske Forhold kastede han sig med Glæde i Armene paa en anden, der havde Lindring for hans Tilstand. Saavist som at Sagnet om ham og hans Fæller er kommet til Nutiden, saavist har Sagnet om Oldtidens Vikingeliv ikke været uddøet i Folkemunde paa hans Tid og det har ligget nær for Ridder Harald at vælge Vikingelovene som Mønster for dem, han gav sine Mænd i Treldborg.

Navlig maatte det være ham kjært at samle Saadanne, hvis Liv havde nogen Lighed med hans eget, omkring sig og Vikingeloven om Fruentimmers Udelukkelse af Samfundet maatte blive en Grundlov for Mænd, der vare bragte til at sætte al deres Lyst og Glæde i Manddom og Heltefærd. Derfor ville vi kalde dem, som vi her faae at høre om, Vikinger; deres Samfund er dog væsentlig fra Oldtiden.

Efter at være kommen tilbage til Treldborg henlevede han der et Aarstid fredeligt imod hvad de foregaaende Aars Liv havde været, thi kun faa Tog førte til Sammenstød med Holster og Hanser; dog var dette Nok til at holde Vikingeaanden vaagen. Med Længsel ventede han paa at høre hjemmefra, om at Egnen var fri; imedens pyntede han paa den Rede han havde valgt sig. Han udbedrede Havnen og Hulen eller Borgen, som han kaldte den; og med Strenghed holdt han de givne Love i Hævd. —

Uagtet al Virksomhed begyndte Tiden dog at falde ham lang. Saa tog han sig for at seile ned igjennem Beltet, for at see med egne Øine, hvorledes Sagerne stode i hans Fædrenegaard. Der ventede ham en ubehagelig Overraskelse: Gaarden var forvandlet til en stærk Fæstning med brede Grave og høie Volde. Vindebroen var opheiset og Portvagten raabte ud til ham og spurgte hvad han vilde? „Lad Broen gaa ned og luk Porten op!" var Ridderens Svar.

„Kongens Lehnsmand maa først vide for hvem!" sagde Portvagten.

Da mærkede Ridderen, at Kongen havde bedraget ham, alt dengang han søgte at daare ham med Smiger; fuld af Harme seilede Vikingerne den Vei de vare komne og Ridder Harald lovede sig selv Hævn over den troløse Konge.

Saaledes blev Kongens Mand Landets Fiende og Vikingerne i Trelde Skov fik pludselig nok at bestille. — I hin Tid da de øvede deres Færd under Kongens Øine, saa var der fuldt op af tappre Mænd, som sluttede sig til de frie Mænds Samfund. Nu var det blevet anderledes. Mange af de Sidstkomne faldt fra, vel ogsaa nogle af dem, der havde fulgt Ridderen hid, men Samfundet vandt derved i Sammenhold, hvad det tabte i Styrke: Mænd, som ikke skyede

nogen Fare og ene satte Priis paa Mands Mod og Kraft, blev tilbage i Treldborg. Men Ridder Harald begyndte at tænke paa Slægtens Afløsning, for det Tilfælde, at han i sit Liv ikke skulde naae sit Maal at ydmyge den, der havde bedraget ham saa grovt. Derfor nøiedes man nu ikke længere med at tage Kostbarheder og Næringsmidler fra Gaardene ved Kysten og selv høiere op i Landet. De smaa lyshaarede Gutter, som holdt fast i den forfærdede Moders Skjørt og ikke anede hvad Fremtid var, end mindre hvad den skulde bringe, — de blev nu Dele af Byttet. Og i Treldborgs store Hal udvalgte Vikingerne deres Sønner, som nu tog Navn efter Fædrene og engang i Tiden skulde arve disses Vaaben.

Klattren i Træer, Svømning, Roning, senere hen Vaabenbrug, Seilstilling og Lovene, vare de Gjenstande, hvori Børnene bleve underviiste. Det var især Ridderens Søn, en smuk fyensk Bondedreng, som blev udmærket godt oplært i disse Ting; der blev alt tidligt gjort Forskjel paa ham, den vordende Søkonge og de øvrige Børn, idet han blev sat til at have Opsyn med dem og befale over dem, naar de roede omkring i Havnen, eller vel endog udenfor denne, i de smaa Baade til to Aarer. Iøvrigt var hans Dragt ligesom de andre Børns: Om Vinteren fik de en Sælskinds Klædning paa den bare

Krop, men om Sommeren gik de næsten nøgne. Ligeledes blev han straffet som de Andre, men kun Ridderen turde lægge Haand paa ham; og Qvistene dandsede oftest paa hans Ryg, thi det var ikke alene Ubehændighed og Mangel paa Forvovenhed, samt Mangel paa Ærbødighed for de Ældre, hvad Ridderen her paatalte og straffede, men ogsaa urigtige Befalinger, mangelfuldt Opsyn med de Undergivne og navnligen al Seen gjennem Fingre med Børnenes Overtrædelse af Lovene.

Opdraget under saa streng Tugt, kunde det ikke feile, at Hakon Haraldssøn blev en streng Herre. Den tidlig vakte Fornemmelse af Myndighed, som kun blev mildnet af den samtidigt opelskede Retfærdighedsfølelse, gjorde ham frygtet af Børnene, som desuden i alle Øvelser og Lege maatte see op til Hakon, som til et Mønster. Han var den stærkeste og meest udviklede af alle Drengene, derfor Ridder Haralds Stolthed. Denne løb sommetider af med ham, især naar han, træt af Jagten i den tætte Skov, samledes med sine Mænd i Hallen, for der at tilbringe den lange Vinteraften ved Kruset. Han tog da sin Fostersøn op til sig paa Hoisædet, og naar Samtalen var kommen i Gang blandt Folket, saa talte han med Drengen om den troløse Konge, om Løfters Ubrødelighed, om den retfærdige Straf, der skal ramme

hver den, som bryder sit Ord. Saa beskrev han Kongens Færd i Modsætning til sin egen, og Hakon maatte aflægge flere end eet Løfte om at fortsætte sin Faders Virksomhed, „som vel ikke kunde rettes imod selve Kongen, fordi han var ham for mægtig, men imod Kongens Undersaatter, som herved maatte bringes til at staae op imod den troløse Konge, hvis Afmagt jo netop ved denne Virksomhed maatte blive vitterlig."

Snart saae Kong Valdemar sig nødsaget til at bringe en Modvægt tilveie imod Ridder Haralds Vikingefærd, thi den begyndte virkelig at faae de Følger, som Ridderen ønskede: Raabet om Beskyttelse mod Treldemændene blev mere og mere lydeligt.

Ridder Haralds Huustro havde været en Søster til Ridder Bjørn, en Mand, der havde sat sit Gods overstyr og nu ernærede sig ved Kong Valdemars Hof, snart ved at føre en Fane mod Fjenden, snart ved at skille Kongen af med en enkelt, fjendtligsindet Mand; — Kong Valdemar brugte mange Midler for at naae sit Maal.

Med eller uden Grund antog denne Ridder, at hans Søster var bleven behandlet uværdigt af Ægte-herren, og at hun var død som en Følge af denne Behandling; han bar derfor Nag til Ridder Harald; var derfor tilrede, da han mærkede Kongens Hensigt,

at ville Trældemændene tillivs, især da Kongen lovede den Mand, som paatog sig Arbeidet, Bjørnskunde og et hosliggende, betydeligt Landskab til frit, arveligt Lehn.

Nu indsaae Ridder Harald, at der vilde blive Arbeide for ham, og derfor øvede han sine Mænd mere end tilforn; Togene enkeltviis ophørte og Farten ind igjennem Fjorden vilde snart blive meget farlig. Men med sine fem Skibe drog han dog ofte tvers over Fjorden mod Borgen, som der begyndte at hæve sig, ligesom for at udæske sin Modstander til Kamp. Denne forblev dog i Ro hvor han var, thi han tiltroede sig dog endnu ikke Kraft nok til, at gjøre det af med sin Svoger paa eengang. Fra Borgen maatte han endog være Vidne til, at Vikingerne snappede de Fartøier, som netop skulde enten ud af eller ind i Fjorden. I Valdemars Levetid, som og under Margrethes Regjering, blev Herren paa Bjørnsborg derfor tidt truet med sit Lehns Fortabelse. Man vidste imidlertid, at han bestandigt rustede sig, og at han allerede holdt et betydeligt Antal Svende, — det forklarer noksom, at man ikke udførte Truslen, saameget mere som Hær og Flaade havde Beskjæftigelse nok udenfor Riget.

I Margrethes første Regentskabsaar vare Vikingerne ret blevne dristige.

Vel holdt den gamle Ridder sin Styrke samlet og tillod ingen Foretagender paa egen Haand, men han blev saameget desto mere en Skræk for Østkystens Beboere. Paa saadanne Tog var Treldborgs Forsvar for Størstedelen overladt til de Unge, af hvilke kun nogle Faa vare med paa Skibene. Der brugtes de mest til at øse Vand under Seiladsen, men kom det til Kamp med Fartøier, som meente sig stærke nok til at turde binde an med Vikingerne, saa tog Gutterne til Armbrysten og Laasbuen, og vee den, som ved Hjemkomsten blev anklaget for at have ødslet med Pilene, ɔ: feilet sit Skud paa nært Hold: Enten blev han bundet til et Træ og pidsket, indtil Huden paa Ryggen gik af, eller en af de Ældre viste ham hvorledes han burde have skudt, ved at skyde ham en tre, fire spidse Pile ind i Kjødet med en slap spændt Bue.

Ridder Niels Bjørn stod en Morgen paa Muren, hvor endeel Arbeidere vare beskjæftigede med at jævne Voldgangen og at afpudse det stærke Muurbrystværn. Barfredernes Antal viste, at Ridder Niels gjorde Regning paa en stærk Besætning. Med Tilfredshed og Selvbehag oversaae han det hele Værk, som nu nærmede sig Fuldendelsen, da han, ved at kaste Blikket over Fjorden, over til Treldesiden, opdagede de vel-

bekjendte som Snekker, i den vante Orden med een langt foran for de fire, som næsten holdt Linie.

Intet Under, at dette Syn var en Dæmper paa Borgherrens Tilfredshed, thi, kneiste end Bjørnsborg stolt over Havet, — var den end Vikingerne en skarp Torn i Øiet, saa var den dog uskadelig, saalænge disse ikke rørte ved den. Nu maatte Niels Bjørn roligt see paa, at de i al Mag roede forbi hans Borg (det var en Graaveirsmorgen med Vindstille), for et eller andet Sted paa Kysten at hærge og skjænde, thi nede ved Stranden laae først den tredie Knorre under Arbeide paa Beddingen. Folkene, som dernede huggede Træet til og selv Drengene, som holdt Ilden vedlige under den sydende Tjære, standsede alle med deres Arbeide, og Strandvagten, som netop stod paa Springet til at bringe Melding op i Borgen, efter gjentagende Gange at have varskoet den forreste Seiler, ventede lidt for at høre Vikingernes Sang:

Kjærling paa Stolen pynter sig ud
Med takkede Krave og purpurne Skrud.
Tandløse Qvinder og gumlende Mænd
Drage for hende Sværdet fra Lænd.

Mægtig og vældig ved Skjønhed og Kraft
Svinger hun Sceptret: Et Kosteskaft!
Ha! Hvo tør trodse? Hvo knæler ei ned?
Hør Bjørnsborgs Tosse snakker sig vred!

Pas paa! Tag Dig vare! Nu reiser hun sig
Og skyder et Krigsskib ud imod Dig.
Husch ha! See det synker: Gutternes Pile
Fløi gjennem Luv og Læ uden Hvile.

Mester Oles Tamp maatte i Bevægelse for at bringe Arbeidet igang efter denne Afbrydelse, som endog havde lagt Beslag paa Mesters høistegne Opmærksomhed. Opskrækket ved dette Syn, fløi Strandvagten afsted, op ad Banken og hen under Muren, hvor han forresten fik Skam til Tak for sin Melding.

Det lod til at Borgherren havde fornummet Vikingernes Smædeqvad, thi han stod paa Muurtinden med mørke Miner; fulgte dog med Blikket den lystige Skare, indtil den laae som et mørkt Punkt langt ude paa Havet. Saa kaldte han Mester Ole op til sig. „Vi have to gode Skibe færdige?" „Saadan er det Herre, — vi bygge paa det tredie — — —" „To færdige, eet til 30 Mand, men det andet til 10; er det ikke saa?" „Det er efter Eders egen Bestilling." „Nu vel Ole, vil Du tjene god Dagløn?" „Kommer an paa hvorved, — Guld kan ogsaa kjøbes for dyrt." „Seer Du hisset ude, den mørke Plet paa det frie Hav?"

„Det er en Skamplet, som I, Herr Ridder, snart kan bortpuste."

„Rigtigt Ole — Tiden er kommen; tag Du Skibene og vælg Dig Folk til en varm Dyst blandt

mine Svende. — Medens de Gamle ere borte, ville vi binde an med Ungerne derovre. Saavel halvhundrede Mand talte jeg i Treldemandens Følge, saa der kan ikke være mange af de Gamle tilbage i Hulen. Er Du beredt?"

„Jeg er til Eders Tjeneste." — Henad Middagstid seilede Ole afsted med sine to, velbemandede Fartøier, og ingen Hund knyede ad ham, da han, efter at have ladet 10 Mand blive tilbage ved Skibene, satte sig i Bevægelse op mod Skoven. I Begyndelsen gik det glat nok der, thi Søvinden forhindrer Skoven ved Kysten i at blive tæt, men dybere inde i denne bliver det mere og mere vanskeligt at trænge frem. Det er her som om Strandskoven har været Forpost for Indreskoven og holdt Vinden ude fra denne, saa at hvert Frøkorn fra Træerne har faaet Lov til at falde lige ned paa Jorden, for der at spire og blive til et nyt Træ ved Siden af Stamtræet. Det er næsten uigjennemtrængelige Tykninger, som i Forbindelse med brede Bække, strømmende ned gjennem dybe Kløfter, idelig og idelig nødsage den Vandrende til at forandre Cours. Mester Ole vilde desuden gaae stille tilværks og undgaae at vække Treldfolkets Opmærksomhed ved at bane sig Vei med Sværd eller Øxe; saaledes skete det, at han kom til at gaae forgjæves omkring i Skoven, lige indtil Mørket faldt

paa. Heldigviis havde en Storm fra Nord reist sig kort Tid efter at han var landet, og den havde, uden at han derinde i Skoven kunde mærke den, spredt de Skyer, som Dagen over havde trykket Luften; saa nu kunde Ole ved Stjernernes Hjælp bestemme sin Cours. Men han valgte ikke Retningen mod Trelde-borg, meget mere skyndte han sig med at naae til sine Skibe.

Vagten, som var bleven tilbage, for at passe paa disse, modtog de Kommende med en Tilfredshed, som tydelig nok ikke alene hidrørte fra Gjensynet; Ole antog, at Afløsningen fra den lange Vagt var Grunden til, at man hilste ham saa venligt; det var Noget, som ellers sjeldent skete, idetmindste ikke nede ved Byggepladsen, hvor Mester Ole og hans Mester Erik vare de Dominerende. Han blev ogsaa noget underlig tilmode derved og kunde ikke bare sig for at spørge om, hvad der var i Veien.

„Just ikke Noget i Veien," sagde en af de Ældre, en skjægget, undersætsig Karl i en ulden Vams, „Ræven hylede kun, da den kom til Gaasestien og fik at vide, at Gæssene vare ude, for at lede efter dens Unger. Det gik nok over dens Forstand." Neppe havde Fyren talt ud, før et Flammeskin, i Retningen af Bjørnsborg, naaede Oles Øine. „Munter ombord og Aarerne ud!" lød det, og det varede

ikke længe, før Skibene vare stødte af Grunden og vendte med Forstavnen nordefter.

Kjæmpende med Stormbølgerne, hvis Kraft dog blev noget brudt af Strømningen ind i Fjorden, roede de til af alle Kræfter og lidt efter lidt blev det tydeligere, at det ikke var selve Borgen som brændte, men kun Pæleværket, nede ved Foden af Skrænten, hvor Borgen laae.

Vilde Kampraab naaede paa Stormens Vinge deres Øre og snart begyndte de at skjelne sorte Skikkelser, der tumlede sig paa Strandbredden i Flammeskinnet. Borgmuren, som kun var svagt belyst, blev omsider synlig: Ogsaa der rasede en vild Kamp, men det var ingen stor Klynge, som der arbeidede.

Ole styrede ikke lige imod Kamppladsen, men holdt lidt til Vest, saaledes at han med sin Skare i tæt sluttet Orden kunde bryde frem langs Stranden, gjennem den tykke, hvirvlende Røg, der stod ud over Fjorden, og i Skjul af denne.

I Kampens Hede og under Stormens Hylen, havde Ingen tænkt paa Søen: Ole var kommen iland, uden at blive bemærket af Nogen. Venner og Fjender syntes lige overraskede af de Kommende og man holdt inde med Kampen et Øieblik, for at see hvad den mørke Masse, som brød frem gjennem

Røgen, med de glimrende Spydspidser foran sig, vel havde i sit Skjold. Men Ridderens Folk kjendte Oles: „Tag fat, Karle!" og nu huggede de om sig, saa at mangen Viking opgav Ævret og enten naaede til Skibene, eller sank blødende i Sandet. Stranden var i en Haandevending renset for Treldfolket· dem er det, vi træffe her. Den vældige Storm havde drevet dem ind under Bjørnsknude og sat et Par af Skibene paa Grund. Medens Vikingerne stode i Søen, for at faae dem af, meldte Strandvagten det ufrivillige Besøg og Ridder Niels var snart tilrede. Saasnart Ridder Harald indsaae, at han ikke kunde faae Skibene flot, før han havde Staalet i Nakken, saa ophørte han med dette Arbeide og lod Mændene bevæbne sig; det var paa høie Tid, thi Niels Bjørn sendte en Skare Bueskytter ned til Strandpælene, gjennem hvis Huller de sendte Piil paa Piil ud mod de Skibbrudne, imedens en langt større Skare nordfra søgte at drive dem op paa Fjordstranden, hvor Pilene bedre kunde virke. Iført sin kostbare Rustning, med det kobberklædte Læderskjold paa venstre Arm og Sværdet i den høire Haand, kastede Ridder Harald sig over den større Flok. Huggene faldt tæt, men Harald og en halv Snees af hans Mænd brød dog igjennem og klattrede op ad Skraaningen mod Borgmuren; Resten blev trængt tilbage og

iblandt dem var Haralds Søn, Hakon, som var kommen med idag. Med Beddingerne og det nybyggede Skib som Værn, tog han og de 6 Drenge, som tilligemed ham havde fulgt de Gamle, Plads der, for at gjøre Gavn med Buerne, — og mange af Ridderens Folk segnede for de hvinende Pile. Men Overmagten var for stor; Vikingerne maatte bøie om Hjørnet og ind paa Fjordstranden; da tog Hakon en stor Spaan, dyppede den i Tjæren og tændte den ved Ilden, som endnu brændte under Kjedlen. Det var ham, som havde sat Ild paa Strandpælene og derved forjaget Ridderens Bueskytter. Denne Brand gav Vikingerne fornyet Mod og de vare i Begreb med at seire her, saavelsom oppe paa Borgen, hvor Ridder Harald, ved Hjælp af et ufuldendt Sted i Muren, trængte frem mod de faa Folk, som Ridderen, i Haab om let at kunne gjøre det af med de Skibbrudne, havde beholdt hos sig deroppe. Da kom Ole og frembragte Vending i Sagerne paa Stranden. Saasnart han var færdig her, gik han op mod Borgen, ad samme Vei, som Ridder Harald, og denne havde, for at faae Kamp med Niels Bjørn selv, vovet sig langt ind. — To Stormporte, som hængte paa svære Lægter, uden for Hullerne mellem to og to Barfreder, fik Ole taget af. Med disse baarne foran, drog han frem paa

Voldgangen, og Vaabengnyet sagde ham, at han nærmede sig en ny og ikke mindre blodig Valplads, end den han kom fra. „Det lader sig gjøre," sagde Ole, da han havde seet sig om, og han sendte en Skare af sine Folk med den ene Port rundt om Borgen, efter at han dog først havde aftalt Noget med Hobens Fører. Saasnart han igjen blev den vaer, løb han frem i fuld Fart med sin Stormport foran.

„Det skal blive en slem Hule, som Ræven faaer, naar Gæssene lave den!" sagde han til Manden i Uldvamsen, da Brynjerne raslede imellem de to Porte og Vikingernes Sværd forgjæves søgte at bryde Hul paa de Fængselsvægge, som ubarmhjertigt knugede sig tættere og tættere sammen om Ven og Fjende, og bragte Kampen til at høre op, Modet til at vige.

Ridder Niels og hans Mænd begrebe snart Oles Hensigt, og de trængte sig snart ind mellem Vikingerne, saa at Trykket fordeeltes ligeligt paa Alle; men Borgens Mænd havde Rustninger, som tog godt af for Legemerne. Tilvenstre for Ole var dette Fængsel lukket af Muurbrystværnet, til hvilket Stormportene stødte op, men tilhøire for ham var det aabent. Dog skulde der en særegen Drivkraft til, for at Vikingerne kunde falde

paa at benytte denne Udvei, — thi den lodrette Muur sænkede sig, just paa dette Sted, henved 40 Alen ned mod en Fordybning, et Steenbrud. Der er imidlertid i Naturen en Rædsel for al ydre Vold: Medens Træet taalmodigt lader sig udsuge af Ormen, og lige indtil det Sidste skyder Knopper og Blade, saa klynker og klager det, naar Stormen farer frem imod det; — og Fluen, som har brændt en Vinge i Lyset, kryber om paa Bordet det Bedste den kan, og gjør kun sjælden Forsøg paa at flyve, imedens den fortvivlet sprætter med den ene Vinge, for at undvige det Klaps, som dog i et Dieblik vil ende dens lidende Tilværelse. Saaledes med Mennesket. Den af Vikingerne, der stod yderst, sled sig med uhyre Anstrængelse igjennem, plumpede saa ned i Afgrunden, hvor han, ynkeligt forslaaet, fandtes ved Daggry. — Da Ole mærkede, at Ridder Niels og en af hans Mænd vare nærmest ved Brystværnet, umuliggjorde han flere Forsøg af den Slags, ved at foretage en lille Dreining af Stormportene, saa at Aabningen blev smallere. Og saaledes stod man paa Muren indtil Daggry. Da befalede Ridder Niels, at der skulde lukkes op. Den skrækkelige Nat havde udtømt de Fangnes Kræfter: De kunde ikke bruge den Frihed, som de nu fik. Afmægtige segnede de om paa Jorden og alle Vikingerne bleve bundne

med Hampereeb om Hænder og Fødder, medens Borgens Mænd bleve indbragte og pleiede.

Den opgaaende Sol belyste et rædsomt Skuespil: De fangne Vikingers hovedløse Legemer dinglede i et Træ paa Skrænten.

Saadan Ende fik „de Gamles" Færd.

Andet Capitel.

Til Pæleværket nede ved Skræntens Fod sendte Ridder Niels, som alt fortalt er, sine Bueskytter. De stode under Befaling af hans Søn, Junker Henrik, en Knøs paa 16 Aar, spædlemmet og fiin, men fuld af Lyst til at vise sin Manddom. Kun ugjerne havde han adlydt Faderens Befaling, og stillet sig her, hvor ingen synderlig Fare var; han havde endog bedet om, at maatte komme med i den større Hob, som skulde angribe Vikingerne med Sværdet, men Ridder Niels havde skrækket ham tilbage med en drøi Tilretteviisning.

Det var ham derfor kjærkomment, at Værnet faldt, efter at det var tændt i Brand af Hakon. Hastigt forlod han Stillingen tilligemed sine Skytter; han lod dem kaste Buerne og drage de korte Sværd. Saa foer han frem mod Fjenden, optændt af Kamplyst. Men han fandt kun nogle halvnøgne og halvvoxne Drenge, som dog, saasnart de bemærkede Virkningen af deres Daad, sendte en Ladning Pile mod de Kommende, af hvilke Nogle faldt. Junker Henriks Folk vege tilbage, som for at søge Ly bag

det brændende Værn, — men aldrig saasnart bemærkede Hakon dette, før han satte efter de Flygtende og nedstødte nogle af de Bageste med et Sværd, som han havde revet ud af en falden Vikings Haand.

Junker Henrik beskæmmede sine Mænd, og de vendte paany om mod deres Angribere; men Kampen blev dem haard nok, thi Gutterne brugte sig som Mænd, om end Overmagten var betydelig paa Junker Henriks Side.

Denne Kamp stod paa selve Skrænten, som dog ikke var synderlig steil her; derfor havde Hakon stor Fordeel, da han angreb de Flygtende, som i deres Rustninger ikke kunde komme synderlig hurtigt op ad Bakke. Men, da Mændene fra Borgen vendte sig, og strax derpaa i sluttet Klynge styrtede sig ned ad Skraaningen, da rev de Gutterne overende og begrove dem under deres Legemer.

Junker Henrik var forbauset over sine unge Fjenders Tapperhed og han var saa ridderligsindet, at han ønskede at bevare de Tappres Liv, som jo nu vare i hans Magt. Det var især Gutternes tappre Høvding, hvis Liv han ønskede at frelse, og, i samme Dieblik, som dette Ønske blev ham klart, blev det ham ogsaa tydeligt, at han strax maatte søge at virkeliggjøre det, — thi saameget kjendte han til sin

Fader, at han kunde indsee Umuligheden af, hos ham at udvirke Noget til Gunst for Vikingeynglen. Saasnart derfor hans Folk havde reist sig efter det tunge Fald og strax derpaa givet sig til at svinebinde deres unge Modstandere, saa lod han Hakon bære hen til sig og lod ham vaersomt lægge ned paa Kaaben, som han havde udbredt over Skræntens klamme Lyng. — „Hvo er Du, tappre Gut?" spurgte han Hakon, som ikke havde behøvet lang Tid til at opfatte Sagernes Stilling. „Det siger Du selv!" svarede han, dog hverken vredt eller trodsigt.

„Ja tilvisse, en tapper Gut er Du! Din Arm har gjort al Tale derom overflødig. Dog ønsker jeg jeg at vide, hvad Du kalder Dig, thi Dit Navn vil høre med til Mindet om denne Nat. Du seer, at kun jeg hører det, — mine Mænd have anden Beskjæftigelse. Og jeg skal gjemme det hos mig selv, hvis Du ønsker saa."

„Hakon kalder min Fader mig; jeg er Ridder Haralds Søn. — — Ei Herre! I falder i Tanker! Kald dog saa paa Eders Mænd og viis dem, hvad I har fundet, og lad dem gotte sig over Fangsten, og lad dem saa hænge Ridder Haralds Søn — —" „Hakon ti! eller tal sagte! Ellers er Du Dødsens!" sagde Junker Henrik, idet han holdt Gutten for Munden. „Jeg vil ikke, at Du skal dø; jeg vil

hjælpe Dig til at leve. Vil Du tage Tjeneste hos mig? Ridder Niels er min Fader. Du maa bytte Navn, og saa kunne vi vel — —" „Hvad tænker I om mig? Er ikke det Navn, hvormed min Fader kalder mig, godt nok? Tage Tjeneste paa Borgen, hos de Troløse, hos de Meensvornes Hjælpere? Nei; Hakon har lovet, at ville hævne sin Fader, — jeg bryder ikke mit Løfte! — De vare begge saa beskjæftigede med at hviske og at udspeide og udlægge hinandens Miner, at de slet ikke mærkede, hvorlunde Mændene gik bort for at søge Hvile og Forfriskning, samt bringe Fangerne under Tag. Derfor hviskede Junker Henrik endnu: „Jeg mærker, at vi maa skilles ad! Hakon, Du har vundet en Ven i mig! Vil Du skjænke mig Dit Venskab, forsaavidt det kan bestaae med Dine Løfter?" — „I taler et sælsomt Sprog, Herre! Jeg siger Eder, at jeg skal kæmpe med Eder paa Liv og Død, saalænge jeg kan røre Haand og Fod, — og I taler til mig om Venskab? Kan man have Venner blandt sine Fjender?" „Har Du aldrig læst Noget om den, som har skabt os? Har Du ikke læst, at han sender os det, som vi have Behov for, imedens vi aldrig gjøre hans Villie? Ere vi da ikke hans Fjender og han dog vor Ven? Maa vi da ikke føle os taknemmelige mod ham, om vi end vedblive at være hans Fjender?"

„Eders Tale forstaaer jeg ikke. Saaledes har aldrig Nogen talt derovre! Det er ligesom om jeg skulde svare Eder Noget, — Ordene blive dog borte!"

„Hakon! Du føler, at det er sandt hvad jeg siger: Derfor er det, at Du ikke kan finde Ord til Svar! — — Tys! Der kommer Nogen! Tag Kaaben der og Hatten! See, der er Sværd og Penge! Flyv, vilde Fugl, og tænk imellemstunder paa mig!"

Imedens Henrik talte saaledes, havde han overskaaret den Buestreng, hvormed Hakon var bunden. Det havde dog kun været hans Frygt for at blive overrasket, som havde ladet ham høre Nogen komme. I Borgen og paa Borgmuren havde Alle Hænderne fulde. Paa Stranden var der Ingen nu. De faa Vikinger, som vare undslupne fra Blodbadet, havde forlængst søgt deres Lykke paa den fraadende Sø.

Hakon stod ene og forladt paa den fjendtlige, ubekjendte Strand.

Da Junker Henrik var løbet fra ham, op ad Skrænten, for ikke at lade sig træffe i Lag med den unge Viking, saa stod Hakon et Øieblik hensunken i sig selv; han rettede sig pludseligt op og blev vist rød over, at have truffet sig i saadan Stilling. Hvad var der for ham at gjøre? Alle Baade her i Nærheden laae enten optrukne paa Land, eller Storm-

floden havde trukket dem med sig ud paa Strømmen, hvor de gyngede i den høie Dynning, ret som om de drillende hilste Hakon.

Vandringen rundt om Fjorden var lang og besværlig, men den var det Eneste, som blev tilovers for ham, — thi han forkastede strax den Tanke, at blive hvor han var, for der at vente paa Tilfældet, som jo nok kunde gjøre ham til Herre over en Baad.

At tage Beslutningen og at udføre den, var Et for ham. Med Bueskyttens korte Sværd ved Siden, indsvøbt i Junker Henriks Kappe og med hans ziirlige Fjederhat paa Hovedet, satte Hakon sig i Marche mod Vest, langs med det skvulpende Vand og over Strandens skovklædte Banker og Dale. I den blaa Taage, som næsten altid hænger over Fjorden inde ved Veilen, brødes nu Morgensolens Straaler: Et Syn, der egner sig heelt vel til at beskjæftige Indbildningskraften og til at klare det oprørte Sind; uagtet al Haardførhed og streng Opdragelse, var hans Sjæl dog rystet af Nattens Tildragelser.

Han havde seet Vikingerne overfalde den fredelige Gaard ved Kysten; han havde taget Deel i Kampen mod de Mænd, som med Fortvivlelsens Kraft stode færdige til at forsvare Arnen; han havde seet dem bukke under og blode paa Stranden for Vikingernes Staal; han havde med undertrykt Gysen

været Vidne til Qvindernes Modstand, naar Haanden blev udstrakt efter den lille Dreng, der snart skulde staae under hans Befaling; — men til Vikingernes Nederlag havde han endnu aldrig været Vidne. —

Hvor vare de nu, de tappre Mænd, til hvilke han havde seet op med Ærefrygt? Fremfor Alt, hvad var der blevet af hans Fader? — At en enkelt Viking faldt for de Fortvivledes Sværdhug, det var ham ikke noget Nyt; skete det, saa fødte saadan Daad ingen andre Tanker, end Hevnens. Raseriet blev vildere og Seiren vis. Men nu stod han ene og afmægtig tilbage, med den Følelse, at Nederlaget havde været fuldstændigt. Stilheden havde indgivet ham den. Hvorom var det han talte, den fine, spædlemmede Gut, hvem han var kommen til at skylde Liv og Frihed? Rigtigt! Det var om En, som havde skabt os. — „Hvo har skabt Dig, Hakon?“ „Ridder Harald?“ — Ja, det vidste han, at han var bleven til det, han var, til en „tapper Gut“, ved Ridder Harald.

Havde den troløse Ridder Niels da saaledes skabt den fine, spædlemmede Herre, som havde gjengjældt hans Sværdhug og Had med at skjænke ham Frihed og Liv?

Derved var der noget Galt; thi han havde lært, at det Krogede ikke kunde frembringe det Lige. Der

var jo heller ikke blevet talt om En, som havde skabt ham, og om en Anden, som havde skabt hans Velgjører, men denne havde talt om Een, som havde skabt Begge, — os —, det var en underlig Tale.

Og vi, havde han sagt, ere Skaberens Fjender! Men Skaberen er dog vor Ven! Det kunde ikke være rigtigt, thi saa var jo det Krogede fremkommet af det Lige, eller det Lige af det Krogede.

„Vogt Dig for den, som roser Din Færd mere, end Du selv tør!" havde Ridder Harald sagt, da han talte om Kong Valdemars daarende Smiger. „Han krøger Dit lige Sind og gjør Dig udnelig til Ligefremhed."

„Hakon, han smigrede for Dig!" sagde en Stemme i ham.

„Nei!" svarede han sig selv; „han kaldte mig en tapper Gut, og det kaldte jeg mig selv. Og hvorfor skulde jeg ogsaa vogte mig, ligeoverfor ham? Han forlangte jo Intet af mig til Gjengjæld for de Velgjerninger, jeg modtog. Jo, maatte han gjendrive sig, han forlangte Dit Venskab! — Men det var et umuligt Forlangende, og det sagde jeg ham. Mine Venner, det ere de, som kæmpe for samme Sag, som jeg. Men hans Sag og min kan ikke blive den samme. Saa skal jeg da stræbe ham efter Livet? Skulle de Kræfter, som han gjengav mig,

vendes imod ham? Nei, Hakon er ikke utaknemlig!" — Den stærke Sommersol havde opvarmet Taagen over Fjorden og gjort den lettere. Langsomt løftede den blaa Sky sig op og Veiles røde Tage vinkede Hakon til sig over det blaagrønne, skovkrandsede Vand. Dog var det først henad Eftermiddagen, at han, sulten og træt, naaede ind i Byen. En gammel Kone, som lavede Mad i den aabne Hytte, var saa omtrent den Eneste, han havde seet paa sin Vandring. Efter nogen Spørgen om Herkomst og om hvorhen han vilde, havde hun endelig bekvemmet sig til, at række ham den Spise, hvorom han bad. Spørgsmaalene klarede Hakon sig fra ved at sige, at han gik Ærind for Ridder Niels Bjørn (han havde heldigviis bemærket, at Ridderens Vaaben var broderet paa Kappen), — men, da det kom til Stykket med Spisningen, saa mærkede han, for første Gang i sit Liv, at han ikke kunde faae Noget ned, — saaledes anstrengte Sjælens uvante Arbeide.

Havde Hakon maattet nøies med sit eget Selskab paa den lange Vei, saa fik han nu Selskab nok inde i Byen, om det end ikke var af den Slags, han kunde have Fornøielse af, thi Folket i Byerne har til alle Tider meent, at der var noget Mere ved dem, end ved Andre.

Det første Huus, som Hakon maatte forbi, til=

hørte den gamle Pebersvend Michel Wulff, som trivedes vel her i det danske Land, ved sin Handel med alle mulige Ting, saavel Luxus- som nyttige Gjenstande: Sværd, Sporer, Ridetøi, Fløil og Silke, Sølv- og Guldsmykker, Øl- og Viin. Hakon studsede ved at see denne Ophobning, som, vel ikke i Mængde, men i beregnet Opstilling og i de enkelte Sagers Værdi, langt overgik den, forøvrigt lignende Samling hjemme i Hallen paa Treldborg.

Øllet og Vinen havde samlet en halv Snees Gjæster udenfor Michel Wulffs Bod og de bleve betjente af et Par raphaandede Drenge, som foer frem og tilbage mellem Tønder og Kruus, Fløil og Silke, — thi Michel vilde benytte Leiligheden til at friste sine Gjæster, eller ialfald til at gjøre sit Lager bekjendt for „siin geehret Gäst." Den stakkels Kokkepige, som paa eengang maa passe Grøden, at den ikke svides, Stegen, at den ikke brændes og dog har et Dusin Tallerkner mellem Hænderne til Opvadskning, kan ikke sætte saa ulykkeligt et Ansigt op, naar Tallerknerne klirre paa Kjøkkengulvet, som den flinke Dreng i Boden, da han havde sat en Ølplet paa et kosteligt Stykke Silke og, idet han saae op, følte sig gjennemboret af gamle Michels Blik. Dennes Øine duede vist ikke mere til at see ud i den vide, lyse Verden, men saameget desto mere til at see ind i

det snevre, mørke Rum, hvor han nu levede; det lynende Blik skulde netop følges af en drøi Dre-figen: den Gamle havde Drengen foran sig i Krogen mellem to Tønder, hvor han ikke kunde undslippe, — og Knokkelhaanden var hævet over Synderen, der med Armene udspilede som Vinger, gjorde Miner til at flyve ud over Tønden; da lød der en Skoggerlatter fra Gjæsterne. Michel, som meente at det var over ham der blev leet, paatog sig en fornærmet Mine og lod Haanden synke; Drengen reiste sig op, da han mærkede at Faren var forbi; og Latterchoret fik pludseligt Forstærkning af Michels tørre og Drengens friske Lunger. Alles Øine vare rettede paa Hakon, hvis Ydre unegteligen var meget afstikkende; det var ad ham man tillod sig at lee høit. Han begreb dog ikke, hvoraf man lo; ubevægelig stod han foran Boden, lod dem lee og mønstre de blodbestænkte Sælskindsbuxer, den fiint udsyede Kappe og den zirlige Fjederhat, som han havde sat ned i Nakken og dreiet, saa at Fjedrene hængte ham ned ad Ryggen. Og da han havde seet sig mæt paa Bodens kostelige Sager, saa vendte han sig for at komme videre.

„Dat woh's schmuk vom Bärjong' to besuchen den ole Wulff!“ * udbrød en af Gjæsterne, saasnart

* Det var kjønt af Bjørneungen at besøge den gamle Ulv.

Latteren standsede lidt, og, da Michel, øiensynligt smigret ved at faae denne Dosis i sit eget Maal, takkede sin Gjæst ved at spile den store, tandløse Mund ud til et bredt Griin, saa standsede den saaledes hædrede Gjæst Hakon, ved at række ham det meer end halvt fyldte Viinkruus. Michel, som vilde give sin Tak en mere haandgribelig Form, skred med en vis Værdighed hen til Disken, for at fylde sin artige Gjæsts Kruus og drikke med ham; imedens havde Hakon uden Betænkning taget imod den tilbudte Viin, han havde sat den for Munden og drukket den i eet Drag, uden at ændse Giverens forskrækkede Miner, som aabenbart modsagde hans Rundhaandethed. Hakon satte Kruset fra sig paa Disken, nikkede til Tak og vilde til at gaae videre, — saa kunde Manden ikke holde sig længere, men sagde: „Hør nu Du, Gutten min! Den, som har lært Dig at drikke, har vist ogsaa lært Dig, at man ikke skal drikke alene, — ialfald ikke saadan et Maal!" Mester Michel, som lugtede Lunten og øinede en Udsigt til at faae Kruset fyldt paa den allerbehageligste Maade,. nemlig paa Hakons Bekostning, han standsede strax sin værdige Fremskriden over Lagerdielen (Gulvet) og blev staaende midt derpaa, med Kruset og Kanden holdt foran paa Brystet, hvor de næsten bleve skjulte af de meget vide Ærmer paa hans sidtede, i alle

Farver spillende, pjaltede, dog forhen elegante Silke-vams. Det skjægløse, ja næsten haarløse, store, aflange Hoved lagde sig en Kjende om paa Siden og i hans Ansigts tykke Læderfolder blev der, ved en useet Kraft, trukket ganske vaersomt: Det er et Smiil paa Kattepoter.

Hakon forstod ikke Manden; idet han trak Junker Henriks Pengepung op af Buxelommen, spurgte han om hvormeget han skulde give for Vinen.

„Jeg tænkte ellers Du gav mig den!" sagde han ligefrem til Manden. —

Ved at trække Pengepungen op af Lommen, kom han til at løfte Kappen lidt tilside, saa at det nøgne, af Blod, Jord og Røg tilsmudsede Bryst kom tilsyne.

At Vinen gjør lattermild maatte Hakon sande: Havde man leet ad hans første Fremtræden, saa var det nu et heelt Uveir, som brød løs. Dennegang lod det til, at han ikke vilde bære Latteren saa taal-modigt som før. Han vendte sig mod Manden, med hvem han engang havde givet sig i Kast, og, efter at han havde slaaet Kappen heelt tilside, hvorved han fremviste sine stærke Arme, saa tog han Fyren om Livet, løftede ham op fra Bænken, hvorpaa han sad og kylede ham saa fra sig, ud i Veiens bløde Støv, som hvirvlede op. Denne Bevægelse skaffede Hakon Respect hos Gjæsterne, hvis Latter pludselig standsede;

Michel, som havde faaet Kik paa den velfyldte Pengepung, skyndte sig med at tilbyde den unge Triumphator det velerhvervede og nylig fyldte Viinkrus. Hakon tog det, kastede et Par Sølvstykker ind i Boden, og, medens Michel, understøttet af begge Drengene, ragede om efter dem i Mørket derinde, stod Hakon for Disken, i Begreb med at lade Vinen qvæge Sind og Legem. Der var ikke meget tilbage i Kruset og han maatte bøie Nakken, for at nyde de sidste, liflige Draaber, da den Overvundne, efter at have reist og samlet sig, forsigtigt kom bag paa Hakon og med den knyttede Næve slog hans Hoved mod Kruset, saa stærkt, at Blodet strømmede ned ad dets Sider. Det var formeget; Hakon slyngede Kruset efter den Lumske, dog uden at træffe; med vildt Raseri trak han det korte Skyttesværd og sprang ind paa Fornærmeren, længe forend nogen af Gjæsterne havde tænkt paa at reise sig, for at kaste sig imellem de Stridende. — Et Hug i den høire Arm, næsten øieblikkeligt fulgt af et lignende i den venstre, skilte Hakon af med denne Modstander, men nu vare Gjæsterne komne paa Benene, og, hvis Hakon havde holdt Stand, var det rimeligviis kommet til at see sort ud for ham, thi det var lutter velvoxne Karle, han havde for sig. — I strakt Løb foer han nu afsted, ned gjennem Gaden, forfulgt af den hele Skare

Gjæster, som ved Larm og Støi tilkaldte endeel Mennesker, der forstærkede de Forfølgendes Skare. Hakon løb godt; ved Hjælp af den lange Gades Bøininger, lykkedes det ham, at komme sine Forfølgere afsigte og da disse, et Sted i Gaden, mellem to af dens Svaininger, ikke opdagede det mindste Spor af Flygtningen, saa lode de den Fugl flyve og vendte meget fornøiede tilbage til Michel Wulff, som ogsaa lod til at være ganske tilfreds med Forfølgningens Udfald. — Michel kunde have bedst Grund dertil, thi Selskabet hos ham var ved den voxet betydeligt; nu snakkede de og pludbrede de, i Munden paa hverandre, om Dagens Begivenhed; med megen Deeltagelse og uhyre Nysgjerrighed saae de til deres saarede Kammerat, som inde i Boden stønnede under den tilkaldte Saarlæges grove Behandling. Men Hakon havde fortjent bedre Omtale af dem, end den, han fik; om ikke for Andet, saa fordi det var ham, som nu satte de ørkesløse Tanker i Bevægelse.

Ligesom Vildtet fortsætter Flugten en god Stund efter at Forfølgelsen er ophørt og har et Incitament for sin Ilen i hver af Skovens Tykninger, Hækkernes Hjørner og hver Bygning, som det kommer nær, — saaledes var det med Hakon: Forfølgerne holdt ikke ud at løbe mere end det Halve af den Vei, som Hakon tilbagelagde; hver Bøining af Gaden og et=

hvert af dennes Sammenstød med de smalle Tvergader, bevingede hans Fod, eller gav ialfald hans Sener mere Spændstighed. Men han blev dog omsider udmattet af det voldsomme Løb, en Steen kom ham iveien, han snublede, faldt haardt imod en anden og blev liggende bevidstløs paa Gaden. — Omendskjøndt Færdselen her ikke var ubetydelig, drog man dog baade frem og tilbage forbi Hakon og lod ham ligge. En tænkte, at han var beruset, en Anden sagde til sig selv, at han havde ikke Tid til at hjælpe; en Tredie havde vel Tid, men, maatte han med Ydmyghed bekjende for sig selv, hvad hjælper det, at jeg ryster i ham? Vaagner han, saa maa han ind i Værtshuset og Lægen maa hentes, — det har jeg ikke Raad til at betale og Gutten seer ikke ud til at have bedre. Med en vis Stolthed over at have tænkt og handlet saa klogt, gik han videre. Det blev mørk Aften og Hakon laae endnu i Støvet, forslaaet og bevidstløs.

Stormens, Bølgernes Vælde og Bjørnsborgernes skarpe Vaaben havde ladet ham uskadt; nu laae han afmægtig paa Landjorden, fældet af en Steen paa Veien.

Indhyllet i et tæt Slør, kun ledsaget af en Pige, som belyste Veien foran med den høitløftede Hornlygte, trippede en lille Jomfru henad Gaden og

hendes Vei faldt tæt forbi Hakon. Pigen udstødte et Skrig og havde nær tabt Lygten: Hun syntes, at det rørte sig; men hendes Herskab slog strax Sløret tilside og bøiede sig ned over den Faldne, idet hun befalede Pigen, at holde Lygten lavere. Som de fleste af hin Tids Qvinder var hun ikke uerfaren i Lægekunsten og det var ikke første Gang hun gav sig ifærd med at behandle en Syg. Hun lagde sig ned paa Knæ ved Hakons Hoved og tog det op i sit Skjød; det var hende snart tydeligt, at hun havde en Afmægtig for sig. Hun sendte Pigen en Snees Skridt tilbage for at tage Vand i Hakons Hat, som hun gav hende, medens hun selv ved Hornlygtens Skin gav sig til at gnide Tindingerne. Da Pigen kom til med Vandet og et Par Gange med Haanden havde stænket noget deraf i Hakons Ansigt, saa slog han Øinene op og mødte sin smukke Læges. „Ak nei, hvor er han smuk!“ hviskede Pigen hen for sig selv, idet hun lod Hatten med Vandet falde. Et Par Draaber stænkede i Faldet den knælende Læges Kind og vakte hendes Hverdagsbevidsthed, der syntes at have givet Plads for en vis Høitidelighed, som i disse faa Øieblikke havde hævet hende op over sig selv. Hun skyndte sig med at staae op, og før Hakon var kommen paa Benene, havde hun ladet det store, hvide Slør skjule over alt det Liv, som hendes ungdommelige og smukke

Ansigtstræk nys havde ladet Hakon see. Det var som om Mælet paa eengang var ham berøvet; med Haanden strøg han sig over Panden og en stærk Rødme afløste Kindens Blegthed. Pigen, som paany havde taget Lygten, mærkede ikke, at hendes Herskab havde begivet sig videre; ufravendt stirrede hun paa Hakon og mønstrede ham ved Hjælp af sit Lys. — „Marie, saa kom!“ lød det endelig, men Marie havde Indvendinger at gjøre. „Vil I lade ham ligge her paa alfar Vei, Natten over, syg og svag som han er, da vil ikke jeg. Om jeg saa selv skal ligge i Halmen, saa skal han tilsengs i Nat.“ — Kom med mig!“ sagde hun til Hakon og greb efter hans Haand. Men idetsamme nærmede hans tilslørede Læge sig, og, uden at drage Sløret tilside, indbød hun Hakon til at tage tiltakke med hendes Faders Tag. „Hoibaaren, som I sagtens er, Herre, tage I dog ikke mit Tilbud fortrydeligt op!“

Hakon stod taus og stille, saae paa hende og holdt Haanden over Panden.

„Mon det er en Udlænding, siden han ikke svarer?“ spurgte Pigen sit Herskab. „I skulde dog, Jomfru Margrethe, forsøge Jer i det Tydske, som I har lært i Skjænkestuen.“

Og Jomfru Margrethe begyndte at oversætte sin Indbydelse paa Tydsk; men Hakon afbrod hende

snart, ved paa bredt Dansk at spørge? „Hvor er jeg henne? Hvad ere I?"

„Han er gal!" hvidskede Pigen; tag Jer i Agt, Jomfru Margrethe! Om han faldt paa at bide os — —" „Min Fader holder Værtshuus ei langt herfra," svarede Margrethe, og jeg beder Jer, kjære Herre, — tag ikke min Bøn fortrydeligt op! — følg hjem med os. I er syg; I har taget Skade; I trænger til Ro, til Pleie!"

„Herre, kjære Herre!" mumlede Hakon. Han var endnu ikke kommen til fuld Samling. Men som et Lyn slog det ned i ham, da Margrethe sagde, at han var kommen til Skade. Det hele gyselige Billede af den sidste Nat stod paa eengang for ham; han havde paa hele sin Vandring kun seet Træk for Træk deraf og disse Indtryk vare snart blevne mildnede, vel endog heelt forjagne af det meget Nye, som mødte hans Øie. —

„Kommen til Skade! ja, kommen til Skade!" gjentog han efter hende, om end i en anden Mening end den, hvori hun brugte disse Ord. Det var Hadet mod Ridder Niels, det var Løftet om at ville hævne den Uret, hans Fader havde lidt og det var Mindet om Ridder Niels's Søn, den fine Yngling, som ved sine Velgjerninger havde stækket hans Hævns Vinger; det var endelig Mindet om Flugten fra

Bjørnsborg og om den sidste Flugt, hvormed hans Tanker beskjæftigedes, idet han gjentog hine Ord.

Uvilkaarligt fulgte han dem ind i Huset. Dette var et af de Værtshuse, som Dronning Margrethe, mest for Probenreuternes Skyld, havde befalet oprettet paa alle Hovedveie; derfor kaldte man dette simpelthen Rytterhuset.

Margrethe, som var gaaet lidt i Forveien, havde kaldt paa sin Fader, den gamle Vært; han kom til og modtog Hakon hernde, med Begyndelsen til en af de underdanige Taler, som den Ringere behager sig selv i at fremføre mod de Fornemme.

Men visse Ubetydeligheder, saasom det betydeligt klodsede Fodtøi og de grove, store Hænder lode ham snart forandre Tonen, og alt det Meget om „at værdige", „ringe Tag", „store Ære" ombyttedes med uvillige, fortrædelige Spørgsmaal om „hvorfra han var", „hvordan han kom hid". — Margrethe kom Hakon hurtigt tilhjælp ved at paastaa, at den Syge strax maatte til Ro; alle disse Spørgsmaal maatte ikke besvares før han var bleven rask. Og nu tog hun ham ved Haanden og førte ham gjennem en Gang til en Bagstue, hvor hun i et lille Kammer anviste ham den veloprede Seng og efterlod den medbragte Lygte. Det var første Gang at Hakon saae en Seng. Han kjendte ikkun Leiet paa Mos-

bænken, som fulgte langs med Væggen i Treldborgs Hal. Saa kastede han sig paa de bløde Puder, uden at aftage nogen Deel af sin Klædning. Legemets og Tankens Træthed uagtet, vilde Søvnen ikke indfinde sig, thi en hidsig Feber havde angrebet ham. Indbildningskraften drev sit Spil med ham og lod ham føle Forfølgernes Sværd i Nakken. Nu ramte Stridskøllen hans Skulder og han tumlede om, — det sortnede for ham, — nei, han havde kun vendt sig paa Leiet og var kommen til at ligge paa den Skulder, som han havde forslaaet stærkt i Faldet. Nu saae han den mægtige Borg vakle: Den Ild, som han havde tændt, havde udbredt sig til Borgen; det knittrede og bragede; de Kæmpende lod Vaabnene synke og stode i stum Forfærdelse, for i næste Øieblik at blive begravne under de sammenstyrtende Taarne og Mure. Selv Ridder Harald saae han staa ubevægelig. „Fader!" raabte han og vilde ile ham tilhjælp. Samtidigt reiste han sig op og støttende sig paa den ene Arm stirrede han frem for sig. At Kappen var falden af Skulderen, ændsede han ikke.

Han opdagede hverken Spor af Ild eller Sværd i det lille Kammer hvori han befandt sig; kun Lyset i Lygten var nærved at brænde ud og dets Knittren blev lydeligere, fordi det brændte heelt nede i Lysepiben. Han stod i Begreb med at staae op for at

slukke det, da idetsamme Døren gik varsomt op og han til sin store Forundring saae Margrethe og hendes Pige træde ind. De hvide Natdragter gjorde ham uhyggelig tilmode; Pigen bar et Voxlys, hvormed hun oplyste Rummet fuldstændigt. Dets Lys faldt saavel paa Hakon som paa Margrethe, den blomstrende Mø. Uden at Hakon faldt paa at sætte sig til Modværge, drog hun blidt Armen fra ham og dreiede ham, saa at hun kunde tage Kappen og lægge den over ham. „Maa jeg lægge ham under Dynen?" spurgte Pigen; „see blot hans Bryst, hans Skuldre, hans Arme, hvor de blaane og ryste af Kulde." „Gaa ned, Marie, og bring en Skaal varmt Vand herop!" svarede Margrethe, som, da Pigen var borte, bøiede sig ned over Hakon og spurgte: „Smerter Eders Skulder, Herre? Giv mig Jer Haand, at jeg kan see om Armen feiler Noget; jeg hørte før, at I ømmede Jer." „Er Du en Qvinde?" spurgte Hakon, idet han, som dreven af en Magt, han ikke kjendte og altsaa ikke kunde værge sig imod, — rakte hende sin frie Arm. Medens hun bøiede dens Led, svarede hun: „Hvi spørger I? Ja, jeg er en Qvinde." „Saa maa Du gaa; send mig en Mand til min Hjælp, thi jeg maa ikke have Omgang med Dig og Dine Lige." Hun bøiede Armen oppe ved Skulderen, ligesom Hakon havde sagt dette,

og, saa haardfør og saa vant til legemlige Smerter, som han var, maatte han dog nu stønne under denne. Taalmodigt lod han sig nu behandle af de to Qvinder, som badede ham, gned, forbandt og tumlede med ham, indtil han endelig fik en Stilling, hvori Søvnen kunde faae Bugt med hans oprørte Natur. — Først langt opad den næste Dags Formiddag, slog han Dinene op. En heftig Smerte i Skulderen, en Følge af den ungdommelige Hastighed i Bevægelsen, mindede ham om den Tilstand, hvori han var sat. Det første Suk bragte Margrethe til hans Leie. Hun havde vaaget trofast derved den hele Nat, imedens Pigen alt tidligt var indslumret i en Krog paa Gulvet og hun havde saaledes overladt Margrethe til de Tanker, som maatte fremkomme ved at sidde stille paa Løibænken, lænet op til Væggen, og høre paa Hakons Phantaseren.

„Kom Fader! Lad os fly!" raabte Hakon, midt i Nattens Stilhed. „Hvad gavner det at blive? — Nu er det ikke Tid! — Vent, jeg kommer! — Du skal faae Hævn, som jeg lovede! — Hvad ville I mig? I lee! — Der, tag den og der har du nok et Hug! — Fremad Gutter, frem! De flygte! — Pas paa, ikke for langt; nu komme de — rullende ned ad Bakken! Plads! — Nu, ovenpaa dem! — Bort med Dig, Qvinde! — Slip min Haand! —

Huſk paa Guttorms Moder — Hun ſlaaer om ſig med Ildragen! — Seer Du hvordan vi tage hende — og der hænger hun — — det hvide Skum om Munden — feier Gulvet med Haaret — Klæderne falde ned ad Ryggen — Fødderne blive ſorte — thi Touget ſnærer! Vil Du op med! — Hvorfor ſtirrer Du paa mig? — Tag Dig i Agt, for han ſlaaer haardt! — Fader, ſeer Du hende — jeg har ſagt, at hun ſkal gaa, men hun bliver dog. — Lad Einer og Torkild tage hende — — Ikke nærmere Qvinde! — O jeg kan ikke — nei, hun ſeer paa mig ſom min — — Guttorm! Din Moder ſaae jeg; men Du var for lille." Margrethe havde ikke ventet ſig Sligt; disſe gyſelige Billeder kunde dog ikke høre hjemme i det Menneſke, den unge, kraftige Mand med de ſmukke, aabne Anſigtstræk, hvem hun ſaae foran ſig. Det var Billedet af ham, ſom han laa der paa Veien, afmægtig og hjælpeløs, — men iſær Tanken om det Blik, ſom mødte hendes, da han kom til ſig ſelv under hendes Behandling, — hvad der holdt hende tilbage og gjorde hende ſtærk til at høre paa Hakon. Med Glæde ſaae hun ham ſlaae Øinene op, — hun tog Hænderne fra Øinene og deres Blik mødtes igjen. Nu ſtod hun ved hans Side og lagde Forbindingen tilrette.

Man fortæller om Ulven, ſom var ude paa Rov,

at den fik en Harvetand op i Poten og blev hængende ved den. Bondens Søn, som den næste Dag gik ud paa Marken, fandt den store, deilige Hund staaende der og hylende ynkeligt; han hjalp den behændigt og Hunden lod sig villigt haandtere af Drengen, som endog førte den til Vandstedet, for der at udvadske Saaret og standse Blodet. Men aldrig saasnart var dette skeet, før Hunden blev Ulv igjen, med et rasende Spring kastede Drengen omkuld og søndersled ham for at stille sin Hunger. —

Hakon kjendte ingen anden Lov, end Vikingernes, Den gjorde Vold paa Naturen. Som alt fortalt, turde ingen Qvinde sætte sin Fod paa Treldborg og ingen Viking turde omgaaes med Qvinden; hvor Vikingerne paa deres Tog traf saadanne, bleve de behandlede med Grusomhed; og det vilde Liv, den megen Beskjæftigelse, som Ridder Harald vidste at udfinde for sine Mænd, gjorde at Savnet ikke blev dem føleligt, — de havde ingen Tid til at lade dette komme tilorde.

Loven var hellig for Hakon; han saae jo de Gamle lytte til den med Ærbødighed, naar Ridder Harald, eller en Anden oprullede Pergamentet og med Vægt udtalte de Ord, for hvilke Enhver i dette Samfund havde at bøie sig. Han vidste ikke hvad Qvinden var; de Gamle havde aldrig givet ham anden Besked

paa de Spørgsmaal, som han, i Anledning af Lovstedet, rettede til dem, end den, at Qvinden var Aarsag til de fleste Onder i Verden, og derfor skulde hun undgaaes, foragtes og hades. Og da han i en mere fremrykket Alder kom med paa Tog og saae dem foragte og hade hende, — meente han at det skulde være saaledes. Hans Fremfærd mod Margrethe kom derfor til at ligne hin, Ulvens.

Saasnart Hakon fornam Margrethes Puslen, reiste han sig overende og vendte sig imod hende. „Sagde jeg Dig ikke, at Du skulde sende mig en Mand? Hvad vil Du mig Qvinde? — Gaa bort fra mig, eller jeg dræber Dig!“ Virkelig sprang han ved disse Ord op fra Leiet og greb efter Sværdet, men netop denne Bevægelse bragte ham igjen til at stønne af Smerte. Margrethe vækkede Marie og med hendes Bistand bragte hun Hakon tilbage til Sengen, hvor han vaandede og vred sig. — Margrethe hviskede nogle Ord til Pigen, som derpaa listede sig til at tage Hakons Sværd op fra Leiet og med det forsvandt hun igjennem Døren, dog kun for snart at vende tilbage med den varme Morgendrik. Hakon greb den med Begjærlighed; Naturens Fordring overvandt alle Betænkeligheder og han skyllede den ned med Velbehag; da Margrethe paany

havde lagt Forbindingen tilrette, slumrede han ind, thi det var en Sovedrik han havde faaet.

Nu først tillod Margrethe sig, at gaae bort fra Sygeleiet, hvor Værten indtog hendes Plads. Det Første han havde at gjøre, var at tilkalde sine Knegte, ved hvis Hjelp han bandt Hakon fast til Sengen, thi han indsaae strax, at han ikke saasnart vilde blive den Syge qvit, naar denne hvert Øieblik kunde bringe Forbindingen i Ulave. Og det har til alle Tider været Værters Natur, snarest muligt at skille sig af med paatvungne, ikke betalende Gjæster. Denne Forholdsregel viste sig virksom; efter knap et Døgns Forløb, da Margrethe igjen indfandt sig, 'fandt hun Hakon betydeligt bedre, meget taalmodig og, hvad der undrede hende mest, hun syntes, at han hilste hende. Da Værten mærkede, at Hakon havde udsovet, begyndte han at plage ham med Spørgsmaal; da Hakon ikke besvarede dem, brugte han knubbede Ord og beklagede sig over de Udgifter, som dette Sygeleie forvoldte ham, — Hakon forblev lige taus.

Men saadan Tale gjorde, at Hakon kom til at længes efter Margrethe og hans Blik talte virkelig derom, da han saae hende. Nu sad hun der igjen paa sin Plads og Tenen snurrede lystigt under de fine Hænder. Det milde Aasyn og denne forunderlige, tiltalende Skikkelse, bøiet lidt over Arbeidet,

som dog ikke beskjæftigede hende mere, end at hun kunde være lutter Øie og Øre for hvert hans Ønske, selv før det blev yttret, dette maatte beskjæftige hans Tanker og ved at tænke paa, hvad hun havde gjort for ham, maatte han komme til i hende at see et bedre Væsen. Ogsaa hun havde, ligesom Ridder Bjørns Søn, besvaret hans Had ved at drage Omsorg for hans Vel.

„Det var ikke saaledes, at jeg tænkte mig Menneskene," maatte han sige sig selv, thi det faldt ham ikke ind at tale til Margrethe, og hun taug ogsaa. „Det har ikke været disse Mennesker mod hvilke min Fader stred og vilde, at jeg skulde stride — og dog, jo: Det var for at hævne sig paa den mægtige Konge, at han vilde opirre dennes Undersaatter. Det har været hans Villie, og jeg har lovet at ville opfylde den, — at jeg ikke skulde lade Sværdet hvile, saalænge der var Nogen, at bruge det imod. Men nu disse! I det Øieblik da jeg ventede Pinsel og Død, da Gysen opfyldte mig ved Tanken om det, som forestod, da giver Han mig Liv og Frihed, imedens hun bortjager min Sygdom. Hvordan har jeg fortjent dette? Rimeligviis vente mig større Ulykker, end dem, jeg har prøvet. Ja, vistnok! Knap en Snees af de Gamle blev tilbage i Treldborg og de sex Gutter, som jeg havde med, hvor ere de?

Hakon, har Du været feig? Ja, Du lod Dine Kammerater i Stikken — — nei, nei, jeg havde intet Andet at gjøre, naar jeg vilde holde mit Løfte, naar jeg skulde skaffe Fader Hævn.

Og har Du holdt Dit Løfte, Du, som har fundet Dig i Omgang med Qvinder? Du, som har brudt Din Faders Lov! Fader! jeg kunde ikke Andet; jeg var afmægtig. Men, Du er det ikke mere Hakon! Nu kan Du bryde de Baand, som holde Dig! — — Ak, til hvad Nytte? Jeg vinder kun, at min Arm igjen bliver mat. — Du vil nødigt herfra, ellers havde Du alt gjort Dig fri!" — Hakon blev sig selv Svaret herpaa skyldig. Tankerne gled fra den Gjenstand, med hvilken de havde beskjæftiget sig, — ligesom om de vilde skaane ham for videre Tiltale. Og han kunde behøve denne Skaansel. Ude paa Gangen raslede Vaaben. Margrethe foer op og Hakon hørte, da hun havde aabnet Døren, at Værten befalede hende at gaae ned. Ind til ham treen nu den velnærede Vært, fulgt af tre Mænd, hvoraf de to vare bevæbnede. „Det passer paa ham," sagde Værten, „det var netop hin Aften, da I tømte det sidste Kruus af min gode, franske Viin, — nu bliver det lige een Mark, hvorfor I staaer skreven paa Døren —" „Tys, Agtelse for Retten, min gode Mand, hold Jer til Sagen, som den værdige Doctor

udi den romerske, som og i den jydske Lov, min høiærværdige Herre Nicolaus, siger ligesaa smukt som rigtigt! hold Jer til Sagen: I siger, det passer; det vil sige, at min Beskrivelse over Forbryderen, som ved høi lys Dag fører Vaaben mod fredelige Borgere i denne gode By, at denne Beskrivelse passer paa denne Person, vi her see for os, betynget med Baand, — jeg skal rose Jer Iver for Byens Sikkerhed, vær vis derpaa." „I gjør Ret i at rose mig: Aldrig saasnart mærkede jeg, at der var noget Mistænkeligt ved Fyren, før han blev tøiret til Sengen." Den gode Vært mærkede nok, at han kunde komme i Knibe ved at blive overbeviist om at have huset en Forbryder. Han var derfor snar til at opfange sin ubevæbnede Ledsagers velvillige Vink, hvorved han ikke alene øinede Udvei til at frigjøre sig for al Mistanke, men ogsaa til Rettens gunstige Anerkjendelse. „Unge Mand! Jert Navn?" spurgte Rettens Skriver Hakon, som indtil nu havde været Tilskuer. „Hakon Haraldssøn — og Eders?" „Til Sagen, hold Jer til Sagen, unge Mand; et stakkels Menneske har Nok at bestille med de Faar, som skulle til Slagtebænken: een Tot Græs vinker tilhøire og en anden tilvenstre; — naa, til Sagen! Jert Navn var — Harald Hakonssøn?" „Nuvel ja, — siden I vil det

saadan." — „I vor naadige Frues og i Lovens Navn, tager jeg Dig, Harald Hakonssøn, til Fange; Du, som er anklaget for at bære Sværd, uagtet Du sandsynligviis ei haver otte Mark i Eie, — og Du, som er anklaget for, at have villet forøve Manddrab paa offentlig Gade i fredelig Tid. Alle, her Nærværende, ere Vidner for denne Fængslings Lovlighed." „Og ligerviis tør jeg udbede mig den meget agtbare Skrivers og de agtbare Bysvendes Vidnesbyrd om, at I have truffet Forbryderen, ikke som fri Mand, men som Fange i mit Huus." Verten nærmede sig Skriveren og hviskede: „Imorgen kan I begynde en ny Regning." „Da mælte I aldrig et Ord derom" sagde Hakon. „Kjendsgjerningerne tale, — forøvrigt lader os holde os til Sagen, som min høiærværdige Herre siger — Du, Harald Hakonssøn, har fornummet, at jeg i Landets, Fru Margrethas, Doctor Nicolaii, den høie Rets og mit eget ringe Navn har taget Dig til Fange. Men, saasom Du ligger her, lidende af legemlig Smerte, velforskyldt udentvivl, saa lader jeg Dig ligge, under Bevogtning af disse to bevæbnede Svende, hvis Forskrifter Du i alle Maader har at rette Dig efter, om Du ei vil forværre Din Sag." Med megen Værdighed uddeelte nu den meget agtbare Retsskriver sine Afskedshilsener: Hakon fik et forag=

tende Blik, men Svendene, og især Værten, særdeles nedladende Nik. Saa tog han den opkrampede Fald-hat paa Hovedet, den sølvknappede Stok i Haanden og lod sin smidige Skikkelse forsvinde, i god Tro til at have imponeret tilstrækkeligt.

Tredie Capitel.

Den samme Dag Hakon blev fængslet, stod der om Aftenen Gilde paa Treldborg. Knap tredive af de gamle Vikinger og en Snees af Gutterne sadde paa Mosbænken omkring det store Bord, hvis rige Besætning af alskens Mad- og Drikkevarer syntes beregnet paa flere Munde, end her fandtes. Der var ogsaa Plads til Flere omkring Bordet. For dettes Ende var et lille, men med kunstigt Snitværk udarbeidet Bord anbragt paa en Forhøining og en høirygget Armstol, af samme kunstige Arbeide, saaes bag ved det, under et Tag af rødt Silketøi, som dog iaften tildeels var overhængt med sorte Slør. Talrige Voxkjerter oplyste den store, men lave Hal fuldstændigt, men det nysbeskrevne Høisæde blev især stærkt oplyst. Hertil bidrog det sorte Forhæng, som fra Taget overskyggede Halvveien til Bordet, og saaledes lod det ubeskyggede Sæde fremtræde i en magisk stærk Belysning. Næst ved dette sad den gamle Einer; det brune, furede Ansigt, omgivet af et graat, kruset Skjæg, stirrede hen for sig, ligesom alle de Andres. Der hvilede dyb Stilhed over hele Kredsen.

Endelig reiste Einer sig op og tog saaledes tilorde: „Vor Konge taler ikke; saa hører mig! — Er det ikke passende at Høisædet staaer ledigt? Hvo skal beklæde det? Ingen tør jo sige, at Hakon er falden. — Men dette undrer mig, thi vi vide, at hans Jevnaldrende ere fangne og vi vide, at han ei heller er fangen. Dog ville vi ikke tænke, at han har taget Vilkaar af ver Fjende. Vi ville vente med vor Dom, indtil vi have hørt ham. Men jeg, som er Stolen nærmest, har talt." — Da Einer havde sat sig, reiste sig Torkild, som var nærmest ved Høisædet paa venstre Side og han talte saaledes: „Venner! Er det Rædsel, som lammer Jer Tunge? Ere I blevne rædde for Døden, som har rydbet de mange Pladser om Bordet her? Vi have dog forhen været samlede til Glæde, nagtet mange Pladser stode tomme. Idag hænge I med Næbbene som trætte Storke, der lade sig bære afveien, blot for at kunne hvile en Stund paa Mastetoppen. Er det saaledes vi skulle hædre den Flyver, den dristige, kongelige Ørn, som brød Veien for os til Hæder og Magt? I lægge Hænderne i Skjødet, — syv Dage ere henrundne og Intet er gjort. Saa lover jeg, at inden syv Dage paany ere forløbne, skal jeg og min Søn have bragt Ridderens og vore Fællers Legemer herover. Og derpaa ville vi drikke!" Han satte sit Kruus for

Munden og gav saaledes Tegn til Maaltidets Begyndelse. Lidt efter lidt bleve de store Stege paa hvert af Bordets Hjørner mindre og Krusenes Indhold fornyedes hyppigt af de oppvartende Gutter. Et rigt Maaltid kan bringe selv en større Sorg end disse Mænds til Taushed. Selv den Dødsdømte forlanger jo et saadant før Henrettelsen. Intet Under derfor, at den tunge Stemning efterhaanden løftede sig og gav Plads for en Munterhed, der snart slog over i Vildhed.

De Ældste søgte længe forgjæves at bringe de vakte Tankers Flod tilbage i det Leie, hvis Retning de kjendte og af hvilken de lovede sig Stordaad. Endelig lykkedes det Einer, hvis Anseelse lod til at være størst, at faae nogle Ord fremførte. Med sin Daggert slog han i Bordet, saa at mangt et Kruus væltede og da han saae, at Alles Blikke vare vendte mod sig, talte han saaledes: „Gravøllet er en Glædesfest! I gjøre Ret i at slaae Jer løs. Men er det Glæde over, at tappre Venner ere bortkaldte fra vort Samfund, som nu gjør Jer overgivne? Stemmes I til Munterhed ved at betænke, at han, den Vise, den Dristige, ikke længer hævder Orden og skifter Ret iblandt Jer? — Eders Taushed svarer mig. Nei, det er Løftet om Hævn, det er Minderne om fuldbragt Daad og Anelsen, Beslutningen om at ville

noget Lignende, maaske noget endnu Større, som forvandler Sorgen og Nedslagenheden til Glæde og Overgivenhed. Men Torkilds Løfte er vel stort og værd at agte; ville I nøies med det og sige Jer selv, at Vi gjøre Nok ved det, som Han fuldbringer?"

Han fik neppe udtalt før en af Mændene langt nede begyndte saa: „Du Gamle! Vi beskæmmes ved Dine mange Ord. Ere vi ikke forud enige om vor Hævn? Bjørnens Hule ville vi jævne med Jorden!" Almindeligt Bifald, en Hvirvelvind af stærke Lunger, fulgte paa disse Ord og Einers alvorlige Aasyn opklaredes, medens han sagde: „Det ventede jeg og intet Mindre. Men, Venner, naar? Og I vide det, naar Een ikke samler alle Eders Kræfter, da ødsles de paa mange Ting, men det Ene, som I dog ville, naaes ikke. Hvo skal klæde Høisædet?" Disse Ord bragte alle Munde til at forstumme. Ingen vovede at give Løfte om at bringe Hakon tilbage og man vidste det, at Hakon, hvem Ridder Harald havde bestemt til sin Efterfølger, ikke var falden.

Der var længe tyst i Hallen og dens sorte Trævægge forekom Enhver at blive sortere, thi man stirrede ud for sig og den Ene vilde ikke møde den Andens Øie. Medens de Gamle tang og ikke vilde vedgaa deres egne Tanker for sig selv, saa faldt det

i de Unges Lod at turde tale og handle. Det var Guttorm, den, næst efter Hakon, mest ansete blandt Gutterne, som gik hen til Einer og bad om Forlov til at tale; og det blev ham, som lovede at fuldbringe det, hvorpaa de Andre neppe turde tænke, nemlig at skaffe Hakon tilbage. Opgaven var i Virkeligheden heller ikke ringe. Indbyggerne trindt om i Landet vare blevne Vikingernes Fjender, saa man kunde ikke gjøre Regning paa nogensomhelst velvillig Oplysning. Vilde man bruge Vold, saa var Spørgsmaalet om, hvor man kunde anvende den nyttigt, uafgjørligt og, selv om Alle vare enige i saadan Færd, saa kunde Enhver sige sig selv, at man ikke havde Raad til ret mange Forsøg af den Natur. Kun eet Skib var blevet bragt i Sikkerhed hin gruelige Nat og man havde havt megen Møie med at udbedre den Skade, som Bølgerne og Stormen havde tilføiet det. Guttorms Ord bleve derfor hørte med megen Opmærksomhed og man betragtede Gutten med en Velvillie, som øiensynligen smigrede ham, den forhøiede Rødmen og Øiets Glands, saavelsom Talens Dristighed. „Og jeg lover Eder, at ville fuldbringe det alene, thi ingen Anden maa dele min Skjæbne!" saaledes endte Guttorm.

Einer og de Andre gjorde vel Indvendinger mod denne Beslutning, men, uagtet Guttorm kaldte Einer

Fader, saa rokkedes han ikke i den og Einer turde ikke, hvor gjerne han end vilde, trænge videre ind paa Sønnen, thi Løftet var aflagt ved Gravøllet og stod saaledes ikke mere til at ændre. Muligen øinede den Gamle nu en Udsigt til at bringe Guttorm paa Høisædet, thi, hvordan Udfaldet af dennes Færd end blev, saa maatte han gjøre sig bemærket ved den og gamle Einer var jo nu den Ældste i Hallen. Saadanne Tanker kunde ogsaa bringe ham til at tie. Gamle og Unge vare jo desuden tilfredsstillede ved Guttorms Løfte. — Efterat Enhver havde aflagt sit, hvorved han enten forpligtede sig til at hjælpe Torkild eller den Anden, som agtede at ødelægge Bjørnsborg, saa steg den vilde Glæde igjen frem og Ingen gjennede den nu tilbage. Vel var det ikke Stegebeen, som fløi over Bordet — Ridderens Indflydelse gjorde sig dog endnu gjældende i Meget —, men Spotteglosér af en ikke meget mindre solid Beskaffenhed og Pralerier, af en Natur, som ikkun stærke Drikke kan fostre, haglede ned, for enten at prelle af eller ramme. Ingenlunde for at give en Prøve herpaa tilbedste, men af andre Grunde, ville vi gribe nogle Yttringer i Flugten: „Den Steen, Du ei kan løfte, skulde Du ellers kjønt lade ligge!" blev der sagt til Manden, som havde lovet at ville faae Bjørnsborg ødelagt. — „Glemte jeg ikke" svarede denne, „at Du havde

været derovre og rokket ved den. Giv Tid og jeg skal komme og fortælle Dig, hvorlangt Du har flyttet Muren!"

„Hvad tykkes Dig om Guttorm?" var der En, som spurgte Torkild. „Vel nok!" svarede denne. — „Mon han dog ikke vil beskjæmme os Gamle?" „Lad Einer om det." — „Mig synes jeg lugter Lunten." „Hvad mener Du?" „Ei, Ræven er ikke langt borte, — Einer veed hvad han veed!" —

„Ha, hvad nu!" raabte Einer, som pludselig reiste sig op fra Bænken og hvis Blik ufravendt rettede sig mod Hallens Indgang, hvorhen alle de Andre uvilkaarligt stirrede som han. En Skikkelse, indhyllet i et hvidt Klædebon, stod pludselig der, i Kjærternes Glands, men efter et Øieblikś Forløb fjernede den sig ligesaa hastigt som den var kommen. Hvis Havblik paa eengang kunde afløse den vildeste Orean, kunde denne Omvexling ikke være større end den, som nu viste sig i Hallen. De røde Ansigter blegnede og Mundene forstummede. Ingen rørte hverken Haand eller Fod og en uforklarlig Gysen gik igjennem dem Alle og det var sikkerlig Manges Tanker, som fik Ord, da Einer løste Fortryllelsen ved at udbryde: „Det er ham! De have klædt ham i Qvindeliin til Spot! — Herre!" vedblev han med stærkere Stemme, „tag Din Plads iblandt os, endnu

ere vi Dig ikke uværdige!" Men Skikkelsen kom ikke tilbage.

Først efter nogen Tids Forløb tumlede nogle af de Mænd, der sadde Døren nærmest, ud i den lange, snevre Gang, derfra ud i den forreste Hule, hvor snart Flere kom til, ligesom de Første ivrigt beskjæftigede med Eftersøgning. Einer, en af de Faa, paa hvem Natteluften ikke virkede til yderligere Beruslning, opdagede at Strandvagten havde forladt sin Post ude paa Tangespidsen. „Han har vel ikke kunnet modstaa Fristelsen til at drikke med os — — og saa de slappe Tøiler —" tænkte Einer, som nu selv maatte overtage Strandvagten. Og han gjorde dette med et tungt Sind, thi denne Strandvagtens Forseelse var ikke alene usædvanlig, men den var ham en tilstrækkelig Forklaring for at Ridder Harald lod hans Kalden uændset. — Staaende oppe paa Tangens Hoved, hørte han dem tumle nedenunder i Hallen, hvor der lidt efter lidt blev tyst, thi man søgte Leiet paa Mosbænken, for der at udsove Rusen. — Lænet til et Spyd, som kun hans Arm vilde formaa at kaste sikkert, stod han ubevægeligt der, fordybet i Grublen over Samfundets Uværdighed: Stalbrødrenes Ligegyldighed for deres Herres Gjenkomst var ham ligesaa uforstaaelig som den smertede ham. — Dølge for sig selv, at han nærede Planer til For-

deel for Guttorm, gjorde han intet Forsøg paa; han fandt dem heller ikke daddelværdige, thi Sønnens Liv laa jo under disse Omstændigheder langt fra en saadan Faders. Egenkjærlighed var ikke deres Moder.

Omsider gryede det ad Dag. Einers Blik strøifede over Havet mod den høie fynske Kyst; lige bag Abildø var Solen i Begreb med at stige op. Dens Skovcontourer traadte skarpt frem paa den lyse Baggrund. Saa vendte han sig mod sin egen Kyst og her var der Noget, som fængslede hans Opmærksomhed mere end den, om end velbekjendte, saa dog altid tiltrækkende Natur formaaede. Ret ud for Næsset kæmpede et lille Fartøi til to Aarer med den stærke Strøm, som i Morgenstunden ofte fører Fjordens Vande ud i Havet. Det vilde aabenbart ind i Fjorden, men de rullende Bølger modsatte sig al Anstrengelse: At Fartøiets Agterstavn vendte imod Syd, mod Einer, vilde til enhver Tid have vakt dennes Forundring; efter en Nat som den forløbne, kunde han ikke lade det blive ved Tanken eller Ord, — han maatte ile med at faae Sagen opklaret. Efter at have maattet døie mangt et knubbet Ord af de Halvberusede, som han prøvede paa at vække, fik han dog endelig Torkild og en anden af de Gamle, samt fire af Gutterne med sig. Det varede længe før de fik fat i deres Vaaben og kom tumlende ned

til Baadene og Einers Taalmodighed var nær bristet, før Gutterne tog til Aarerne og halede ud af Havnen med de to mindste Baade, af hvilke Einer tog den ene, Torkild den anden, medens den tredie Gamle tog Einers Plads som Strandvagt. Og før Solen var kommen heelt op over Abildø, var Einer naaet saa høit op, at han kunde skjelne mellem Personerne i det fremmede Fartøi; thi Gutterne halede ud, stor var deres Agtelse og Frygt for Einer. „Saa gid Marven fløite ud af Dine Been!" raabte Einer, da han i Fartøiet opdagede den bortrømte Strandvagt tilligemed en Anden ved Aarene. Sin uretfærdige Vrede uagtet, kunde han dog ikke bare sig for at smile over den mærkværdige Ubehjælpsomhed og Keitethed, hvormed Aarerne regjeredes. Gjorde den Ene et Tag frem, da skoddede den Anden, saa Fartøiet vrikkede hid og did, men kom ikke af Stedet. Einers første Bevægelse, da han var sikker paa at have gjenkjendt sin bortrømte Strandvagt, havde været at tage til Spydet og rette det til Kast mod den Bortrømte, men da han smilte, lod han det synke. Og han fortrød det ikke, da han nærmere betragtede den anden Person i Fartøiet. Visse Kjendstegn, saasom et Par lange, gule Fletninger, der, halv opløste, snoede sig om dennes Hoved, sagde ham at det var en Qvinde, han havde for sig. Paa Einers Spørgs-

maal gav hun sig tilkjende som en, der gik Ærind for Hakon. Hun sagde endvidere, at det var udrettet og hun bad blot om at maatte fortsætte sin Reise. „For Hakon?" spurgte Einer overrasket. „Og hvor fik han Dig til sit Sendebud?"

Margrethe, thi det var ingen Anden, hvem Einer havde for sig, gav nu Einer en kortfattet Beretning om Alt, hvad hun vidste om Hakon.

„Skynd Jer Herre og befri ham, thi snart vil man finde ham rask nok til at ombytte Fangenskabet i min Faders Huus med et strengere i Taarnet oppe paa Banken, hvor I vil have ondt ved at skaffe ham Frihed. Kun to Svende bevogte ham derhjemme og Ingen aner hvo han er." Saaledes sluttede Margrethe sin Beretning. — „Og det vil Du, at jeg skal tro? Et Qvindeord! Ei, Erfaringen skal ikke i mig have Skam af sin Lærling. Seer Du Barn, jeg gjennemskuer Niels Bjerns Anslag: Han frygter vor Hevn og vil nu gjerne svække os tilgavns; saa prøver han paa ved Dig at lokke os ind i Fjorden, for at lukke den efter os, naar vi skuffede ville vende tilbage." „Og dette Sværd," indvendte Margrethe, som i fuld Fortrøstning til dette Beviis paa sin Sendelses Rigtighed, viklede Hakons, eller rettere Junker Henriks Skyttesværd ud af det hvide, tætte Slør paa Tøften foran, „skulde det ikke sige Jer, at

I kan tro mig?" „At I ere fulde af Løgn og Svig, det fik jeg lært af min Hustro; men Du er den Første, som lærer mig, at Qvinden kan være dum. Seer Du Mærket her paa Knappen: den dandsende Bjørn! Tvi Dig og Skjændsel! og Du!" — her vendte han sig til den forbløffede og ikke endnu ganske ædru Strandvagt, som hidtil havde været en ligegyldig Tilskuer ved denne Scene, — „forløbne Karl! med Dig skulle vi snakke, naar Du dingler i Træet!" Einer var, medens han talte saaledes, gaaet over i Margrethes Fartøi. Med en Line, som han bragte med sig, nærmede han sig Strandvagten, for at binde ham. Men denne gjorde uventet Modstand. Havde Einer ikke været saa heldig at føle Toften under sin Fod, da hans, vel en Snees Aar yngre Modstander løftede ham op over Relingen, saa havde han ikke kunnet give det Sæt, som nu kastede begge de Kæmpende ned i Baaden. Margrethe udstødte et Skrig, da hun saae sin ulykkelige Reisefælle vride sig under Einers stærke Tag; det røde Ansigt blev mørkeblaat og han begyndte at ralle, da Torkild kom til og hjalp Einer med at binde den Bortrømte til Fartøiet.

Gamle Einer behøvede nogen Tid for at komme sig efter Kampen, thi han havde forslaaet sig i Faldet. Men saasnart han mærkede, at han ikke havde lidt betydelig Brøst, saa befalede han Gutterne at vende;

selv tog han, tilligemed Torkild, fat paa Aarerne i Margrethes Fartøi og, trods hendes Bønner og Besværgelser, roede de nu Alle tilbage den Vei de vare komne.

Vi ville nu for en kort Tid overlade Margrethe til de sørgelige Betragtninger, som hendes Stilling nødvendigviis maatte indgive hende, for at see hvad det var for en Kraft, som havde kunnet drive den vakkre Pige ind i disse Farer.

Saasnart hun mærkede at Sagen, hvortil Retsskriveren, alle indre og ydre Anfegtelser uagtet, saa tappert havde holdt sig, var endt, saa løb hun til Bagstuen, for at gaa ind, men Skriveren var netop kommen ud i Gangen og nu vilde han ind ved Skjænken for at faae sig en Hjertestyrkning. Margrethe havde megen Uleilighed med at holde ham fra sig og end mere fik hun, da han, efter endelig at have nedskyllet sin Viin, hvormed han begyndte sin nye Regning, gjorde Mine til at beære hende med sin ømmeste Afskedshilsen. Arbeidet i Huset og det frie Liv udenfor havde gjort Margrethe stærk; hun anvendte nu, i sin Utaalmodighed, Kræfterne og satte den agtbare Retsskriver til Dørs; og da hun saae, at han var kommen et godt Stykke ned i Gaden, saa tog hun sig for at besøge Fangen i sin Egenskab af Læge. Hun fandt Hakon i Samtale med en af Bysvendene

og det overraskede hende ikke lidet, thi Hakon havde ikke talt ret mange Ord, siden han var kommen hid; hun vilde til at fjerne sig, da hun mærkede, at Hakon brød af i Talen for hendes Skyld, men den anden Bysvend traf hende til en Krog, hvor han hviskede til hende: „Der har I gjort det godt, lille Margrethe! Sandelig en kjøn Begivenhed! Det er Sørøveren fra Trelde, hvem I har bragt tilhuse og tilkøis derhenne, — det har lange Albert faaet ud af ham, ved at bilde ham ind, at han vilde give ham Frihed imod en lille Godtgjørelse af et Par runde Guldstykker."

„Hvad siger I? Sørøveren?" spurgte Margrethe forskrækket; de blodbestænkte Hoser og den paa flere Steder forbrændte Hud havde sagt hende, at der var noget Usædvanligt ved Hakon, om ellers hans smukke Ansigtstræk ikke havde gjort det dybe, usædvanlige Indtryk i hendes Sind, om hvilket hun netop nu begyndte at gjøre sig Tanker. „O, det er skammeligt af lange Albert, saaledes at skuffe den Ulykkelige! Som om han ikke allerede var ulykkelig nok!" „I beklager ham endnu Barn? Vogt Jer! Godt og vel, at kun mine Øren have hørt Jer; jeg skal ikke bringe det for Raadet, thi blev Jer Tale hørt der, saa kunde det hænde sig, at I kom til at lide samme Straf som Røveren. Og det vilde være Synd for

Jer smukke, hvide Hals, om Mester Ulrik fik Lov til at pynte den med et af sine Halsbaand!" „Ti, ti! Hvor kan I tænke, at man vilde straffe den unge Mand saa haardt?" — „Ei Pigelil, I maa have levet langt fra Verden, naar I kan tvivle om Sligt. Længe nok har Borgeren og Raadet knyttet Næven i Lommen og udstødt tomme Forbandelser imod Røverne derude, som, i disse to Aar hvori jeg har beklædt min ansvarsfulde Post, have hindret al Byens Søhandel: Ikkun ti Skibe have kunnet snige sig ind gjennem Fjorden." Margrethe taug. Hendes Tanker vare deels beskjæftigede med de Indtryk, som Bysvendens Ord gjorde og deels med den Tale, som Hakon nu igjen rettede til lange Albert. Han fortalte om Kampen paa Bjornsborg og om Stormen, som havde drevet Skibene ind paa Land. Lange Albert gav nu og da sin Deeltagelse tilkjende i velberegnede Udraab, som vedligeholdt Hakons Lyst til at tale. Margrethe indsaae, at han alt havde sagt Nok til at han kunde blive fældet og en inderlig Medlidenhed bragte Taarerne i hendes Oine. Var hun blevet, da havde hun maattet røbe sin Deeltagelse og saameget kjendte hun til sin Tids Retsforelse, at hun indsaae, hvorledes denne Deeltagelse kunde føre, ei hende selv alene, men ogsaa hendes Fader, i stor Ulykke. Hun bestræbte sig for at give By-

svenden, med hvem hun havde talt og hvem hun kjendte ret godt, et roligt Nik til Afsked og derpaa skyndte hun sig ud i Gangen, heftigt bevæget ved Tanken om alt det, som kunde skee, hvis hun ikke befriede Hakon. — Betro sig til sin Fader? — Nei, paa den Tanke turde hun ikke bygge sit Haab; han havde alt for tydeligt udtalt sin Uvillie mod den paatvungne Gjæst; — Retsskriveren? — Margrethe maatte smile over dette Indfald. Ak, hun havde Ingen at sende i sit Ærind, Ingen at betro sig til og, havde hun havt Nogen, da følte hun, at denne Hemmelighed alligevel ikke var kommet over hendes Læber.

Da faldt det hende ind, at Marie havde yttret megen Deeltagelse for Hakon, da de fandt ham paa Veien. Hun opsøgte hende og fortalte hende, at Hakon var fangen, at han maatte befries, før Retten traf videre Foranstaltninger. Det lod til at Marie gik ind herpaa; Margrethe havde virkelig heller ikke forregnet sig ved at henvende sig til Pigen. Men Raad kunde hun ikke give.

„Hvorpaa betænke vi os Marie? Have vi dog før tumlet os paa Bølgerne, uden Mænds Bistand! See, Vinden er god og vil bære os ret ud gjennem Fjorden, uden mindste Uleilighed —" „Men tilbage, Jomfru Margrethe!" indvendte Marie. „Og desuden, hvad skulle vi reise efter?" — „Vil Du hjælpe,

saa kom med, — men er Du bange, saa bliv!" Med den Beskeed forlod Margrethe hende, for at gjøre det lille Fartøi, som laa nede ved Haven, istand til Reisen. Marie følte sig beskjæmmet; hun gik op i Huset, men kom snart tilbage med en lille Pakke, som hun lagde fra sig i Fartøiet, for at hjælpe Margrethe ved Arbeidet. Det var begyndt at mørkne, da de to Piger gav sig ifærd med denne, iøvrigt ikke uvante Gjerning, og der var Ingen, som forstyrrede dem deri.

En jævn Vestenvind kunde, som Margrethe rigtigt bemærkede, uden Uleilighed føre den lille Snekke ud paa Havet, saasnart Seilene vare heiste; Margrethe satte sig derfor tilroers og bød Marie sætte sig ved Siden, da Alt var klart.

Men en pludselig Frygt havde bemestret sig den Sidste; hun svøbte sig ind i sit Lin og løb hastigt tilbage gjennem den lange smalle Urtegaard, retsom om hun flyede en Fristelse. „Hun var snar til at ville hjælpe, da Faren var ringe!" tænkte Margrethe, som nu, fast besluttet paa at gjæste Treldfolket og anholde om Hjælp der, hvor hun var sikkrest paa at finde den, løsnede en Line, som holdt Fartøiet ved Land. — Det var ingenlunde noget sjældent Syn i hin Tid, at see Qvinder regjere et Fartøi; Folkene paa de smaa Fartøier fra Fjordkysterne ændsede derfor

Margrethes Færd ligesaa lidt som Fiskerne, der hist og her tumlede med Garn og Net ude paa Fjorden. — Den lyse Sommernat var mild og stille; Vestvinden, som bar Margrethe frem over Dybet, krusede netop Vandets Overflade. Lænet til Roerpinden kunde hun ganske have overgivet sig til sin Medlidenheds Indskydelser: de smertelige Tanker, — som den forfængelige Stolthed (den handlende Medlidenheds sædvanlige Tilgift) snart skulde have givet en Tilsætning af Sødme; der var Intet, som kunde have forstyrret hende i en saadan Tilbagesynken i sig selv og dog faldt hun ikke hen. Tanken var lysvaagen som hendes Blik, der streifede om for itide at opdage en mulig Fare. — Det var Frygt og en vis Ydmyghed, begrundet i Følelsen af at maatte kalde sig Redskabet for hans Befrielse, i hvilke hendes Sjæl arbeidede. — Det faldt hende ind nu, men ikke for første Gang i disse Dage, at det var forunderligt af hende, at tage saa megen Deel i hans Skjæbne. Han havde jo stødt hende fra sig; havde jo truet hende med Død, fordi hun vedblev at drage Omsorg for ham. Men, besynderligt nok, netop disse Tanker om hans Foragt og Mindet om hans Afmagt, ansporede hende end yderligere til at anvende alle Kræfter i hans Tjeneste.

Da hun lykkelig og vel var bøiet om Næsset og havde stillet Seilene, saa at Sidevinden kunde

virke, hørte hun allerede den bedøvende Larm fra Gjestebuddet i Treldborg. Denne Støi hjalp hende til at finde sit Maal, — uden den var hun sikkerlig gledet forbi det smalle Indløb til Havnen; nu tog hun Seilene ned udenfor denne og stagede sig ind. — Alt var pludselig blevet tyst; hun hørte kun Een tale. Kjærternes Glands trængte ud gjennem Hullerne i Hallens Vægge, men af Mennesker saae hun ingen. I den store Forhal, til hvis Bolværk hun bandt sit Fartøi, opdagede hun dog omsider en Karl, siddende paa Jorden med et Par store, tomme Kruus ved Siden og et Stegebeen paa Skjødet.

Han foer sammen, da Margrethe kom nærmere; et Instinct sagde hende, at hans Hjælp vilde være værre end ingen og da hun var skredet forbi ham, fandt hun virkelig den lange smalle Gang, som, langs med Hallen, førte til dennes Indgang. Vi have seet hende vise sig i denne og seet hende flygte for de vilde, af Drikken ophidsede Mænd, som hun fik at see derinde. I det hurtigste Løb hun mægtede, styrtede hun tilbage til Forhallen, hvor den berusede Strandvagt endnu sad ubevægelig.

„Hakon er i Veile-By! Kom imorgen til Rytterhuset, men inden imorgen Middag!" Disse Ord henvendte hun til Strandvagten, der syntes at forstaa dem. Han foer op og stammede: „Hakon! — —

Hvor, siger Du? — — Kommer han med Ryttere imorgen?" — — „Jeg vil med Dig!" tilføiede han, da Margrethe rask vendte sig fra ham, løsgjorde Baaden og sprang i den. Hun kunde ikke forhindre ham i at komme med. Hakons Navn havde rørt ham til Taarer og han kaldte paa Hakon i alle klynkende Tonarter. Hvad der videre hændtes Margrethe paa Seiladsen, vide vi allerede.

Fjerde Capitel.

„Der fik Jert Huus godt Ry paa sig!" sagde en statelig Borger i fiin Klædesvams med opsplittede Ærmer, og over hvilken en broderet Krave kastede sine brede Tunger. En lang Kaarde viiste, at han hørte til Byens velstaaende Mænd. Et Lovsted, som Retsskriveren alt har tydet hen til, siger nemlig, at Ingen tør bære Sværd, naar han ei har otte Mark i Eie og Kjøbstadloven, som naturligviis er strengere end Loven for Landet formedelst den større Anledning til Fristelser, kræver en for hin Tid betydelig Formue hos den, hvem den vil betro saa stor en Forret.

Den stolte Karl, som vi her gjøre Bekjendtskab med, havde erhvervet sig sin ved at paatage sig den ikke farefrie Beskjæftigelse at tage imod og pleie de Reisende, som Byens andre Borgere ikke vilde have Noget at gjøre med. For Dronning Margrethes Tid kjendte man nemlig her i Landet ikke til egenlige Værtshuse. Den Reisende maatte enten have gode Bekjendtskaber paa den Vei han drog ad, eller han maatte have en haard Haand, som kunde aabne de tillukte Døre. Derfor gjaldt det for den, som paa=

tog sig at herbergere, at have Anseelse og Magt, for at kunne holde Styr paa det blandede Folkefærd, som aldrig var ubelavet paa at sætte igjennem med Vold, hvad der ikke tilstodes med det Gode. — Gjerne havde vor nye Bekjendt overtaget det Værtshuus, som Margrethes Fader fik af Raadet, — egenlig af vor Ven Retsskriveren, som en ringe Gjengjæld for den Gjæstfrihed, hvormed han altid kom denne imøde. Derfor greb nu Borgeren Leiligheden til at sige Margrethes Fader en Ubehagelighed, — som han da altid var ved Haanden med Udsættelser paa det nye Rytterhuus. Værten i dette stod udenfor sin Dør og lod til, enten ikke at ville høre paa sin Rival, eller at være hensunken i fortrædelige Tanker.

Nede i Gaden hujede Drengene og en stor Skare Mennesker fulgte et lille Optog af bevæbnede Mænd: Otte blanke Partisaner hævede sig over Mængdens Hoveder og naar Sværmen kom ned i en af Gadens talrige Fordybninger, medens Spidsen af Toget allerede var naaet over, da saaes et Menneske liggende udstrakt paa Bysvendenes Skuldre og man kunde, endog i denne Afstand paa flere hundrede Skridt, see Blodet paa hans Ansigt, naar Solen en enkelt Gang kastede en Straale ned i den smalle Gade.

„Den stakkels Gut!" vedblev den bevæbnede

Borger; „har I da slet ingen Medlidenhed med ham, men tænker alene paa Jer selv!"

Værten i Rytterhuset vilde ikke gjerne gjøre Rivalen til Uven, mere end denne allerede var det; paa den anden Side mærkede han nok, at denne i sit stille Sind paaduttede ham Deeltagelse for Fangen: og det harmede ham. Thi svarede han: „I er bleven en holden Mand Jakob Duunseng og skulde unde en Anden sin Smule Suul til Brødet. I veed jo, saa godt som jeg selv, at jeg bærer min Deel af det Tab, som Treldfolket paafører vor By — —" „Og Jer Deel af Fortjenesten: Er Søveien kun lidet befærdet, saa er Landeveien det saameget mere." „Nu skulle vi see, at I mener det Ene kan dække det Andet! Og dog, naar I vilde, saa kunde I godt sige Jer selv, at Michel Wulff skummer Fløden af den Mælk. — Men, saadan gaaer det: Med al Overbærelse taalte jeg, at han imod Anordningen solgte sin Viin og sit Øl i smaa Maal — —" „beder om Forlov! Nei, han har aldrig solgt i smaa Maal; han tager kun mod Gjæster, som tømme deres Quart-Anker." „Lad saa være; heller ikke dertil har han strengt taget Lov, — men jeg har ikke forfulgt ham derfor. Imidlertid, saasnart han øiner en Maade, hvorpaa han kan komme mig tillivs, som nu denne, hvor han understøtter Anklagen mod mig for at have

skjult en Manddraber, — saa er han ved Haanden. Af ham og hans Lige kunne vi ikke vente Andet — I derimod — — —" „behandler Jer, som I behandlede mig; hvorfor rev I mig Næringen af Munden?" „Godt gjort!" raabte pludselig Jakob Dunnsengs Dreng, som, med Herrens Kappe over Armen, i passende Afstand fra Mændene, havde været et deeltagende Vidne til den nysbeskrevne Scene ved Hakons Henbringelse til Byfængslet paa Banken. Dette Udraab undslap ham, da han saae Hakon reise sig overende og med et rask Tag rive en Partisan ud af en tryg Bysvends Haand. Folkemængdens pludselige Taushed vakte de Talendes Opmærksomhed saavel for Drengens Udraab som for Begivenheden. Hakon skaffede sig Plads; een Partisan sank et Dieblik efter, at han havde bemægtiget sig Vaabnet; og Svendene, der bar ham, havde sikkerlig faaet en eftertrykkelig Bekomst, thi man saae Vaabnene hæves til Hug og falde, medens de Feighjertede i Skaren tog Halen mellem Benene og opfyldte Luften med vilde Skrig. „Hvad siger Drengen?" spurgte Jacob Dunnseng denne, som var snar til at klare for sig: „Ih nu! Skal man ikke glæde sig over Mands Mod og Hjerte?" „See mig til Ungen! Vaer Dig vel Du, og gjør Forskjel mellem Udyrets skadelige og Huusdyrets nyttige Kraft!" Drengen vilde til at svare, men han

tog det i sig og fulgte som en tugtet Hund sin Herre, der i fuld Bevidsthed om sin Vigtighed, skiltes fra Margrethes Fader med en nedladende Hilsen, for ved sin Personlighed at gjenoprette den forstyrrede Byfred. — Man gjorde Plads for den stolte Borger, som med dragen Kaarde trængte frem til Kamppladsen. — Saasnart Hakon bemærkede sin nye Fjende, vendte han sig i fuldt Raseri mod denne; Partisanen hævedes og faldt tungt, fort af begge Armes fulde Kraft, saa at Jacob vilde være bleven flakt, ifald han ikke havde afbødet Hugget med Kaarden, hvis Egg han rettede mod den Deel af Skaftet, som var ubeklædt med Jernskinner. Han stemmede saa godt imod og Hakon lagde saa lidt Fingre imellem, at denne kun beholdt halvanden Alen Skaft i Hænderne, medens hele Oxestykket borede sig ned i Jorden og kom til at staae paa Spidsen lidt til Siden af Jacob Duunseng. Et Dieblik stod denne og hele Folkeskaren i taus Forundring over det Skete, men snart kom man til sig selv, man foer ind paa Hakon og forsynede ham med en Indbinding, som nok skulde holde bedre end den forrige. Hans Rasthed havde dog indgivet Mængden en saa frygtblandet Agtelse, at den afholdt sig fra al videre Forøvelse af Vold mod ham. Bysvendene tog ham atter paa Skuldrene og Toget gik nu videre mod de nordre Banker, hvor

det graa Steenhuus, Byens gamle Fængsel, viiste sin klossede Form gjennem en Udhugning i Skoven derovre. Indenfor Ringmuren og høit over Bygningen ragede den sorte Galge op. Et dinglende Skelet med viftende Pjalter kunde sige Hakon hvortil Stilladset brugtes og det kunde sige ham hvilken Skjæbne han om føie Tid kunde komme til at lide. Hvis saadant Fremsyn beskjæftigede ham, fik dog Ingen mærke det. Han lod sig bære op ad den steile Vei, ind i Huset og lod sig kaste ind i et bælmørkt Gjemme, uden at give et Kny fra sig. Kun den Begjærlighed, hvormed han tog imod de grove Næringsmidler, som Fangevogteren, efter et Par Timers Forløb, tilbød ham, viiste at der endnu var Liv i ham.

Der er en Urt, som Landmanden frygter meget; han kalder den Kirk eller Kik. Naar han er vel færdig med at pløie sin Mark efter Høsten og Aarstiden er nogenlunde mild, saa kigger det Ukrud frem og inden faa Dages Forløb, vil han finde det sorte Muld overtrukket med et gulagtigt Skjær, som faaer den Ukyndige til at mene, at der er saaet Raps her. Landmanden veed hvad det er; han veed at hele den første Pløining er forgjæves; kun ved at pløie om igjen og pløie grundigt, lader Kiks Udbredelse sig standse. — Lysten til at vinde Anseelse er et lignende Ukrud. Den spirer kun frem i den Sjæl, som er

dygtiggjort til at bære Sæd, og milde Aars-Tider udvikle den. Paa alle Punkter, hvor Sjælen har Kraft viser den sig og for den Ukyndige tager det sig ud som om kostelige Kræfter røre sig. Men den Kyndige veed, at Sjælen har taget sit Arbeide forfængeligt; han, men kun han vil foretage den grundige Luttring, som overskjærer Lystens, selv dens fineste Rodtrevler.

Jacob Dunnseng havde ingen anerkjendt Beføielse til at optræde mod Hakon; han overtraadte endogsaa Loven, idet han gjorde saa. Nu bagefter randt dette ham isinde, at han havde gjort sig strafskyldig ved at drage Sværd paa offentlig Gade, men den energiske Mands Lyst til at vinde Anseelse skaffede ham en Logik, som nok kunde hamle op med hine Selvbebreidelser. „Det var jo for at hjælpe Bysvendene — der var jo rigtignok otte — mod den flinke Gutten; — til Byens Fordeel; — Sligt bør indrømmes enhver Borger, som fører Vaaben; — jeg kaster Sværdet kun i den Vægtskaal hvor Retten er. — Og desuden, have vi ikke selv valgt Byens Raad? Ere vi Borgere da ikke over det?"

Idet han med Værdighed og beskjæftiget med saadanne Tanker skred ned ad Gaden, engang imellem standset og trykket i Haanden af en anden bevæbnet Borger og iøvrigt passende nøie paa om Smaa-

borgerne viiste ham den skyldige Agtelse, som han ikke undlod at besvare, medens han saaledes nød og satte sig fast i sin velerhvervede Anseelse, naaede han til Raadhuset, ud for hvilket hans Holdning blev om muligt endnu mere ærefrygtbydende. Han var ikke kommet ret langt forbi den Bindingsværks Bygning, før en Bysvend var ham i Hælene og overbragte Budskab fra Herr Nicolai. „Hør Ven! I skulde da ikke vide, hvad Hrr Nicolai vil mig?" „Ja, bestemt kan jeg ikke sige det, men vor Skriver kom nys fra dette Slagsmaal, eller hvad det var, dernede i Gaden. — Han gik strax ind til Dommeren." „Hm, jeg tænkte det nok! Men vent Du, Skriverpjalt! Jeg skal komme til at kjøre i Veien for Dig!" mumlede han, medens han fulgte Svenden. — Hrr Nicolai sad ved sin Pult; Skriveren sad ved et Bord nærmest Skranken og disse to vare de Eneste i den store Retssal, hvor Jacob Dunnseng blev indført af Bysvenden.

„I maa give mig Jert Værge, Jacob! Thi I har draget det paa offentlig Gade og uden Nødvendighed, og I har saaledes misbrugt Eders Forret." „Før I forlanger det, uden at have hørt mig, saa kan jeg roligt give det fra mig!" sagde Jacob, som med al Ro spændte Kaarden af og rakte den over Skranken til Dommeren. Denne sendte Skriveren et bebreidende Blik og svarede derpaa Jacob: „I

har Ret Mand, jeg bør høre Jer først. — Men I har allerede bekjendt at have misbrugt Jer Forret." „Ei veed jeg det, — men ialfald tilstaaer jeg nu, at jeg har draget mit Værge og det uden selv at være angrebet." „Det er skrevet!" bemærkede Retsskriveren, som Svar paa den selvbehagelige Mine Herr Nicolai viiste ham.

„En vakker Mand er I, Jacob, og derfor gjør det mig ondt, at det bliver mig, som skal bringe Jer i Uleilighed. Saa tager jeg nu Eders Kaarde og maa bede Jer om at tage tiltakke med Salen her, indtil jeg har givet Kronens Foged en Fremstilling af Sagen." „Retten maa have sin Gang!" sagde Jacob, der satte sig ned paa en Bænk ved Væggen, saasnart Dommeren, fulgt af Skriveren med Rullen under Armen, havde forladt Salen gjennem en Dør i Baggrunden. — Jacob, som havde meget at bestille med at holde en vis Frygt i Tømme, begyndte just at føle sin Stilling tilgavns uhyggelig, da hin Dør i Baggrunden af Salen gik op for de lærde Rettens Mænd. De pludbrede en uhyre Mængde Latin, imedens de med betænksomme Skridt bevægede sig henimod Skranken. Jacob, som ikke forstod et Ord af alt det, reiste sig op og gjorde sit dybeste Skrabud for det Uforstaaelige. — Endelig talte man Dansk og Jacob saae op, høiligen forundret over en saadan

Nedladenhed; men da han fik høre hvad der sagdes, saa var han nær gaaet ud af sit gode Skind. Hans Sjæl havde engang undfanget en Drøm og i den vuggede han sig i visse lystne Øieblikke. Den lange, bræmmede Raadmandskappe omgav unegtelig Manden, som bar den, med en Glorie, der kunde blende mere forfængelige Mennesker end Jacob Dunnseng. Denne havde dog saamegen Beskedenhed eller saa liden Tiltro til sin Afholdthed, at han ikke tænkte sig Drømmens Virkeliggjørelse nær. Og nu, i det Øieblik da han mindst kunde vente denne, da han, — som Lovens Overtræder havde maattet overgive sit Værge, sin Stolthed, til Retten, da maatte han høre Kronens Foged berømme den nys af Hrr Nicolai fordømte Færd og Fogeden spillede videre paa den Streng, som vakte de blideste Følelser i Jacobs Bryst. Den lille tykke Mand med det næsten kobberrøde Ansigt og den tykke, ildrøde, hvidplettede Næse og den lave Pande, ud over hvilken der faldt nogle enkelte glatte, hvide Haar, forekom ham i dette Øieblik som en Engel, i hvis Haand alle Livets gode Gaver hvilede. Jacob bøiede sig næsten til Jorden for denne Forestilling om at være i det Overnaturliges Nærhed og han kom først til Besindelse, da Engelen daskede ham paa den bøiede Ryg med hans eget tunge Kaardehæfte. Jacob var pludselig sig selv igjen og den

Mine, med hvilken han nu betragtede Herr Nicolai og dennes Skriver, sagde Kronens Foged, at han havde handlet klogt, — at han havde vundet en kraftig Medhjælper i den Kamp, som han førte for at tilvende Kronen, in casu sig selv, hin Magt, som under kraftløse Regjeringer var overgaaet til det af Borgerne valgte Raad. Jacob spændte sin Kaarde fast og fik derved Tid til at lave en lille Tale, som dog først efter megen Besvær fandt Vei over hans Læber — Jacob var dybt rørt. Herr Nicolai begyndte at gjøre Indvendinger mod Udnævnelsen, — Indvendinger, som Fogeden i tidligere, lignende Tilfælde havde bragt til Taushed ved Hjælp af gyldne Grunde, — og Skriveren satte sig ilave til at understøtte sin Herre, om det skulde komme til at skorte denne paa Citater, — men denne Gang blev det Jacob, som bragte ham til at tie: „Om I, kjære Herrer, ville have den Artighed at feire denne min Glædesdag hjemme hos mig, da skulle de gamle Vine komme frem og vi ville Intet spare om Eder saa synes.“ Udsigten til en glad Aften faldt ligesaameget i Herr Nicolais som i Fogedens Smag, — denne var heelt henrykt over sin Clients Vakkerhed, — saa Jacobs Forslag blev modtaget med Glæde af begge Mændene. Jacob var bekjendt for at have gode Varer fra forrige Tider. Fogeden havde her passet

sit Snit: For en Deel b[illegible]ærdte han jo sin Post for at have Øie med Raadets Handlinger, in specie med den første Raadmands, Borgermesterens, — og her havde han grebet denne i en Feil; thi Borgerens Frihed turde efter Loven ikke antastes paa den her brugte, vilkaarlige Maade. Rettens Praktik i den senere Tid havde vel sløvet de høie Begreber om denne Frihed og man havde tilladt sig større Indgreb i den, end dette. Herr Nicolai blev altsaa slaaet af Fogedens Grunde og maatte nu, for at undgaae Collegernes Beskæmmelse, finde sig i de Fredsbetingelser, som Fogeden foreskrev.

Saaledes blev Jacob Dunnseng en af Byens Raadmænd; han blev den enogtyvende og som den Yngste paahvilede det ham at føre et Slags Tilsyn med de offenlige Indretninger. — Udenfor Salen stod Jacobs Dreng og ventede paa sin Herre, hvem han neppe kunde kjende igjen, som han der skred ud af Salen, ved Siden af Fogeden, som var ivrigt beskjæftiget med at indvie sit Redskab til den Brug, han agtede at gjøre af det. Og Fogeden fulgte Jacob hjem, heelt hjem, nagtet Jacob gik meget langsomt, for at nyde Æren tilbunds. „Ja, kjære Herre! Det var Ret! Det glæder mig, at finde Jer saa ivrig! See der, denne Ring med Rigets Vaaben vil skaffe Jer Adgang til Kirker og Klostre, Raadhusets Afde-

linger og Fængslet. Der er Meget, som I bør sætte Jer ind i, før I tager Sæde i Forsamlingen. I læser dog vel Skrift?" Jacob saae paa Fogeden med en Mine, som, en vis Fortørnelse fraregnet, baade kunde sige Ja og Nei. „I tillader mig dog, at være Jer til Nytte med mine ringe Kundskaber, hvad Byens Samling af Skrifter angaaer?" Jacob bukkede og takkede, hvorpaa Fogeden høfligst anbefalede sig. „Saa min Søn, — den Kappe skal Du være fri for at bære paa herefterdags!" sagde Jacob til Drengen, da de vare komne op i Jacobs Værelse. „Endskjøndt," vedblev han, „Du tager Dig godt ud — det var Ret af Dig strax ved Din Ankomst her til Byen, at søge mig op. Ja, seer Du, at være bekjendt blandt Folk, er det første Skridt til Udødelighed. — Men, hvad jeg vilde sige: Veiret er foranderligt; det klare Solskin kan i et Nu afløses af et Uveir, som, uden at vi ane det, har samlet sig bag Bankerne. To Kapper beskytte dobbelt saa godt som een, — saa kan Du blive ved at bære paa den gamle." Jacob faldt i Staver, da han havde udtalt sin Tanke. „Hør min Søn, tag Lære af mig: Vi ville ikke opsætte til imorgen, hvad der kan gjøres idag. — Jeg behøver ikke Fogedens Bistand til at overraske Fangevogteren og til at see, hvorledes han opfylder sine Pligter. Kom med mig!" — De gik altsaa til Fæng-

slet og gjennem dettes krogede Gange; op ad Vindeltrappen til Loftskamrene, af hvilke kun eet syntes at blive benyttet: De mægtige Jernstænger vare nedhagede for alle Døre, een undtagen. „Det er ham, Gutten fra Trelde, — han kom ind imorges — den ærværdige Broder Wilhelm kom herover for lidt siden, — vi indsaae nok, at han snart skulde høiere tilveirs, end vi her kunne bringe ham og Broder Wilhelm skulde have Bodsarbeide her —, saa begyndte han strax med den stakkels Hedning, og han har holdt ud derinde lige til nu." — Man hørte en dæmpet Mumlen derindefra og Jacob Dunnseng vendte uvilkaarlig sine Fjed fra denne Sorgens Arne. Efterat have roest Fangevogteren for den Orden, som herskede i Bygningen — Jacob havde dog ikke seet anden Orden end den, som Bygmesteren havde frembragt, — begav han sig bort, ned af Banken og over mod Klosteret, der laa ligesaa høit som Fængslet, paa den anden Side af Dalen. — Vi ville nu lade ham more sig med at prøve Seglringens Kraft til at aabne Døre og bøie Rygge; imidlertid lytte vi en Stund ved Hakons Dør.

„Og til hvem er det Du beder? Vil Du prøve paa at indbilde mig, at Du tager Deel i min Skjæbne, — at Du elsker mig, som Du siger, — ved at udkramme Dine mange Ord med sære Fagter og For-

dreielser, for den tomme Luft?" — Det var sikkert Hakon, der talte saaledes, nogen Tid efter at Munken havde reist sig fra et Knæfald.

„Du, som havde Magt til at komme ind i disse Huler," vedblev Hakon, „skulde Du ikke ogsaa have Magt til at aabne Døren for mig? Min Frihed savner jeg — den kunde Du skaffe mig, om Du ellers siger Sandhed, at Du vil mig vel; Tilgivelse, som Du taler om, hvorledes skulde jeg savne den? Har jeg ikke lidt min Straf?" „Du skal betænke, Søn, at Du har stor Uret!" sagde Broder Wilhelm. — „Har jeg ikke lidt min Straf for al den Uret, som jeg har begaaet? Seer Du her paa min Arm de tre Ar; veed Du, hvorfor jeg bærer dem? Det er Paamindelser om, at være koldblodig i Striden. — Vi havde haget os fast i en svensk Byrding oppe ved Abildø og Kampen blev haard, thi han havde flere Folk end vi. — Der kom en af hans Karle over mig, som havde Plads agternde ved Halen, hvorfra jeg sendte mine Pile ud med god Virkning. Karlen hævede Øxen og saa glemte jeg at sigte paa ham; jeg kastede Buen og krøb imellem hans Been, for at overskjære Haserne. See, det lykkedes og jeg fældede min Fjende, men jeg havde dog handlet urigtigt. — Da vi kom hjem og Byttet var udskiftet, saa tog man mig ud i Skoven, hvor jeg blev bundet til

et Træ og kvistet — see nøie til paa Ryggen her og Du skal maaske endnu finde Spor deraf — saa tog de til Buerne og sendte mig tre spidse Pile ind i Armen — Du saae Mærkerne — mon ikke det var Straf nok for min Uret? Har jeg ikke nu Ret til at være fri for, at høre Mere derom?" „Saa forstaaer Du mig da slet ikke! Jeg taler ikke om den Uret, som Du har gjort ifølge Eders gyselige Love. Jeg taler om den Uret, som I have gjort ved at følge disse Love. Hvorfor har Du fulgt dem Søn?" „Hvorfor? Hvorfra skulde jeg vide det? Jeg skulde følge dem." „Ei, Du var tvunget dertil; Du frygtede Straffen, som vilde ramme Dig haardt, naar Du ikke gjorde hvad de sagde, at Du skulde gjøre." „Nei, nei, Mand eller Qvinde, hvad Du saa er! Trællen drives ved Pidsken — derom har jeg hørt Nok, — men Du tager feil, naar Du mener, at jeg er en saadan. Havde ikke min Fader, som fostrede mig og gjorde mig duelig til at vinde Hæder og Rigdom og til at befale over mine Lige, — havde han ikke Ret til at fordre Lydighed af mig? Hvo har Ret dertil, uden han? Der staaer i vor Lov: Den største Brøde er, at Søn sætter sig op imod Fader." „Saa nær ved Sandheden og dog saa uendelig langt fjernet fra den!" sagde Broder Wilhelm hen for sig. — Det var den tredie Gang, at han i denne Sam-

tale med Hakon var kommen til dette Punkt. „Du skulde have større Agtelse for dem, som ere bedre oplærte end Du, — forstokkede Barn! Endnu engang siger jeg Dig, at Han, som har skabt Alverden og alle Mennesker af Intet, — Han, som er usynlig og dog nær ved allevegne, ogsaa her, hvor Du fortørner ham og staaer haardt imod hans Tjener, — Han har været Menneske, som Du og jeg og har lært os, at vi ere Syndere for ham, naar vi ikke vandre efter hans Love. — Men disse forbyde, at dræbe Mennesker — —" „Hvad siger Du der igjen? Han, som har skabt Alverden? Mener Du at Een skulde kunne skabe os Alle, saa forskjellige som vi ere? Høgen og Duen; Hunden og Katten; Du og jeg. — Det var derom han talte, Junkeren paa Bjørnsborg. Men det forstaaer jeg ikke. Thi jævnsides gaae de fjendtlige Sindelag. som arves fra Fader til Søn og de kunne ikke forenes, — altsaa heller ikke udgaae fra Een. — Seer Du, saadan er jeg oplært!" „Stille Barn, stille! Und Din stakkels Forstand Ro, — her strækker den dog alligevel ikke til. Bøi Dit Hoved — —" „Før, da jeg var svag, — jeg synes næsten, at jeg græd over at skulle dø saa ubemærket, — da vilde Du, at jeg skulde tale. Endelig fik Du min Mund paa Gled og jeg tænkte at Du vilde klare mig hin Gaade, som har piint mig tidt i disse

Dage og Nætter; — Du seer selv ud som en Gaade — — men saa hedder det: Stille Barn, stille! — Bort da, herfra! naar Du kun vil drive Spøg med mig. Hvorfor stirrer Du — skal det være Ynk? Spar Din Ynk til Dig selv — Din Time skal ogsaa nok komme! Gid der saa maa staa ved Din Side En, der ligesom Du giver sig Mine af at ville løse de piinlige Gaader!" „Det seer ud som om Du trænger til Ro. — Ja, jeg vil gaa. Dog, Eet endnu: Husk det, naar Du om kort Tid ved Bøddelens Hjælp staaer for Ham, der skabte alle Ting, — at Du har hørt Kjærlighedens store Ord, og at Du har stødt dem fra Dig. Saa er der Tid til at rase og til at skjære Tænder, naar Han støder Dig fra sig, ned i det gloende Helved, hvor Begstrømmen syder over Dine Lemmer og Djævlene holde Dig borte fra Kysten med spidse Treforke, som give dybere Ar, end dem Du der bærer og som holdes friske ved — —" „Vil Du skræmme mig som en Træl? Hold Mund med den afsindige Snak!" raabte Hakon saa høit som han kunde. Det raslede stærkt med Lænkerne derinde. Saa kom Fangevogteren skyndsomst op ad Vindeltrappen med Kjerten i Haanden, de klingende Nøgler ved Beltet. — „Jeg kommer vel til at bede Raadet om hans Liv —" hviskede Munken, idet han forlod Fængslet. Den svære Jern-

stang blev atter haget op for Hakons Dør og han var igjen overladt til sig selv og til Mørket.

Hakon har antydet, at hans Bevægelse ikke saameget gjaldt Døden, som det, at skulle dø ubemærket. Dette er en af de Skuffelser, hvori det ungdommelige, livskraftige Sind holder af at vugge sig, naar Dødstanken er vakt. Bekymringen for de kjære Efterlevende, Tanken om det meget ugjorte Arbeide og den uberømmelige Død ere Skjul over den naturlige Dødsangst, den naturlige Frygt for Springet ind i det Ubekjendte. Hesten, som modigt bærer Rytteren ind i den vilde Kamp, hvor Sværdhuggene falde tæt, steiler og vender sig sky bort fra en Pjalt, som ligger paa dens Vei; først naar det lykkes Rytteren at gjøre den bekjendt med det, som forskrækker den, er den i Stand til at fortsætte sit Løb. — Dette ligger dybt ogsaa i vor Natur. Kun naar hint Ubekjendte paa den anden Side af Døden kan gjøres bekjendt, — det være sig gjennem Tro eller Tanke (thi der er et Tankearbeide, som gjør Sjælen sløv nok til at finde Hvile i Tanken), kun da kan der være Tale om et roligt Syn paa Døden. — Derfor undre det os ikke, at Fangevogteren den næste Dag, da Broder Wilhelm kom over for at fortsætte den Kamp, han havde faaet til Opgave at udkæmpe, — betænkeligt rystede med Hovedet og meddeelte, at det havde huse-

ret slemt derinde hos Vikingen, den hele Nat; han havde tænkt paa at bruge Pidsken for at faae ham til at være rolig og unde Andre Natteſøvn; men ved at see ham ligge derinde paa Gulvet, bleg og rystende, havde han ikke kunnet løfte Haanden til Andet, end til at borttørre en Taare. „Fordi han ryster, er det endnu ikke sagt, at han er rørt;" meente Munken, som begav sig paa Veien for at fortsætte sit Arbeide fra igaar.

Femte Capitel.

„Freden er sluttet, min kjære Borgermester, saa kunne vi jo uden Fortrydelse tale om de Vaaben, hvormed Krigen blev ført." „Ja, han sagde saa, Katten; men istedetfor at maale sine Kløer af mod Hundens Tænder, fik han for en Feils Skyld fat i dens Øine. — Nei, Herr Foged, lad det nu være nok med den Kamp, som er endt — jeg ønsker Ier til Lykke med Seiren!" „Vær ærlig, min kjære Ven! Mener I at vi staae imod hinanden som Kat og Hund, saa kan I ikke mene det ærligt med Eders Lykønskning. Jeg vilde overbevise Eder om, at det er det Rette, som er gaaet af med Seiren, — naar I kunde tilegne Ier den Overbeviisning, saa kunde jeg med broderlig Taknemmelighed modtage Eders Lykønskning, saa kunde jeg uden Forbehold følge mit Hjertes Drift og behandle Ier som min Broder: dele med Ier — —" „Maa jeg bede Ier, mine ædle Herrer og høie Velyndere om at fylde Eders Bægere!" sagde Mester Jacob, som, indhyllet i et sort Gevandt, der til Nød kunde forestille en Raadmandskappe, sad nederst paa Værtens Plads ved det,

af allehaande gode Sager bugnende Bord. Paa to eller tre Medlemmer nær, var Byens hele Raad forsamlet derom og Jacobs Ansigt lyste af Tilfredshed, saa ofte hans Blik fik Anledning til at streife ud over den vakkre Forsamling. Fogeden og Borgermesteren sadde naturligviis ved den øverste Bordende og deraf kom det, at Mester Jacob kunde tillade sig at afbryde deres venskabelige Ordvexling paa den antydede Maade. Han havde reist sig fra sit Sæde og det saae ud som om han vilde holde en Tale; men de stakkels Ord skammede sig maaske. — Naar Spundsen ikke er tilbørligt løsnet paa Viinfadet, saa kan man dreie og vride Hanen som man vil, — det bliver dog kun til Drypp. Men at løsne Spundsen paa et forfængeligt Menneske er ikke gjort i en Haandevending. Luften skal udøve sit naturlige Tryk: De almindelige Begreber skulle fremkalde hans Ord og Handlinger, men han har forskruet sine ganske aparte Ideer og har sat sig fast i Hovedet, at det *skal* være saaledes, som han nu eengang har det. Derfor maa Fyren have paa Hovedet, om det ellers med ham skal blive til Andet end Drypp. Jacob bevægede sin udstrakte høire Arm, indtil Bægeret kom til at staae ret ud for Ansigtet, saa bøiede han Armen halvt; nikkede tilhøire, ligeud og tilvenstre; bøiede derpaa Armen heelt og da han ventede, at de Andre havde

fulgt det Exempel han gav, satte han det tømte Bæger fra sig og nedlod sig endelig selv paa Bænken med et lydeligt: Ah! Benene under Bordet og Albuen over samme kom i stærk Bevægelse for at støde sammen; man vilde gjerne undertrykke sin Latter og sit Smiil, men de mange slemt fortrukne Ansigtstræk vidnede om hvor stor Anstrengelse det gav. — Borgermesteren, Herr Nicolai, var den, som kom værst i Klemme; han var den, som mest ønskede at kunne give sin Latter Luft, men paa den ene Side havde han Fogeden og paa den anden Side en af dennes ivrige Tilhængere blandt Raadmændene. Han maatte altsaa holde sine Been og sine Albuer for sig selv; men til Gjengjæld spillede Smilet tydeligst om hans Mund. At det ærgrede Fogeden er let begribeligt. Saa reiste denne sig op, bukkede ærbødigt for Mester Jacob, der endnu sad og smagte paa sit Ah! og beundrede sin egen korte, kraftige Udtryksmaade. Fogeden talte: „Saasom ingen af Eders kjære Gjæster vide at gjøre Jer Besked i Eders ypperlige Viin, saa maa det være mig tilladt at opfordre dertil. Man har i Raadet vænnet sig til at holde lange Taler over ringe Ting og til at lade store Ting gaa hen upaatalte. Nu er det visselig for Eder, Mester Jacob, en Ting af ringe Betydning, at I haver faaet Sæde i dette Raad, — det er Noget, som kun indbringer

Jer Besvær — Eders Anseelse virkede i Forsamlingen, alt før I kom derind. Her viste I os, hvorledes man skal tage en ringe Ting: Man skal ikke gjøre mere Væsen af den, end den er værd. — Eders broderlige Hilsen er saavist mere værd end mit Svar; tag dog gunstigt derimod: Thi hilser jeg Eder, Mester Jacob Eilersen, kaldet Jacob Dunnseng, i Raadets, i Byens, i vor naadige Frues, ja i hele Landets Navn, som denne Bys Raadmand og, jeg tør allerede sige det, som et af Raadets kraftigste og betydeligste Medlemmer."

Borgermesterens Smiil havde under denne Tale fortaget sig og givet Plads for et ganske modsat Udtryk; han havde forsøgt at dæmpe sin Hidsighed ved at styrte det ene Bæger Viin ned i sig efter det andet. Dette var naturligviis kun at gyde Olie i Ilden, men vaadt er vaadt sa' hun Kjærlingen, der hun vadskede Tøi i sit eget Vand. Med et Blik, som aldeles ingen Commentar behøvede, reiste Borgermesteren sig, alt førend Fogeden var bleven færdig, eller rettere, før han holdt inde, thi Fogeden var egenlig langtfra færdig.

„Mine meget ærede Medborgere! Vi have nu taalt Fornærmelserne længe nok. Ingen Dag gaaer der hen, uden at Kronens Foged har en Ydmygelse tilrede for os; vi maa skamme os i vore egne og i

vore Medborgeres Dine, over at vi, deres udkaarne Mænd, lade en enkelt Mand, som er fremmed for Byens Hjerteanliggender, skalte og valte over disse som det ham tykkes. Skal jeg tale til Eder om den Tid, da Kongen og de Mægtige beilede til vor Gunst, som de beilede til andre Magter, hvilke de vilde vinde for deres Planer? Det behøves ikke! Saa utroligt som det er, saa veed jeg dog, at I Alle have oplevet hin gyldne Tid. Hvor er Kraften henne? Hvor er Værdigheden? Ak, nu vandre vore Penge i Fogedens Lommer, for at vi kunne nyde den Lykke, at træedes under Fødder af ham; ikke sandt, han besudler os ved at gjøre et uvidende Menneske — —"

„Ikke et Ord mere, forstaaer I?" raabte Fogeden.

„Jo, tilvisse, nu eller aldrig skal I faae Sandheden at høre!"

„Tal, tal!" raabte nogle af de Mænd, der sadde længst borte fra Fogeden.

„Ja," raabte Borgermesteren, yderligere ophidset ved dette Bifald. „Lader os være enige om at sige ham, at hans Tid er forbi her; denne egenmægtige, ulovlige Udnævnelse af et uvidende Menneske, som ikke har gjort andet Gavn i sit Liv, end at flaa de stakkels Reisende, der faldt i hans Kløer — — —"
Jacob Dunnseng havde reist sig og var kommet hen

bag Borgermesterens Stol; ved Hjælp af et kraftigt Tag i begge dennes Skuldre, satte han ham heel ublidt ned paa Stolen og lukkede hans Mund med sin brede Næve. „Du vil ikke opføre Dig som min Gjæst —, det skulde Du have sagt før Du kom!“ „Ret saa!“ brølte Fogeden, som nu ogsaa var kommet paa Høiden. En væltet Kande udgjød sit Indhold over Dugen og ned i hans Skjød, uden at han mærkede det. „Til Fængslet med den Oprører!“ vedblev Fogeden.

„Bort med Fogeden og hans Krovært!“ brølte man derborte. „Ja, havde jeg blot faaet Rytterhuset!“ sagde Jacob, der havde slaaet sine Arme om Herr Nicolais Hals og hvilede paa ham med hele sin Tyngde; den ulykkelige Borgermester var heelt sammenknuget, men Ingen gjorde Mine til at udfri ham, — Brølene holdt sig i god Afstand. „Skulle vi tage ham, Herr Foged?“ spurgte en lille, underdanig Raadmand. „Kald Svendene herind!“ befalede Fogeden. „Har I ingen paalidelig Mand, som kan bringe Forbryderen bort, min gode Mester Jacob?“ „Med Forgunst! Jeg skal selv — —“ „Vil I? — Saa er jeg rolig. Jeg skal være Vært for Jer saalænge.“

Det saaes snart, at Raadet var deelt i to Leire. Omtrent Halvdelen af Gjæsterne slæbte den udmattede og halvdrukne Borgermester ud paa Gulvet, hvor

man bandt hans Arme og Been med det Første det Bedste, som faldt i Hænderne. Endeel Tjenere og et Par Bysvende, der havde figureret som saadanne, kom ind og, paa Fogedens Befaling, løftede de Herr Nicolai op paa Skuldrene og droge afsted med ham til Fængslet under Jacob Dunnsengs Befaling. Fogeden begyndte strax at godtgjøre det Lovlige i det foretagne Skridt. En slem Hikke afbrød vel hyppigt hans Veltalenheds Strøm og gav Brølerne Leilighed til at faae et Ord indført imellemstunder, men det lykkedes ham dog at faae beviist hvad han vilde bevise, — paa den Grund nemlig, „at Dronning Margaretha var Landets, saa og Byens Herskerinde og han, Fogeden, hendes ophøiede Persons uværdige Fremstiller“ „Det var det eneste sande Ord, som I har sagt i Aften!“ udbrød en af de mest behjertede passive Modstandere; de andre faldt ind med et Latterchor. „Ville I samme Vei som Eders drukne Flynder?“ raabte Fogeden, og det saae paany ud som om det skulde komme til Haandgribeligheder; men den Kreds, der nu samlede sig om Fogeden var saa stor, at Modstanderne fandt det klogest, at stikke Piben ind. Dette havde igjen den Virkning paa Fogedens Parti, at det begyndte at føle sin Overmagt. — „Med Eders Tilladelse, Herr Foged!“ yttrede den underdanige Raadmand, „mener jeg, at Borgerme-

steren og Enhver, som holder med ham, har forbrudt sin Ret til at have Sæde og Stemme i Raadet." „I skulde vare Jer selv, — ogsaa I, Foged! Og tænke paa, at det er ikke Dronningen, men vore Medborgere, som have givet os Sæde og Stemme i Byens Raad." Saaledes lød det frie Ord. „Hvor tør I vove at komme med saadan løs Snak til mig?" raabte Fogeden; ildrød i Hovedet var han, — nu, da han maatte samle sine Tanker, for at svare En, som var mere ædru end han, saa lagde hans Pande sig i mange, store Folder, som, i Forbindelse med Rødheden, gav ham et høist uhyggeligt Udseende; dette gav sit Bidrag til at skræmme Modstanderne. — „Hvordan have Borgerne kunnet vælge Jer," vedblev Fogeden, „uden mit, det vil sige: vor naadige Frues Minde? Hvorpaa beroer vort deilige Lands Velfærd? Mon derpaa, om en By kan faae en forarmet fri Mand til Borgermester? Mon derpaa, om hvert Haandværk kan faae en af sine Mænd ind i Byraadet? Nei, dette er saavist ligegyldigt. Men, naar et Byraad som dette, kan tillade sig at underhandle med Landsens Fjende, saaledes som I drev det med Lybekkerne før jeg kom hertil, blot for en ussel Vindings Skyld, — saa er det Veien til Rigets Undergang og saaledes endelig ogsaa til Byens. Indsee I ikke dette, saa maa I tvinges dertil og derfor

er jeg her med Magt i Hænde. Denne Magt bruger jeg altsaa til Eders eget Vel; men dette skulde I, som fortælle, at I ere oplyste Mænd med Forstand og eget Omdømme, indsee og være taknemmelige for. Ere I ikke det; sætte I Jer op mod min Magt, saaledes som Borgermesteren nys, — saa maa I finde Jer i at dele hans Kaar, som tilvisse ikke skulle blive af de blideste. — Nu har jeg talt et formanende Ord til Jer; — lægger det paa Sinde og vender om fra Jer Taabelighed, før jeg nødsages til at lade Gjenstridigheden smedde i Lænker."

„Hvor tør I tale om at smedde os i Lænker, indbildske Bøddel!" lød det fra den lille Hob, som dog nu blev et Par Hoveder mindre. „I fik den Ret, som tilkom Jer, om I selv blev kastet ned i Kjælderen for der at vente vor Dom. — Trællesjælene, som nu samles om Jer, skulde betænke, hvilken høi Ret de have opgivet, — de skulde betænke, hvad deres Feighed kommer til at koste Byen." „Store Ord have vi nu hørt nok af!" indvendte den lille, underdanige Raadmand; „I skulde betænke, at vor Dronning raader over Riger og at hun veed bedre end I, hvad der sig hør og bør for os."

„Usle Træl!" raabte Modstanderen og gik rask over Gulvet henimod den sidste Taler, som viselig søgte Skjul bag i Fogedens Klynge. — Døren gik

op. — Alles Opmærksomhed blev strax henledet paa den uventede Gjæst, som Jacob Dunnseng førte ind med sig; thi Lænker raslede. Junker Henriks Kappe hang i Pjalter om Hakons Skuldre og hans nøgne Legeme viste sig gjennem Hullerne. Det var et sørgeligt Syn. Hans Miner talte om alt Andet, end Vikingens Uforfærdethed og Freidighed. Der hvilede jo ogsaa en tung Haand paa ham: Det var ikke alene de tunge Lænker, som tyngede.

„Hvad har I gjort der, Jacob Dunnseng!" udbrød Fogeden.

„Den mindste af de Dumheder, som I, Foged, kan vente Jer af ham!" svarede den behjertede Raadmand af Borgermesterpartiet.

„Aa, jeg tænkte som saa, Foged, at de vise Mænd, som rynke paa Næsen ad min Udnævnelse, kunde have godt af at tage Tag med ham her; de maa overbevises om, hvor stor den Tjeneste var, som jeg forgangne Uge gjorde dem og hele Byen, ved at beseire denne Røver. — Jeg tænkte ogsaa, at det kunde være en fornøielig Leg, om I opfordrede en af mine indbildske Modstandere derhenne, til at prøve Kræfter med Gutten her." „Saa, der sprak Frøen, der vilde være ligesaa tyk som Oxen!" „Ei Jacob Dunnseng! Vi maa faae Niels Bjørn til at slaae Jer til Ridder, naar I virkelig har fældet den Drage!"

„See, den stakkels Gutten bliver blegere, blot ved at høre Kæmpen tale!“ „Sig ham dog et mildt Ord Jacob, inden han segner for Eders Tale!“ „I skulde have fodret og striglet Øget, før I bragte det til Torvs!“ „Stille I Mænd!“ raabte Fogeden og forstyrrede saaledes Borgermesterpartiets Lystighed; man var vant til at høre denne Stemme befale og forlange Lydighed, — saa taug man. „Atter her“ fortsatte Fogeden „forstaa I ikke vor Ven Jacob. — Jeg finder hans Tanke sund og rigtig, — vil derfor paa Stedet bringe den til Udførelse. — I har vel Nøglerne til Lænken med, Mester Jacob?“ „Nøglerne? — Ja, til min Dørlænke dernede — —“ „Hvad? I har glemt — —“ „Men de kunne jo hentes i en Fart Herr Foged.“ Man smaalo henne i Krogen.

„Jeg forlangte Nøglerne af Fangevogteren, Herre!“ sagde Jacob Dunnsengs Dreng, som tilligemed et Par Bysvende endnu stod ved Døren. „Vel min Ven, — det var godt! Det skal Du have et Par Guldstykker for. Giv hid! — saa; — staa nu fast, saadan som Du stod den Dag, da jeg tog Dig; — jeg skal hjælpe Dig siden, Hakon!“ Det Sidste hviskede Mester Jacob til Fangen, alt imedens han kludrede med Nøgler og Bolte. Endelig faldt Lænkerne; det Første Hakon gjorde, da han følte sig befriet, var at løsne den pjaltede Kappe og med fuld

Kraft kaste den hen langs Bordet, hvor et Par Kander væltede og alle de fire Voxkjerter, hvormed Værelset blev oplyst, kastedes ud af Spigret. De tre sluktes i Faldet og det var nok Jacob Dunnsengs Dreng, der slukkede den fjerde; der blev altsaa bælmørkt i Salen og en almindelig Forvirring opstod, — thi Hakon og Jacobs Dreng brugte sig vakkert. Den Sidste havde skaffet et Par korte Sværd tilveie og med dem i Haanden banede de sig Vei til Døren, hvor begge Bysvendene maatte segne næsten samtidigt.

„Der have vi det!" raabte Borgermesterpartiet og en klukkende Latter hørtes derfra; Fogedens Parti styrtede frem imod Døren; rev nogle af Modstanderne med i Farten; somme hylede af Smerte; somme bandede; saa faldt en Klump henover de to Bysvende, som droges med Døden. Man meente et Dieblik, at det var Flygtningene, som vare faldne. Saasnart det opklaredes ved Hjælp af et svagt Lys, som faldt ind fra Gangen, styrtede man videre, ned ad Trappen. — Havde Jacob nu havt Noglen til Dørlænken, saa havde det været meget heldigt for ham, men, ihvormeget han end rodede efter den, fandt han den dog ikke. Læseren gjetter vel hvo Drengen var; Guttorm havde her lagt sidste Haand paa Værket ved at stjæle Noglen ud af Jacobs Lomme og med den aflaase den ophestede Dørlænke. — Un-

der andre Omstændigheder vilde Jacob have kunnet sige sig selv og de Andre, at Flygtningene maatte have taget Veien gjennem Haven, som strakte sig lige ned til Stranden, men nu vidste han i sin Forvirring intet andet Middel til at komme ud, end at sprænge Døren. Det bumlede og rumlede og raslede med Lænken, imedens Gutterne benyttede sig af Forspringet og sneg sig langs Strandkanten ned mod den sydlige Fjordbred. Men Hakons Kræfter vare næsten udtømte. Guttorm understøttede ham saa godt han kunde ved at klattre over de Hegne og Gittere, som skilte Haverne fra hverandre. Dog, ogsaa han følte snart, at disse Anstrengelser overgik hans Kræfter. „Deroppe, Hakon" sagde Guttorm „ligger Huset, hvorfra de slæbte Dig bort. Du trænger til Hvile!" „Jeg kan ikke mere!" hvidskede Hakon. „Deres Fængsel har værre Plager end vort!"

„Det faaer at gaa som det vil!" sagde Guttorm og de listede sig nu frem gjennem den lange smalle Urtegaard, op imod Rytterhuset. Der var naturligviis lukket og slukket nu, ved Nattetide; snart kom de overeens om, at det Klogeste her var at gjøre, var at søge Hvile i Stalden, hvor en Glug stod halvt aaben. Guttorm hjalp Hakon op, krøb selv bag efter; snart vare begge Gutterne slumrede ind, som om Intet var forefaldet.

I Spiltougene stod et Par Heste, som henad Morgenstunden fik meget travlt med at snakke sammen. Disse Elskende bleve kun adskilte ved en Brædderæg og denne Hindring forekom dem saa ringe, at den ikke syntes dem værd at respectere. Hingsten slog bagud og Hoppen satte af og til Forbenene op paa Bommen, som for at see, hvorlangt der monne være tilbage til Gjennembruddet. — Denne Støi vækkede Gutterne; snart indsaae de, at det ikke var raadeligt at vente, indtil Staldknegten kom og fordrede Forklaring. Det lykkedes dem at komme ud af Gluggen og ned til Stranden, hvor de fandt et lille Fartøi, der syntes dem passeligt til den Reise de havde for. Og, maatte de end tage til Aarerne, fordi Vinden ikke var stærk nok til at drive dem frem, saa var dette, deres vante Arbeide, dem kjært og gavnligt i den klamme Morgenluft.

Sjette Capitel.

Langsomt og pinligt havde Dagene henslæbt sig for Margrethe. Gamle Einer havde opfyldt Alle med Mistro mod hende; som han jo ogsaa strax havde yttret, at hun og hendes Ord var en Lokkemad, udkastet af Niels Bjørn, for at lokke Resten af Vikingeskaren ind i Veilefjord. Ingen havde vexlet Ord med hende siden Guttorm forlod Borgen. Denne havde udspurgt hende om alle de Forhold i Byen, han kunde tænke sig og Margrethe havde givet ham saa god Besked, at det ikke blev nogen meget vanskelig Sag for ham at finde sig tilrette. Men, som sagt, efter Guttorms Bortreise havde Ingen indladt sig i Samtale med hende; der var Ingen til hvem hun kunde betro sig; ingen menneskelig Hjælp for hende. Dog havde hun en Trøst i sig og et høit Mod. Hendes Sovn paa Leergulvet var fast og tryg, som hjemme og ligesaa styrkende som denne; her havde hun ogsaa Meget at bestille. Tidligt om Morgenen lagde hun Ilden tilrette under de store Kjedler; der var hele Dagen igjennem Tøi nok at bøde paa; men det var især ved hendes Virksomhed som Køge-

mester ved Middagstid at hun havde vundet, om ikke just Hjerter, saa dog Nogles gode Mening; thi Margrethe indførte mange ubekjendte, velsmagende Retter. Dog var og blev hun det mistænkte Udskud af Slægten, med hvilket Loven forbød Vikingerne at have Omgang. — Syntes en Halvdrukken engang at den forbudne Frugt til en Forandring kunde smage vel, saa var gamle Einer altid rede; det var som om han sov med aabne Oine og som om han aldrig tabte Margrethe af Syne. Vikingerne havde iøvrigt Nok at tage vare. Et nyt Skib var under Arbeide derovre paa Skovsiden af Havnen; man slæbte Træer, tilsaugede og tildannede dem; Tjæren sydede og Oxerne klang; jævnlig glede de smaa Baade ud af Havnen for at speide efter forvovne, eller i Forholdene uindviede Seilere; ligeledes var Torkild ovre ved Bjørnsborg og ham holdt man ogsaa Oie med. — Et Par Gange hændte det, at Strandvagten ude i Tangespidsen gjentog Speidernes Tegn, hvorpaa den færdigliggende Knorre lagde ud med fuld Besætning. Margrethe kunde ikke dølge for sig selv en vis Deeltagelse, hvormed hun ledsagede disse kraftige, haarde Mænd paa deres vilde Færd. Hendes Kinder glødede endog af Begeistring, da hun en Dag, som hun stod og syslede med Middagsmaden, saae Knorren lægge til ved Bolværket, men saa langt

henne, at der blev Plads for et Skib, næsten dobbelt saa stort som Vikingernes. Ingen af disse hoverede over Seiren; med de vanlige kolde Miner — kun Blodstænk vidnede om deres Færd — skrede de op igjennem Forhallen og langede paa Veien ned i Kjedlerne efter et passelig stort Kjødbeen, hvormed de begave sig ind i Hallen. Den samme Dag, eller rettere, langt ud paa Aftenen, blev der dog større Bevægelse end sædvanligt. Gamle Einer havde iført sig sit bedste Vaabensmykke og de Andre havde gjort ligesaa. Einer ilte, fulgt af de Andre, ud paa Bolværket, hvor en pludselig Taushed afløste den Mumlen, som Margrethe havde fornummet inde fra Hallen. Alle Gutterne stode nærmest Vandet, hver med sin Fakkel i Haanden; de røde Blus afspeiledes i Vandet, sendte lange Straaler gjennem de tynde Taagebølger over paa Træerne hinsides Vandet og oplyste endelig de to mørke Masser, som gled frem fra Indløbet og tillige disse vilde Aasyn, af hvilke de Fleste ikke fik undertrykt den Bevægelse, som kaldte Taarer frem i Øiet. Einer idetmindste sænkede sit kullede Hoved med det graa Skjæg, saa at dette spredte sig ud over hans brede Bryst. Kæmpen græd ved Synet af sin Herres og de mange tappre Fællers mishandlede Liig. — Torkild havde indfriet sit Løfte. Det var ham, som havde nedskaaret Ligene alene ved Hjælp

af sin unge Søn. De to gik nærmest efter Einer, som fulgte næst efter Ligene; disse blev baarne frem paa Roerbænkene og Gutternes Fakkelblus lyste for Bærerne. Men Sorgen og de Uforfærdedes Angst fløi faran dem Alle og Ingen vidste hvorfra den Flyver kom; saa talte heller Ingen derom, men Enhver meente, at det kun var ham, der saae sit Vaertegn.

Snart fik Margrethe travlt med Tilberedelse til Maaltidet og herved kom hun nogenlunde bort fra det forfærdende Syn, der, uden at hun anede det, havde viist sig for hende. Da hun bar Retterne ind, saae hun Vikingerne sidde tause om Bordet; kun af og til kastede En og Anden et Blik henimod Væggen, hvor Høisædet stod. Margrethe maatte see hen i den Retning, men det foer hende igjennem Marv og Been ved det hun fik at see. Uformelige Legemer sad der tæt op til hinanden, for ikke at falde og de afhuggede, indskrumpede Hoveder vare opstillede paa Legemerne. — Fra det sidste Besøg vi aflagde her i Hallen, mindes Læseren maaske En, som talte i Mængdens Navn og svarede Einer, „at Alle forud vare enige om hvad de skulde gjøre; det var Bjørnsborg man vilde jævne med Jorden.“ En, der taler i Mængdens Navn, uden iforveien med denne at have aftalt hvad der skal siges, vækker strax Mistanke om at

være ubeføiet til at føre det store Ord; saadanne, som ikke kunne gjøre Noget tilgavns for sig selv, give sig gjerne af med at handle for Andre; komme i Reglen galt derfra. — Det skal dog ikke forud afgjøres her, om denne Taler fra Gravøllet hører ind under Reglen; vi bemærke blot, at han ikke spiser og drikker af de fremsatte Sager saameget som de Andre; at han længe har siddet meget urolig paa sin Plads — fortrukket Minerne, som for at forhøie det sørgmodige Udtryk i Minerne, hvergang at han har mærket, at det endnu var for tidligt at slaae til Lyd. — Endelig sætter Einer Madbrikken tilside, — nu er det Tid; vor Taler drager sit Sværd og slaaer det mod Bordet. Saasnart han forvisser sig om at have vundet Opmærksomhed, begynder han:

„Blodløs og bleg blunder den Tappre; Taaren udtaler vor stumme Sorg. Men Stilheden stjæler det lystige Livsmod — dog Blidhed og Blødhed blandt os ei trives! Lader Ier løfte ved Visen jeg lagde; hører paa Haralds, Ridderens Roes!"

„Væmmeligt var det for vakkre Mænd at messe med Munke, tugtes af tydske Tyve og trædes af Trællehæle, trædske Sjæle! — Landets frie og frelse Lehnsmænd love sig daare. Dog var det der, i deres Kreds, at Krigerne fremstod, som friede Folket af Fremmedes Vold!"

„Sandt nok, at bløde, snehvide Arme ikke slyngede sig om ham, paa hvem vi nu tænke med tunge Taarer."

„Intet Barn ved Moderbarmen holdt den barske Mand tilbage; og Vasallen, som ham værned', vendte sig fra Huus og Hygge, for hos Herren sin at bygge."

„Dog vi nævne det en deilig Gjerning af vor gjæve Ridder rask at rive sig fra Reden, hvor de vakkre Fædre hvile, hvor de drømte dristigt frem i Tiden om utalte Slægters Arv af Gods og Guld og Glæde."

„Og vi nævne det en herlig Idræt af den Drabelige, kjækt at kaste Anker herved Kysten og at bygge Borgen, hvor vi boe; — Alt foruden andre Midler, end den mandige Bestemthed, som maa kunne, hvad den vil, naar den ikkun vil det Rette!"

„Rygtet fløi om denne Ridder vidt om Land og rundtomkringfra krydsed' Krigere til ham. Ærlig Hu og Hoisind fandt vi her foreente og for ham kæmped' vi som de, han kaldte sine Egne, sine Børn. Og han lod os lægge af latinske Noder; Nordens Nøisomhed han priste. Pral med Prydelser og saadan Qvindeskik han skaffed' af."

„Vore Fædres Maal han førte i sin fyndigkorte Tale. Derfor klinger Klagesangen ikke klam i Klostrets Kjælder — det er Runen, — Arv fra vore

rige Fædre, — aldrig raadet, — halvforglemt, — nu den gløder og det glimter!"

„Hjerte kalde vi den Skat!"

„Naar de falde, Sorgens Perler, ned i Brystets Nat, — brusende da bryder frem Sangens Ord og Sangens Toner.

Tusind Tanker er ei Sang; — tusind Baal ei Hjertets Varme!"

„Klagesang ender som Lovsang for Livet, — saadan skal Døden ende som Liv! Derfor vi ville nu dække de Døde med Livets Lagen, hvorunder det blunder, — thi blege, blodløse blunde de Tappre!"

Sang kunde man egenlig ikke kalde den Maade, hvorpaa Manden foredrog denne Digtning; thi kun hvor Tanken løftede sig, som f. Ex. det Sted: „Vore Fædres Maal han førte — —" indtil „— — og det glimter!" der løftede ogsaa Stemmen sig og blev paa eengang saa klangfuld som om en Anden talte igjennem ham og da var den saa blød og smuk, som den ellers var haard og eensformig.

„Den Vise vilde jeg vide Dig Tak for, om Du havde tænkt paa at berømme Torkild i den. — Han skal ikke glemmes af os, som dog ere glade ved at gjensee vore Venner og som maa være ham Tak skyldige, fordi han friede dem fra Spot og Spee." Saadan talte gamle Einer, efter at han havde gjort

sig fri for Sangens første Indtryk. „Fortæl os" vedblev han, idet han vendte sig mod Torkild, „hvorledes Du bar Dig ad, — for at vi kunne vide, hvormeget Du har udrettet for os." „Jeg indfriede mit Løfte!" sagde Torkild; „det kunde være vel om Andre snart tænkte paa deres." „Ja, deri har Du Ret," meente Einer. „Tal hellere ligeud til mig Torkild" faldt Sangeren ind; „hvorfor har jeg, eller rettere sagt, vi ikke indfriet Løftet? Hvo skulde styre vort Tog? Bleve vi ikke enige om, at det skikkede sig bedst, om Guttorm først forsøgte at indfrie sit Løfte, før vi valgte Nogen til at klæde Høisædet?" „Du taler ganske vel for Din Sag" svarede Torkild; „pas blot paa, at Du ikke glemmer at handle vel for vor Sag." „Ingen skal sige mig, at jeg trænger til den Formaning!" raabte Sangeren. „Nu, godt Ord igjen! Du kan vel taale, at høre et Ord af den Gamles Mund! Det var ikke ilde meent." De To drak sammen. Einer bøiede sig for Ridder Harald og stak sit Kruus ud. Mange fulgte hans Exempel. „Lad os høre om Din Bedrift, Torkild!" bad Einer. „Nu, den er let fortalt. — Deres Strandvagt lod ikke til at kjende Baaden, saa jeg kunde ganske uforstyrret ligge ude paa Vandet og gjøre mig fortrolig med hvert Skridt. Men den første Aften mærkede jeg at de fordobblede deres Vagter. Det var ikke

let at komme i Land, uden at vække deres Mistanke. Saa roede jeg Nord paa, sov hos Fiskeren i Jordhytten og han gav mig et gammelt Net med, da jeg næste Morgen tog bort for at forsøge min Lykke. Jeg hev i Nettet og brugte Ainene, men der var for mange Folk paa Arbeide ved Skibene, som de bygge. — Jeg maatte igjen drage bort med uforrettet Sag og jeg indsaae tillige, at det skulde holde haardt at komme frem ad den Vei. Ikke destomindre roede jeg de to følgende Dage ud paa min vante Plads, — hev i mit Net og speidede, — saa havde jeg dog god Nytte af de Farter. Imorges aftalte jeg min Plan med Fiskeren og hans Søn. De skulde roe frem til det Sted, hvor jeg pleiede at ligge og der skulde de bære sig ad paa samme Maade som jeg; blot ligge stille. Imidlertid vilde jeg og Gutten tage deres Kofter paa, lade som om vi vare ubekjendte ved Indgangen til Borgen, hvor vi agtede at sælge de Fisk, som vi havde i Kurve paa en Baare. Jeg gjorde sikker Regning paa at komme frem til Skrænten, hvor Træerne stod; thi jeg havde bemærket, at en stor Deel af Arbeiderne ved Middagstid drog op i Borgen, formodentlig for at spise. Hvor der fandtes en Smule Skygge, samlede de Tilbageblevne sig for ligeledes at tygge deres Foder. Derfor passede vi at komme ved Middagstid; vi naaede ogsaa

virkelig uhindret ud paa Næsset. — Gutten var i en Haandevending oppe i Træet, hvor han brugte Kniven. — Jeg fik de Døde lagt tilrette paa Baaren. Ved Siden af Træet stod Hovederne opstillede paa spidse Stokke; — vi rykkede dem op af Jorden. — Først da mærkede Strandvagten vor Færd og han skreg op dernede for at gjøre Arbeiderne, som hvilede bag deres Baade opmærksomme. Det saae farligt ud, men jeg øinede vor Speider ude i Fjordløbet, mærkede, at han halede op imod os og Fiskeren havde ogsaa lovet mig at tage til Buen, ifald det kunde hjælpe mig. Nogle Dieblikke fik jeg vente, indtil jeg saae hvilken Skrænt man vilde klattre op ad. Jeg tænkte det nok, at Hidsigheden vilde lade dem Alle gaae ligeud ad den Vei, hvor de havde opdaget mig. Kravlede de op ad den østre Side, saa gled jeg og Gutten med vor kostbare Byrde ned ad den søndre Skrænt; et Hoved tabte vi, men snart arbeidede vi os ud i Fjorden og skilte os af med de tunge Kofter. Strandvagten sendte sine Pile efter os, men han glemte i sin Ilterhed at tage roligt Sigte. Vi naaede endelig udenfor hans Skudvidde og arbeidede der for at holde os og Baaren oppe, indtil Baadene kunde komme."

„Det er herligt!" udbrød Einer; „det ildner min Hu, at høre Dig; men her mangler jo intet Hoved, Torkild?" „Skulde jeg ikke stræbe efter at

indfrie mit Løfte heelt? — Saa hør da: Medens de arbeidede paa at drive deres Knorre ud i Vandet og kaldte Folk til og heisede Seilene, saa benyttede vi os af Forspringet vi havde og stævnede mod Trelde Næs. De havde kun ringe Vind idag. Men vi kom lykkelig og vel om Hjørnet, uden at de vidste, hvor vi bleve af. Saa vendte de om med deres lange Næser og lod os hvile ud til vor nye Dyst. — I Mørkningen, efter at vi havde fortæret alle de Fisk, som havde ladet sig fange i Fiskerens Net, stævnede vi ud igjen; dennegang ind i Fjorden. Og da det var blevet heelt mørkt, holdt vi op under Nordkysten og roede mod Øst; vi strøg lige ind under Skrænten. Det undrede mig at jeg ikke fandt en eneste Mand iaften, da jeg alle de foregaaende Aftener havde seet, hvorledes de forstærkede Strandvagterne. Og tilmed undrede det mig, at Hovedet — I ville let see, at Ridderens er mere skrabet end de Andres — stod opstillet der paa Stranden, hvor vi havde tabt det om Middagen. Jeg kunde altsaa tænke mig, at man lurede paa os og vilde lokke os op. Men idag er det den syvende Dag efter Gravøllet; udsatte jeg mit Forehavende, saa fik jeg ikke udført hvad jeg havde lovet; det maatte briste eller bære. Vi gik da iland; Fiskeren passede paa Baadene. Hen til Hovedet naaede jeg, fik det rykket af Stokken og vilde

lige til at gaae ombord igjen, da det lød: „Fremad Karle, frem!“ og vel en Snees Mænd sprang frem af deres Skjul og ilede til for at spærre os Tilbageveien. De Nærmeste fik alt min Klinge at føle og jeg var netop kommet i Lav med deres Anfører — en haandfast Mand forresten — da en velpyntet Ungersvend strakte sit Sværd imellem os. „Lad det være Nok, Ole!“ raabte han saa høit den spæde Stemme kunde orke; lad de Folk kun tage Høvdingens Hoved, siden de have taget alt det Andet!“ „Ei Junker Henrik! Eders Faders Mening var det, at faae disse istedetfor.“ „Kan Du ikke see? Det er jo Fiskere, Ole!“ svarede han, Gutten, og idet han vendte sig mod mig, spurgte han, dog saa sagte, at Ingen kunde høre os: „Er Hakon kommet tilbage?“ „Nei!“ svarede jeg. „Han er frelst! — Skynder Jer nu — Hils ham!“ derpaa vendte han sig imod sine Folk: „Løs paa dem! Jeg har dog taget Feil — hug Røverne ned!“ Men før de kom over os, vare vi i Vandet og deres Raab og deres Pile naaede os først, da vi vare i Baadene.“ „Torkild! Du er et Mønster for vore Efterkommere; mærker Eder denne Færd, I Unge! Saaledes indfries Løftet. — — Mærkværdigt er det, Torkild, som Tilfældet har føiet sig efter Dig. Du gaaer som Fisker ved Middagstid langs henad Skrænten, uden at stode

paa et Menneske —" „Jeg sagde Dig jo, at jeg afventede det Øieblik, da de Fleste havde begivet sig ind i Borgen og de Andre havde lagt sig til Hvile i Skyggen." „Saa Du fornemmer det ikke, Gamle! Mon heller ikke der, hvor baade Strandvagten og Arbeiderne styrte op mod Jer ad samme Skraaning?" „Ih nu; Du er meget opsat paa at give Tilfældet Æren! Jeg sagde Dig jo, at jeg netop ventede denne Feil af deres Hidsighed." „Hør Torkild, et Alvorsord! Vær ikke den, som tilkjender Dig selv Roes."

„Jeg skal vel vare mig derfor, naar jeg ikke tilkommer den —" „Nu, nu, — mærker Du heller ikke det Forunderlige der, hvor den fine Gutten kaster sig imellem Jer? — At der findes en Saadan, som har Noget tilovers for de Fredløse; at netop denne Undtagelse skal komme til og have Magten i det vanskelige Øieblik?"

„Ja vel er det forunderligt Alt sammen; det vil sige for en løs Betragtning; men kigger man en Stund ned i selv det dybeste Dyb, saa kjendes dog Grunden." „Naar Havet er roligt og klart, — ja, saa kjende vi Grunden; — Grunden, Grunden! Mit Anker hager sig ikke længer fast i den! Det er Tilfældets Sag om Grunden kan bruges eller ikke; om Ankeret falder saa eller saa." „Du fører en sær Tale iaften, Einer! Men Du har vissselig Grund

dertil. Det er tilfældigt, at Sorgen nu tager Dine Tanker tilfange; i det Arbeide jeg har havt, seer jeg Grunden til, at det ikke er ligedan med mig. — Einer tag mod Raad! Søg Noget, helst noget Vanskeligt, som Du kan beslutte Dig til at udføre!"

„Disse Dage have bøiet min Nakke! Ja, Torkild, det er sandt. Men Lediggang ikke, — meget mere det vanskeligste Arbeide, som nogentid tilfaldt mig, har beskjæftiget, har kuet mig!" „Det forstaaer jeg ikke; — dog, lad hvile dette Arbeide, naar Du forløfter Dig derpaa!" „Tiden er forbi, — jeg maa, — kan ikke Andet!" „Det falder mig ind, at jeg saae det samme Ansigt paa Dig den Dag, jeg drog bort fra Jer. — Du havde netop ladet den bortrømte Strandvagt klynge op." „Rigtigt! han tryglede for sit Liv; han havde ikke glemt Munkenes Lærdomme. Lige med Eet stod alt det Forglemte for mig i en Klarhed, som gjorde mig ræd for mit Livs Mørke!" — Einer og Torkild vare de Eneste, som ikke ret tog til sig af Drikkevarerne; hist og her slumrede allerede Nogle paa Mosbænken, som en Følge af at have drukket dygtigt; ellers talte man sammen, som Einer og Torkild, — det var som om der iaften var truffet en stiltiende Overeenskomst om ikke at løfte Stemmen saa høit som ellers. Langtfra at ræddes over Fællernes Liig, syntes man meget mere

at være bleven tryg ved at vide sig under Tag med dem. Hen ad Midnat sov hver Mand paa sin vante Plads, udstrakt paa Mosbænken. Men Ingen tænkte paa Margrethe; hun turde ikke lægge sig til Hvile i Hallen, ved Døren, hvor hun hidtil havde hvilet med Ryggen støttet til Bænken, — thi hun var skræmt af de Døde; i Forhallen vilde hun ikke engang prøve paa at hvile, thi der var fugtigt og koldt og ingen Anstalt til Natteleie. Saa foretrak hun at blive vaagen og at tilbringe Natten i det Frie. — Uden at Strandvagten, eller nogen Anden mærkede det, slentrede hun frem og tilbage paa Tangens Ryg.

Sommernatten var klar og kjølig. Bølgernes kjælne Slag, — Havets umaadelige Flade, — Stjernen deroppe, som kastede Straaler henover det krusede Vand, — Stjernen dernede, som nu gik op over Fyens høie Kyst, det sagte Suus i Trækronerne over hende, — den blide Rislen i Strømningen fra Havet til Havnen, — Skibenes Knirken og Skuren op ad hverandre, — det dybe Mørke derinde i Skoven, hvor en Raakalv kaldte i det Fjerne, — ja! den fandt visselig Gjenklang i hendes Sjæl, denne milde Fred, men heelt samstemme med den kunde hun ikke.

Ene iblandt Mændene, hvor hun hvert Øieblik kunde vente at blive skubbet afveien, hvert Øieblik vente en Raahed, — der havde hun Taalmodighed

til at bære sin Skjæbne; nu, da hun ikke fornam Trykket, vaandede hun sig utaalmodigt og følte Gjenvordighedernes Vægt. „Og alt dette for ham!“ udbrød hun „— for ham!“ lød det fra hendes Inderste, — det var Sjælen, der kaldte paa sit nye Navn. „Ja for ham! Dette og Alt, hvad der endnu forestaaer.“ Naturen maatte have et Ord til hende alene, naar den virkelig skulde virke paa hende. Den fik det og Margrethe blev glad over — Intet. Hvo tør sige at det er Intet? Hun fik jo netop det, hvorfor hun havde Behov. Og den opgaaende Morgensol fandt hende trøstet og taknemmelig; glad og tillidsfuld.

Det var den samme Sol, der lyste for Hakon og Guttorm og imod hvilken de roede frem, holdende sig tæt under den søndre Fjordkyst. Netop nu fortalte Guttorm om Margrethes Ankomst til Borgen; høit priste han hendes Adfærd og fordulgte ikke, at det var hende, som havde hjulpet ham til at indfrie sit Løfte. „Guttorm“ sagde Hakon „vi tør ikke omgaaes dem.“ „Ja, saadan er det“ svarede Guttorm og glemte at tage langt Tag. „Hun har dog tjent mig i mange Ting.“ „Uden hende vilde Du neppe være her.“ „Det er som Du siger; jeg skylder hende min Førlighed og mit Liv.“ „Hakon, vi maa ro, — vi have ingen Tid til at drive for Strømmen.“ —

Gutterne lod det en Stund blive ved Tankerne. „Hvordan mon de have behandlet hende?“ brød det pludseligt ud af Hakon. „Jeg tænker vel“ svarede Guttom, „thi Fader forandrede hurtigt sin Opførsel mod hende; — Du husker hvad jeg før fortalte Dig, at hun vilde rømme bort med Strandvagten, eller denne med hende og at de blev førte tilbage igjen. Den Gamle var vred; han lod strax gjøre Anstalt til at klynge Manden op i et Træ, men hende lod han klæde af og binde fast til Stammen for at piskes. Du skulde have seet det Syn: Det var ikke Arme som vore; hendes var runde og bløde; det lange Haar, som hun slog ud og som næsten naaede hende til Fødderne, maatte de lægge op om Skuldrene og al denne Skjærhed og Deilighed gjorde os ganske underligt tilmode. — Glem ikke at roe Hakon; vi dreie —“ „Bliv ved Guttorm; bliv ved! Hvad gjorde Einer?“ „Han stod næst hos og havde strax faaet Øie paa hendes Arm. Det varede ikke længe, før han overskar de Baand, som holdt hende — han havde lige paa Læben at sige hende noget Mildt, Du kjender jo nok hans Maade — men saa kom Strandvagten og bad for sit Liv, det vendte Tankerne fra Margrethe. Hun samlede i en Fart sine Klæder op og foer ind i Skovens Tykning. Men Nogen gik efter hende og førte hende tilbage. —

Nei Hakon, glemmer Du saa hurtigt at bruge Aarerne?" „Hør Guttorm, Du skal ikke tale saa; — Skjærhed, Deilighed! hvor har Du hørt de Ord?" „Du skulde have hørt dem mumle, da de saae hende bundet til Træet! jeg synes dog kun godt om de to Ord." „Fald nu ikke Du hen i Tanker, Guttorm!" greb Hakon Leiligheden til at sige. Atter hengik en lang Tid, hvori de gjemte Ordene og kun brugte Aarerne. Hakons Aasyn var ikke frit; det var ogsaa mange forskjellige Slags Tanker, som gik igjennem ham. Guttorm derimod var freidig; det Værk han nys havde udført opfyldte ham med Stolthed og Selvtillid; den Gjenstand, hvorom Talen nys havde dreiet sig, beskjæftigede ham vel, men kun som Tordenskyen langt nede i Horizonten beskjæftiger Naturen paa en klar Solskinsdag: Det er kun de meget fint følende Væsner, som give Agt paa Truslen og søge Ly; kun de spæde Fromhedens Spirer, som ere nedlagte i hvert Menneskebryst, standsedes en Stund i Væxten. „Hvorfor mener Du Guttorm, at Einer blev mild imod hende?" spurgte Hakon, alt imedens han roede. „Jeg fik dengang Nok at tænke paa, saa jeg glemte at lægge Mærke dertil. — Men Du har Ret; der stikker Noget under, thi han havde kun seet paa hendes Arm, før han overskar Baandene." „Og Du siger jo, at Alle have adlydt Einer i den Tid?" „Ja vis-

selig; der var jo ingen Anden. — Sig mig Hakon, hvortil mener Du, at disse Qvinder nytte? Jeg havde god Nytte af hende; derfor falder det mig ind, at vi maaske nok kunde have anden Nytte af dem."

„Det Samme faldt mig ind, da jeg laae syg deroppe i Rytterhuset, hvorom jeg fortalte Dig før. — Bort med de Tanker! sagde jeg til mig selv; Du skal og tør ikke drage Nytte af dem, hvem Du ikke tør omgaaes. — Imidlertid var jeg dog nødt til at tage imod den Hjælp hun ydede mig. — Du vil ikke forraade mig Guttorm; jeg vil sige Dig, at jeg længtes efter hendes Hjælp, — ja, blot jeg kunde see paa hende, syntes jeg at Smerten stilnede. — Og da de vilde Tanker havde forladt mig; da jeg igjen kunde tænke roligt paa det Forgangne og paa min Stilling, da kom hendes Billede altid frem tilsidst og det gjorde lyst i alt det Mørke. Det var ikke langtfra at jeg havde glemt Loven og givet efter for en stærk Lyst til at tage hende i Favn og knuge hende til mig, naar hun kom ind til mig, satte sig paa Kanten af Leiet og glædede sig over min Helbredelse. Du skulde see hende glæde sig! — Nei, det skulde Du dog ikke; det kan være Nok, at jeg har det at plages med." „Hakon, hvad siger Du? — plages med! det mener Du ikke. — Ja, netop det gik igjennem mig, da jeg saae hende bundet til Træet; favne hende,

knuge hende, klynge sig til hende, — ja, saadan var det! — Men, hvad er det! Seer Du Hakon, Træet paa Bjørnsborgs Skrænt: Der havde de ophængt de Faldnes hovedløse Liig; endogsaa herfra kunde det sees. — Saa har Torkild opfyldt sit Løfte, thi nu strække Grenene sig ret i Veiret og Intet tynger dem ned." Gutterne vare komne tæt op under Trelde Næs; snart bøiede de omkring det og Glæde og fornyet Mod drog med dem ind i Treldborg.

Syvende Capitel.

Høitidelighederne ved de Gamles Begravelse vare snart forbi. Denne foregik anden Dagen efter Hakons Hjemkomst. Man jordede dem inde i Skoven og besluttede at mærke Stedet med en Høi. Derefter samledes man i Hallen til et fælles Maaltid og Hakon satte sig uden videre Talen derom i Høisædet, medens de skjæggede Gamle nikkede til hverandre som Tegn paa, at de leed hans Færd. Saaledes var det forud afgjort at det skulde være. — I det Hele taget, faldt der ikke ret mange mærkelige Ord ved denne Leilighed; en vis Tryghed var kommen over Samfundet; man kjendte den store Gjerning, der forestod nu.

Da Hakon og Guttorm lagde til ved Bolværket, stod Margrethe just i Forhallen ved Kjedlerne. At raabe høit op af glad Forundring, at give slip paa Arbeidet og at springe frem mod de Ankommende — alt Dette var for hende det samme Dieblikś Værk: Det var Virkningen af Gjensynet. „Tak Margrethe" havde Hakon sagt. „Tak for Din Hengivenhed! Uden Dig vilde jeg ikke være her, siger Guttorm og

det indseer jeg selv. Gid jeg kunde gjøre vel imod Dig! Margrethe, det vilde jeg gjerne. — Kom, lad mig favne Dig, klynge mig til Dig! —" Og Hakon var gaaet frem mod Pigen for at favne hende; han gjorde sig ingen Tanker om, at deri kunde være noget Fornærmeligt for hende; derfor undrede han sig, da Margrethe bevinget af Frygt og Skamfuldhed fløi ud af Hallen og over til dem, som arbeidede paa Skibene, hinsides Havnen. Derfor fik han snart Andet at gjøre end at staa der og undre sig, thi Margrethe havde fortalt Arbeiderne om Hakons Hjemkomst, — snart stimlede man sammen om ham, jublede og lyttede til Gutternes Beretninger; saa fortalte man Hakon om det, som var hændet i hans Fraværelse og imedens fik Margrethe Leilighed til at haste ind i Skoven. Først den næste Dags Morgen savnede Einer og Hakon hende; thi Enhver havde Sit at meddele og Sligt kunde vel fængsle Mændenes Opmærksomhed, især naar Krusenes Indhold hjalp til at forhøie den for det Nærværende og, som det pleier at skee, til at sløve Tankerne om det Fraværende. — Hvo havde sidst seet Noget til hende? Det var Arbeiderne paa Skovsiden; altsaa til Skoven. Snart vare Mændene udvalgte og paa Veien, det vil sige, dragende mod Vest igjennem de uveisomme Tykninger, idet de omhyggeligt søgte bag Træ og bag Steen;

i Hulen, om Høien. Einer og Hakon vare lige ivrige og deres Iver forplantede sig til de Andre; alligevel blev deres Søgen forgjæves og Solen stod alt høit paa Himlen. — Margrethe havde været aldeles uforberedt paa en saadan Imødekommen af Hakon. Dennes Kjækhed og Djærvhed, Muthed og Ordknaphed, Had og Foragt for Qvinder vare de Egenskaber, som hun tænkte sig forenede med den skjønne, mandige Skikkelse, der havde gjort et varigt Indtryk paa hende. Dette Billede af Hakon havde gjort hende stærk til at taale og leve den sidste Tids uvante Liv, — dette Billede blev paa eengang sønderrevet og Hakon stod for hende som En, der vilde gantes med hende, saadan som hun kjendte til det hjemme fra. Denne Forvandling kunde hun ikke fatte; det var ikke for hiin, men for denne Hakon at hun flyede. — Om Tornene rev hende tilblods, om hun snublede over Stenen og faldt, om den krogede Egegreen strakte sin Arm ud i Veien for hende, om Kløften med den rivende Skovbæk gabede uformodet ved hendes Fod, om Dyret sprang op fra sit Leie, skrækket af hende — hun ændsede det ikke; Omveiene uden om de store, nigjennemtrængelige Tykninger forstærkede kun hendes Ilen, den skrækkelige Skuffelse var det Eneste, hun ret tydeligt følte — indtil hun vækkedes; ja, det kunde nok vække hende! Leirede under

et gammelt Træ laa vel en halv Snees Ulve foran hende, to gamle og saa Unger. Ulvefaderen tog sig en Middagsluur, men Moderen legede med de Smaa, der kivedes om Levningerne af Faders Middagsmad. Moderen vilde vel dele ligeligt imellem dem, men Sønnerne meente formodentlig, at de skulde have Broderparten. Margrethe bragte Forstyrrelse ind i dette hyggelige Familiestykke og det gav Enighed, større end den, Moderen kunde bringe i Stand. I vældige Spring satte Dyrene afsted og dannede en vid Kreds om den forfærdede Margrethe; hun saae ingen Redning for sig. Ulvefaderen syntes at være enig med hende i det Stykke og saa vis i sin Sag, at han ikke engang gad være over at reise sig. Da Familiens Hyl havde vækket ham, saa vendte han blot Hovedet om for at kunne gotte sig over Legen. — Logrende med Halen sneg en af Ungerne sig frem imod Margrethe, som allerede syntes at føle de lange, skarpe, velvoxne Tænder slide i hendes Kjød; den røde, brændende Tunge slikkede hendes nøgne Been, — da udstødte hun et Hviin, skarpt og gjennemtrængende og duvede sig pludseligt ned. Uvilkaarligt meddelte hendes Forskrækkelse sig til Ulveungen, som i fuldt Fiirspring pilede afsted. — Men nu kom Ulvemoderen med hele Yngelen frem. Med en dæmpet Hylen satte de Mod i hverandre, Margrethe derimod

udstødte det ene Angstskrig efter det andet, indtil Kræfterne aldeles svigtede hende: to halve Dage og een Nat havde hun nu tilbragt i Skoven, uden at hun havde tænkt paa at søge Næring. Hun hørte ikke at det raslede i Buskene, tydeligere og tydeligere; der fløitede en Piil gjennem Luften og strakte i rette Tid Ulvinden til Jorden. Ulven foer frem; strax fik den Banesaar og Ungerne vidste nu intet Bedre at gjøre, end at ile derfra; det var Hakon, der saaledes kom til at frelse Margrethes Liv. Hendes store Forspring uagtet, var hun dog ikke kommet længere end de Søgende, som eftersaae enhver Gjenstand, der kunde yde Skjul. Hun var saaledes forvildet, at hun i lang Tid maatte have gaaet imod Øst istedetfor mod Vest. — Hun fik ham at see, idet han sprang frem af Buskene: Det lokkede Hoved med den høie Pande; de blaa Øine, som havde talt til hende og ganske anderledes end hans Læber, hvorom kun Trods og Kjækhed spillede; dette stærke, hærdede Legeme, som hun havde havt sin Glæde af at hele; — hun fik see ham saaledes, som hun havde tænkt sig ham i de bittre Dage og hun fik høre hvorledes den gamle Kæmpe, som var Skyld i disse, klagede ved hendes Side: „Datter, Datter min!" men Legemet modstod ikke længer Sjælens Oprør og dens Angst; afmægtig blev hun baaret hjem og pleiet saa vel som de grove

Hænder formaaede det. — Man redte hende et blødt Leie af Mos og Skind inde i Hallen; det lykkedes dem at kalde hende tilbage til sig selv og snart derefter slumrede hun ind.

Efter at Ligene vare stedte til Hvile og efter Maaltidet, da Enhver igjen var gaaet til sin Dont, førte Hakon Einer ud i Forhallen og talte der om, at det vel nu var bedst at beholde Margrethe her, idetmindste indtil hun var helbredet. „Jeg" svarede Einer, „mener tvertimod, at vi strax i Nat bør bringe hende hjem og ikke vente til Stormen reiser sig. Dette var vel det Sikkreste, thi Bjornsborgerne ville nu krydse om paa Fjorden, naar det er Magsveir. Men her er jo dog Ingen, som kan pleie hende saaledes som hun skal pleies." „Skulde jeg ikke kunne det? Jeg mindes tydeligt hvorledes hun bar sig ad med mig." „Det vil ikke hjælpe Dig Hakon! Du veed, at disse Væsner, som vi kalde Qvinder, ere af en ganske anden Natur end vi. Du kjender dem ikke og Du skulde ikke kjende dem. Aldrig udsprang noget Godt for os af saadant Kjendskab." „Du siger af en anden Natur? Jeg kan dog tale med hende og vi forstaa hinanden, ei alene i Ord, men i Blik og Miner." „Da er det sandelig kommet vidt med Dig Hakon, i kort Tid. — Men vogt Dig, at Du ikke bringer Ulykke over Dig selv og os Alle.

Nu raader Du for Din egen Skjæbne, idetmindste paa een Maade, og Magten over de Andre er nedlagt i Din Haand. Tag Raad af den Gamle!" „Din Frygt er for stor Einer! Hvad kan det skade mig, endsige de Andre, om jeg taler med hende, naar der intet Andet er at bestille? Jeg skylder hende Meget, som Du veed; jeg tænkte at Alle vilde bidrage til at afbetale den Gjæld. Men vor Gave skulde vist have ringe Værd i hendes Øine, om vi bød hende den med sure Miner. Hun var glad ved at kunne hjælpe mig. — Ja, jeg tør vel sige Dig, at hendes hele Kunst ikke bidrog saa Meget til min Helbredelse, som hendes stille Syslen omkring mig, hendes Opmærksomhed, hendes — hendes —" „Hakon, Du er nu den, som skal holde Loven i Hævd. Mener Du at Din Fader, Ridder Harald, gav os den uden skjellig Grund? Vær vis paa, at den er givet til vort Bedste." „Før vidste jeg kun at saadan skulde det være og jeg tænkte aldrig paa hvorfor. Einer, see, nu maa jeg spørge."

„Vi, som fulgte Din Fader hid og alle de, der siden flokkede sig om ham, Alle kjendte vi Qvinden; Alle vidste vi, at det var klogt og rigtigt at holde hende ude fra vort Lag; hendes Trædskhed, Hovmodighed, Begjærlighed og Troløshed kjendte vi og derved var vort Liv forstyrret. — Om Klostret har

Du vel hørt tale —" „I Fængslet, ja." „Nu, der skjule de bløde Mænd sig; men vi, som her samledes, vi følte Kraft i Villien og i Armen og vilde ikke sygne hen. Saaledes seer Du, at Mand overalt flyer Qvinden."

„Men denne Qvinde var mig god, hjalp mig da jeg var hjælpeløs, forlangte Intet derfor, udsatte sig selv, for at kunne bringe mig Eders Hjælp."

„Ja, saaledes begynde de; netop det er Snaren Det synes umuligt, at disse Baand kunne tvinge vor Styrke og vi træde driftigt frem, mene at vi vedblive at være de Stærke, — Men det er Tingen, at Kraften forlader os; vi blive bløde og komme i Qvindens Magt; saa først kommer hendes Trædskhed, hendes Begjærlighed, Hovmodighed og Troløshed for en Dag; saa først see vi tydelig, hvo hun er og alt vort Forlangende er at komme bort fra hende. Nogle blive aldrig Mænd igjen, — de gaa i Kloster; andre vaagne op af Drømmen i Raseri, forbande hendes Kunstgreb og deres egen Svaghed, gribe Kniven og støde den i hendes Bryst; saa føle de Lyst efter mere Blod, — de Ligesindede findes snart og Samfund som vort stiftes i Landets Udkanter." „Du bliver for hidsig Einer. Det Røde løber Dig i Øiet. Og det hvor der ingen Fjende er?" „Saa Du har endnu ikke mærket til den Fjende, som hverken kommer med

Sværd eller Skjold. Du er ogsaa ung Hakon; i Din Alder faldt det mig aldrig ind at tænke paa noget Bestemt, allermindst paa Skyggen, der uden Varsel løfter sin Stemme herinde: Nidding! raaber den; Du, som myrdede den værgeløse Qvinde, Din egen Hustru! Husk paa Gjengjældelsen! Din Bod er let imod Din Brøde!"

Uvilkaarligt foldede Einer sine Hænder; det var som om han et Øieblik glemte Hakon. Pludseligt vendte han sig mod denne, men med et langt blidere Udtryk end før: „Det er herligt at kunne tale derom; Dig gjør det ingen Skade, thi Du kjender jo ikke Fjenden. Det er ligesom jeg fik ham udenfor mig nu, da jeg har kunnet tale om ham. Hvor tidt har jeg ikke ønsket det. Men han er dog stærkere."

Einer sank i Knæ. Hakon følte ogsaa en Trang dertil, men han modstod den. Mange Tanker havde Einer vakt i ham: Fjenden, Skyggen, syntes han at han skulde kjende. Var denne Kamp Frugten af Livet med Qvinden? Nei, lovede han sig selv; saaledes skal det ikke blive. Den „Skygge" mod hvilken han havde kæmpet i Fængslet var jo ogsaa kommet over ham, før han havde tænkt saadan om Margrethe som han nu gjorde. Hendes Opoffrelse, hendes Udholdenhed og Hjælpsomhed — det var Lys nok for hans Tanker; ret som han tænkte herpaa og glædede

sig, stod hendes Billede pludselig for ham, imedens han dog betragtede den knælende Einer; det opfyldte ham med Henrykkelse og han udbrød: „Hun er min Hjælp! — hun er min!“ Men det var som om han ræddedes for sine egne Ord. „Hvad mon der er i Veien med den Gamle?“ spurgte man hverandre. Det var nogle af Arbeiderne derovrefra som kom hid i et eller andet Ærind. „Mon der har været Strid imellem ham og Hakon?“ gjættede man videre. I Virkeligheden tog det sig saaledes ud: Einer paa Knæ derborte i Krogen af Forhallen, med Hovedet skjult i Hænderne og Hakon staaende ret op i liden Afstand fra ham, betragtende ham med et underligt, vist Blik. Nogle af de Kommende nærmede sig Einer og vilde hjælpe ham; saaledes fik de snart at vide hvor falsk deres Gisning var, thi Einer sprang op, gik hen til Hakon, tog hans Haand og trykkede ham dernæst op til sig.

Havde man før undret sig over Einer, saa fik man dog først nu ret Anledning dertil. Han bemærkede det dog slet ikke.

„Lad Dig bevæge, Hakon! Forsag alle Tanker om hende, — see, jeg beder Dig derom! Vær vis paa, at det er til Dit eget Bedste!“

„Saa kan Du slet ikke forestille Dig mine Tanker, naar Du kan forlange, at jeg skal forsage dem,“

svarede Hakon, som nu førte Einar ind i Hallen, for at de kunde tale, uforstyrrede af de Spisende. Men paa Veien derind, opsteg det i Einer, at det kunde have været bedre, om Hakon var blevet hvor han var, da det nu lod til, at han vendte tilbage, kun for at udsaae den Tvedragtens Sæd, som ikke alene laa i Overtrædelsen af Loven, men ogsaa, og det fornemmelig, i hans Tilbøielighed for en Qvinde. Gik det saaledes med Hakon, saa vilde det gaa ligedan med de andre Gutter: de vilde faae Lyst til at tage Qvinder ligesom han, og Ingen vilde kunne forbyde dem det; men i saa Fald styrtede den hele kunstige Bygning sammen. Dette Samfund af bedragne Mænd, som med deres Blod stillede deres Hævn, og i den vilde Færd søgte Skjul over deres Skam, — ved dens Hjælp søgte at døve de bidende Nag over et forspildt Liv, nemlig ved at arbeide sig ind i det Oldtidens Vikingeliv, hvorom Sagnet vel aldrig har tiet, — dette Samfund kunde ikkun blive stærkt og mægtigt ved den Enighed, hvormed man stillede sig under Loven, ved den Enighed, hvormed man forgudede Manddommen og regnede al blidere Følelse for Intet — endelig ved den Maade, hvorpaa man havde skaffet sig en Fremtid og hvorpaa man havde bragt den til at følge det dannede Spor. Næst efter Driften til Selvopholdelse kommer Driften til at

sørge for sin Fremtid; egenlig ligger den sidste i den første Drift. Ved at røve Børn og opdrage dem til til det Liv, som de Gamle havde Mod og Lyst til at leve, sørgede disse for deres egen Opholdelse ligesaafuldt som for deres Samfunds Fremtid. Det var dette Arbeides Frugt, hvorpaa Einer begyndte at give Affald, da Naturens Drift til Selvopholdelse og til sit Livs Forplantning uformodet var vaagnet i Hakon. Under andre Omstændigheder vilde han vist ikke have været saa let til at blive mismodig, men her var en Aarsag, som vi kjende. Havde Einer kunnet tale med en Anden, med Torkild f. Ex., da vilde han rimeligviis have faaet et forstandigt, uhildet Blik paa Stillingen; saa vilde han vel have drevet Sagen til Yderlighed og stillet Hakon Valget imellem to Ting: Enten at staa som den Ypperste her, og da holde Loven, — eller at drage bort herfra med Pigen, som han nu eengang havde faaet Tanker til. Men det faldt ham end ikke ind at tale til en Anden. Det vilde være at beskæmme sig selv, at gjøre sig selv til Lovens Overtræder i de Andres Øine, om han havde betroet Nogen, at Margrethe var hans Datter; hendes Alder vilde sige dem, at hun ikke var hans myrdede Hustru's Barn; han vilde altsaa tilstaa, at han groveligen havde forsyndet sig mod den Lov, som han netop nu agtede at fordre strengt overholdt. Dog, hvis

det blot havde været dette Hensyn, der bandt hans Tunge, saa havde han vel overvundet sig; men Kampen mod den værgeløse Fjende, mod Skyggen, som han kaldte den, havde lagt saaledes Beslag paa ham, at han indeni blev en Anden end den, som de Andre saae. Han var kommen til at betragte det som en retfærdig Gjengjæld for sin Forbrydelse, at hun, Frugten deraf, blev den, som gjorde alt hans Fremtidshaab til Intet. Og Følelsen af denne retfærdige Gjengjældelse lagde en knugende Vægt paa hans Sind, saa at Tanken ikke kunde finde de rette Ord. Da han paa Margrethes Arm havde opdaget Mærkerne af den fortvivlede Qvindes Tænder, Mærket af hendes sidste Kraftanstrengelse for at beholde det spæde Barn og lade det undgjælde for Einers Bedrageri, da blev han rystet og raadvild; tvertimod Loven var Margrethe saaledes forbleven i Treldborg. Først da han fik see, hvorledes det stod sig med Hakon, bemærkede han denne sin Feil, og nu stræbte han efter at faae Pigen bort, tilbage til Værten, som han havde gjort til Pigens Fader. Lykkedes dette for ham, saa tænkte han at kunne skaffe Hakon saa meget Arbeide, at han skulde komme til at glemme Margrethe. Der var, til en Begyndelse, et nyt Tog mod Bjørnsborg. — Einer og Hakon havde staaet tause foran Margrethe et Øieblik. De satte sig

oppe i Hallen, og det var den Sidste, som brød Tausheden:

„Giv mig blot een god Grund, hvorfor vi ikke kunne pleie og beholde hende her, og jeg skal indvillige i Dit Forlangende."

„Og derom spørger Du? Det er kommet vidt med Dig, Hakon, naar Du, efter Alt, hvad vi nu have talt, endnu kan være saa hildet i hendes Garn, at Du ikke tænker paa den Lov, under hvilken Du er bleven til det, Du er. Mindes Du ikke engang Ham, som oplærte Dig og gjorde Dig større end os Alle, gav Dig Magten ihænde! At en Anden skal have nødig at minde Dig derom!"

„Det er Nok, ja, Du har Ret! Jeg veed ikke hvorledes det er fat med mig, men nu veed jeg, at jeg fortjener Din Dadbel. Og dog, hvad er det for en Lov, som ikke kan give en Grund for sit Bud, den er jo Mundsveir, Plageri —"

„Det er de Gamles Erfaring, som bygger Relingen høi, heelt rundtom Skibet, for at de Unge ikke skulle sluges af Dybet, naar Skuden slingrer under Stormens kraftige Tag. Først naar Mands Høide er naaet, kunne de see over Kantningen og erkjende hvad der er gjort for dem."

„Der er vel og andre Grunde for den Ting! Men, lad gaa, — en Skranke er dog en Skranke,

og den gjør os ufrie. Hvor gjerne jeg end vil bøie mig for Eders, for min Faders Lov, saa kan jeg dog ikke gjøre det med Frihed, som før. Nu veed jeg hvad et Fængsel er, og jeg er bleven nidkjær for min Frihed. Og det skal ei skjules for Dig, Einer, at jeg har Lyst til at sparke denne Skranke overende; hvad skulle vi ogsaa med den høie Reling nu? See, jeg maaler min Høide med Din, og mit Huld skal snart komme igjen her!"

„Saadan slipper Du ikke. Med mig maa Du holde fast ved disse Spørgsmaal: Har Du Ridder Harald at takke for Alt?"

„Ja, ved ham er jeg blevet det, jeg er."

„Har han fordret Noget af Dig til Gjengjæld?"

„Ja, at jeg skulde holde den Lov, som han lærte mig at kjende."

„Bør Hakon saa holde denne Lov, eller kan han efter Behag holde hvad han har Lyst til og overtræde de Bud, som ikke behage ham?"

„Du taler til mig, som Han talte til mig, da jeg var lille; er jeg sunket saa dybt i Dine Øine, at Du har nødig at føre saadant Sprog? Jeg er ikke saa glemsom; tak, Einer, fordi Du minder mig om min Pligt, — jeg er pligtig til at gjøre den, uden at faae Svar paa mit Hvorfor? Ja, hun skal bringes bort endnu idag, og det skal ikke siges at jeg blev

svag, fordi jeg ikke fik min Villie. Vi skulle Alle blive stærke til at udføre Hans Villie. Længe varer det ikke, før Skibene ere færdige, og saa faaer Niels Bjørn sit Tak for sidst. Byen skal ei heller gaa Ram forbi; min Afregning der er ikke lille. Den Troløse skal lære at skjælve for Hævnen og de søvnige Fraadsere skulle vaagne ved Sværdblink. Vi skulle ikke rødme for hverandre!"

„Saadan skal det være!" udbrød Einer fornøiet; nu taler Du selv, Hakon, og fryder den Gamles Hjerte."

„Giv blot Tid, Herre, en lille Stund endnu — hvi støder I mig bort nu — I sagde dog før, at min Haand var blød."

Einer og Hakon hørte kun utydeligt disse Margrethes Ord fra den Plads, hvor de sad. Men det var tilstrækkeligt for Hakon; bevæget af modstridende Følelser reiste han sig, greb Einers Haand og trykkede den; gik derpaa ud; Mørket tillod ham ikke at see det Mindste til den slumrende Pige; han søgte over i Skoven. Men Einer passede sit Snit og lod Baaden gjøre færdig. Varsomt blev hun baaret ned i den af Mændene, og der faldt en tung Steen fra Einers Sind, da han saae Baaden glide ud af Vindet, uden at Hakon fik det Ringeste at mærke deraf.

„Saa vidt ere vi komne, saalænge har jeg levet dette Liv, at det ikke er til at tænke paa, nu at begynde noget Nyt. Desuden, ham er det sikkert til Gavn, at han vaagner, før han er kommet til at tro paa Drømmen. Min gamle Drøm! En Qvindes Kjærlighed! — Nei, den er en Løgn, og han har kun godt af ikke at gjøre den Opdagelse. Men han er mere sindig, end jeg var; min Iilsindethed, ja, det var maaske kun den, som gjorde mig til den, jeg er; til Morder, til Nidding, til Stimand, Bedrager, — saa, er Du der, min Fjende! Tag mig, sæt mig i Knæ, jeg er et Barn i Din Haand." Saaledes tænkte Einer, da Margrethe havde forladt Treldborg.

Ottende Capitel.

I et lille, men velmeubleret Sovekammer, bag den formidable Himmelsengs folderige Gardiner, laa Fogeden Dagen efter Gildet hos Jacob Dunnseng. Dagen efter, ja det var høit op ad Dagen; han befandt sig heelt ilde. Den lille, ildrøde Næse, der strittede frem ligeoverfor Sengelagenet, havde ikke kunnet suge al Viindunsten til sig, om end dens svampede Natur tydelig gav sig tilkjende; den største Deel af Geisten havde taget Veien høiere op i Hovedet, hvor den satte alt Værktøiet i Bevægelse: Der sangede det Langsang, der høvlede det med Skrubhøvl, der sydede Liimpotten, der hamrede det og bankede det, saa at Fogeden, da han slog Øinene op, uvilkaarlig raabte „kom ind!" men der kom Ingen. Fortrædelig vendte han sig om paa den anden Side; Søvnen vilde dog ikke paany lukke hans Øine. Meget mere myldrede det frem med alle Slags ubehagelige Tanker og det var ikke de mindst ubehagelige, som gjaldt Borgermesteren og Jacob Dunnseng. Fogeden vidste, sit Ildebefindende nagtet, ret god Besked med Aftenens Tildragelser. „Skulde jeg have

bedraget mig med den Karl?" spurgte han sig selv. „Der var dog en vis Raskhed, en nuomstunder sjælden Djærvhed ved ham; jeg kjendte hans Rygte; han var til at faae Fingre i; jeg trængte haardt til en Stemme mere i Raadet; — hm, nu kunde jeg sikkert have god Brug for den; det var ogsaa galt, at sende Borgermesteren i Hullet."

„Som Bier ville de styrte ud af Kuben og anfalde mig fra alle Sider, — det gjælder om at have en god Maske paa; aa, puh, blæse med det! — men hvad var det for en vild Tanke af Jacob, at trække Bjørneungen med sig? Jeg maa skille mig af med ham, naar han kan gjøre saadanne Streger i min Regning."

„Og dog, nei, det faaer ikke at hjælpe; her ere for Faa at vælge iblandt; men det er piinagtigt, at jeg maa holde paa Jacob og forsvare Lovligheden af Borgermesterens Fængsling." Dette var dog altid eet praktisk Resultat, hvortil hans Tænken bragte det, men det var da ogsaa det eneste; jo længere han laa, jo værre støiede det derinde. Endelig brød han overtvert og bankede i Gulvet med den guldknappede Stok, der stod ved Hovedgjerdet.

En Tjener kom springende og rakte Herren først Sengebaandet, hvorved han kunde hale sig selv overende, saa det fine uldne Undertøi og Linnedet,

over hvilket endelig den dyre Fløiels Morgendragt slog sine maleriske Folder. Aabenbart var Tjeneren vant til at behandle Fogeden under disse Omstændigheder: Efter at have smøget Kraverne tilbage, stod han hurtigt foran den søvnige, tvere og matte Herre, der endnu sad paa Sengekanten med de dinglende Pusselanker og det foroverbøiede Hoved, parat til at nyde det forfriskende Bad, som var beredet ham. Tjeneren holdt den store Badskekumme under og ud af Kanden gjød han det sølverklare Vand, som i rivende Strømme bugtede sig gjennem Haarenes tynde Buskads og imellem Kindernes Høiderygge.

En ganske enkelt lille Draabe, en egensindig Datter af det store Hav, gik sin egen Vei og hjemsøgte Fogedens Ryg med sin Kjøling. Egenlig var det denne, som allermeest forfriskede, men det kunde Hans Herlighed naturligviis ikke indsee og, ilter og hidsig, som han var, rev han Kummen fra Tjeneren, og sendte denne hele Indholdet i Ansigtet.

„Kan Du klodsede Slyngel da aldrig lære at passe paa!“ raabte den bistre lille Mand og skyndte sig med at faae Klæderne om sig, thi nu hørte han den spagfærdige Banken, som Rabalderet havde forhindret ham i at fornemme. Han skyndte sig med at tørre sig og Tjeneren skrubbede Gulvet saa godt som det i en Hast lod sig gjøre. Fogedens svage Haab

om, at det igjen kunde være en Støi fra Værkstedet blev tilintetgjort, thi dennegang kom der virkelig Nogen paa hans ærgerlige „kom ind!“ Det var ingen Anden, end vor gamle Bekjendt Jacob Dunnseng, som for det Første havde en lille, udenad lært Undskyldningstale at stille sig af med; han kunde ikke bare sig for at trække lidt paa Smilebaandet, men med skyldig Respect for sin høie Velynder, bekæmpede han sig hurtigt og talte med Ærbødighed og alvorlig Mine.

„Ja, min kjære Mester Jacob“ svarede Fogeden, „for Loven er det ingen Undskyldning, at I har havt Jer en Streg, naar saadanne Interesser staa paa Spil. Naa, naa, jeg er ikke Loven; vi komme vel ud af disse Forviklinger. Men vi maa for Fremtiden være mere enige om hvad der skal gjøres og lades.“

„Jeg er netop betænkt derpaa; jeg vilde tillige forhøre, om I havde Noget at befale, Flygtningene og Borgermesteren angaaende.“

„Flygtningene? Ei, de Fugles Vinger voxe snart ud igjen. Det var en forbandet Streg af Jer —.“

„Synes mig dog, at Herr Fogeden var ret tilfreds igaar med —“

„Aa, aa, tilfreds Kjære! daarlig Fugl den, som besudler egen Rede! Hm, det vil falde svært for

vore gamle, adstadige Bysvende, at hale de to forfløine Tingester ind. Nei, da maa vi gaae anderledes tilværks; lad see, ja, Niels Bjørn har det Riis, som skal tugte dem. I sende strax ridende Bud til ham om den hele Historie, saa vil han bedst vide, hvad der skal gjøres."

„Og Herr Nicolai?"

„Lad den Byld blive moden! I skal see, at den brister af sig selv, saa det er ikke værd at gjøre sig Uleilighed med den; — forstaaer I, Mester Jacob?"

„Jeg? — Ja, — ja! — Anbefaler mig til Eders Bevaagenhed!"

„I sender altsaa strax Budskab til Niels Bjørn, — en kort Beretning om det Forefaldne."

„Det skal i alle Maader skee som I ønsker det, Dette og hvad I ellers vil forlange af mig."

„Glæder mig, — hm, saa kommer I vel hid igjen og fortærer en flamsk Sild med mig? — den gjør godt ovenpaa en Aften som den igaar. Nei, vil man see, der staaer jeg og brummer og er ikke langt fra at skjænde paa Jer, hvem jeg burde takke for den særdeles smagfulde Anretning og de mange gode Sager. En Deel af Feilen faaer I tage paa Jer, Kjære, thi Eders gode Vine gaa til Hovedet, og det forstyrrer Ligevægten —"

„Saamange Ord for saa Lidet! Æren er min og det er mig, som maa takke Eder; og iligemaade for Eders gode Tilbud, — jeg seer, at I forstaaer Jer paa at tage Bjørnen ved Ørene — en flamsk Sild, ak ja, de ere dyre her, ligesom alle andre gode Sager, — det Treldpak river os hver god Bid ud af Munden!"

„Ogsaa en Byld, min Kjære! giv Tid og vi skulle nok komme os!"

Jacob bukkede og gik og Fogeden fuldførte, ved den igjen tilkaldte Tjeners Hjælp, sit Toilette. Netop som han var færdig dermed stod Jacob hos ham, og nu blev han ført ind i Stadsstuen, hvor en prægtig Frokost ventede at blive taget under Behandling. Jacob begyndte strax paa at tage de gode Ting i Øiesyn og beregne Værdien, men han fik ikke Tid til at gjøre sin Beregning færdig, thi henne ved Vinduet reiste en Dame sig fra sin Plads, for at hilse de Indtrædende med et dybt Knix. Dette stod i saa stærk en Modsætning til den skalkagtige Mine, hvormed hun betragtede Fogeden, at hun vakte og tildrog sig Jacobs Opmærksomhed, der i den Grad blev fængslet af hendes Skjønhed og yndefulde Bevægelser, at han glemte sin anden Natur. Da han havde besvaret hendes Hilsen, søgte han at komme i Skjul af Fogeden, for at rette og pynte paa sin

Dragt og Haaret, som vel kunde være kommet lidt i Ulave formedelst den Hast, hvormed han havde udført Fogedens Ærind.

Fogeden besvarede hendes Hilsen ved at gaa hen til hende, tage hende om Hovedet og trykke et langt Kys paa hendes Pande, hvorfra hun hurtigt strøg de mørke Lokker bort. Skjøndt hun bestræbte sig for at være alvorlig, kunde hun dog ikke forhindre de to Smilehuller fra at vise deres Dybde, imedens hun bandt en mægtig Dug under Fogedens Dobbelthage og derpaa rettede Fligene, hvormed hun havde bundet, saaledes ud, at de til Nød kunde gjælde for et Par Vinger. Et lille Speil paa den modsatte Væg forraadte hende og Fogeden greb hurtigt bagud om de to smaa Hænder, som endnu legede der.

„Der fangede jeg min lille Engel, som vil tage tiltakke med sin gamle Farbroders Selskab. Ja, var det gjort saa let at faae Klumpen til at flyve!"

„Hvor kan Du tænke det? Fa'rbroder behandler mig ogsaa altid, som om jeg var et enfoldigt Barn!"

„Og Du er tilvisse alt Andet; maa jeg forestille min høitelskede, min kloge lille Broderdatter for Eder, Mester Jacob Duunseng, — og Du seer her en af Byens Raadmænd. Saa nu kjende vi hverandre, nu

løs paa Silden, — ja, Skinken og Stegen maa I ikke oversee, Mester Jacob."

„Hm, hm," rømmede denne sig og søgte at vælge de bedste af de Indfald, der stode til hans Raadighed. „Herr Fogeden forbyder mig dog vel ikke at see over Skinken og Stegen til min skjønne Gjenbo? Ligesaagodt kunde I byde mig at spise i Mørke, thi naar Solen, eller hvad jeg vilde sige, Maanen, nei, naar to Stjerner som de derovre, ophøre at skinne formedelst Eders Forbuds Sky, saa —"

„Gjør dog blot ikke Eders Nat mørkere end den er; see I kun histover saameget I lyster, glem blot ikke at see først paa det, som er nærmere."

„Hør Fa'rbroder, det var anden Gang! Hvor kan Du give en fremmed Herre Lov til at sidde og see paa mig? Det skal jeg have mig frabedt!"

„Der sidde vi net i det, Mester Jacob, men der seer I! Naar I havde ladet være at sige alt det Smukke om Solen, Maanen og Stjernerne, saa havde I kunnet see derover, saameget I lystede, men nu, — ja det er Takken fordi man siger Fruentimmerne smukke Ting; nu kan I see til hvorledes I gjør Elisabeth mild igjen, jeg for min Part opgiver det."

„O, Herr Dunnseng, jeg er langtfra saa haard, som Farbroder Thomas vil bilde Jer ind at jeg er.

Maa jeg skjænke for Eder? — Af det tydske Øl eller den franske Viin?" Hun gjorde Jacob lykkelig ved at fylde hans Bæger med det stærke Øl, hvorimod hun søgte at straffe Fogeden med et halvfornærmet Blik og ved at betyde ham, at han selv maatte skjænke for sig, om han ellers vilde have Noget, „ifald Du trænger," tilføiede hun spottende.

„Tør da jeg have den Fornøielse at skjænke for min høie Velynder?"

„Tak skal I have, min gode Mester Jacob, — naar Englene ikke ville tjene Menneskene, saa kommer —"

„Cheruben!" faldt Elisabeth hurtigt ind.

„Ja, Cheruben med det flammende Glavind, som ei taaler at ruste i Balgen," vedblev Fogeden. „Du seer her, kjære Elisabeth, den Mand, som optog Kampen mod den rasende Sørøver, hvorom jeg fortalte Dig. Vil I være saa artig, Mester Jacob, at skjænke i for Eders Gjenbo, at vi kunne drikke med Eder og tømme Bægeret til Ære for Eder og Eders vakkre Færd."

Jacob var henrykt; han havde en Fornemmelse, som om der var slaaet en tyk Streg over hans hele foregaaende Liv, — som om han allerede var et godt Stykke inde i et heelt nyt, hvor Hæder og Ære, Høihed og Berømmelse krydrede den Luft, som han

indaandede. Under den Pause i Talen, der opstod efter at han havde takket for den ham beviste Ære, og hvori man arbeidede dygtigt løs paa Stegen og Skinken, kastede Jacob mangt et Blik over disse Skranker, og han saae grant, at de vilde være nedbrudte i den nære Fremtid; dette bragte ham til at tænke paa, hvad der saa kunde staa i Veien for en høist ønskelig og høist ærefuld Forbindelse mellem ham og den elskværdige Person, der idag var hans Gjenbo ved Bordet. Hvortil kunde den ikke hæve ham! En Slægtning af Kronens Foged! Ja, det var et stort Maal, og ligesom det stod for ham, saae han hvorledes Veien alt var banet: Var han ikke Fogedens høithædrede Gjæst? Havde ikke den Elskelige talt mildt, ja næsten venskabeligt til ham? Hun havde jo endog været omhyggelig for ham, sørget for hans Velbefindende; og hvilke Blikke havde hun ikke sendt ham! — Jacob vidste nok, at han var en stolt Karl og han forstod sig paa Fruentimmer. For det Første gjaldt det imidlertid om at forstaa og besvare Herr Fogedens Spørgsmaal, hvis skjønne Indledning vakte Jacob af hans søde Drømmerier.

„Eders Tapperhed, Eders Mod har staaet sin Prøve; siig mig, Mester Jacob, brugte denne Sørøver sit Vaaben godt?"

„Byſvendene havde maattet forſyne ham med Vaaben, det var hverken mere eller mindre end en af deres tunge Partiſaner, hvormed jeg fik at beſtille. Det ærgrer mig, Herr Foged, at min Plan med ham ſaa ganſke gik i Lyſet; jeg forſikkrer Eder, at det havde været et koſteligt Syn om Gutten var kommet til at tage Livtag med nogle af vore overmodige Raadmænd; jeg er vis paa at han vilde have klemt dem en god Deel Opblæſthed ud af Livet, hæ hæ!“

„Godt nok, Meſter Jacob, til anden Tid og andet Sted! Jeg vil forſikkre Eder om, at hans Flugt ret tilgavns ærgrer mig. Han vilde udentvivl have været god Gidſel og vi kunde med ringe Uleilighed have ſkilt os ved hele Reden ude paa Trelde, hvad enten de med Vold havde ſøgt at befrie ham, eller de vare gaaede ind paa en Overeenskomſt.“

„Sandt, Herr Foged, meget ſandt! Men nu brugte de Liſt, og det Skete ſtaaer ei mere til at ændre: ſiden I taler derom, ſaa maa jeg ſige Eder, hvad jeg forgangen Dag var Vidne til i Retten:“

Jomfru Eliſabeth reiſte ſig og traf ſig tilbage, efter at have ønſket Mændene at Maden maatte bekomme dem vel.

„Bliv I kun ved!“ — ſagde Fogeden til den forbløffede Jacob, ſom pludſelig fik en dunkel For-

nemmelse af at have gjort en Buk. „Hm, I var Vidne til?"

„Efter Eders Anviisning opholdt jeg mig paa Raadhuset, for at gjøre mig bekjendt med Forretningernes Gang og de indløbende Klager. Kun Skriveren var tilstede i Salen for at modtage dem, og som han sad der og bladede i alskens Papirer, kom Værten fra Rytterhuset, I veed —"

„Ja, ja, Eders gamle Ven —"

„Han kom for at lade sin Datter efterlyse ved Rettens Hjælp, siden det ikke havde hjulpet, hvad han hjemme havde sagt til Skriveren. De snakkede en Deel frem og tilbage, og da det lod til ingen Ende at ville faae, saa gik jeg frem til min gamle Ven, bød ham blot være trøstig og lægge sin Sag i min Haand."

„Først nu kommer I frem dermed?"

„Mit Gilde for Raadets Mænd —"

„Godt, min Ven, godt!"

„Saa fortalte han mig, at Margrethe, hans Datter, var forsvundet for et Par Dage siden; efter at han forgjæves havde spurgt sig for hos Husets Folk og i Byen, saa tilstod endelig en af hans Tjenestepiger, at hun vidste, hvor Margrethe var; men I gjætter det ikke, Herr Foged!"

„Spar Eders Kunster, — naa, hvor?"

„Bliv ikke vred, — hun, jeg mener Tjenestepigen, udsagde, at Margrethe var seilet ud til Næsset, ganske alene, og i den Hensigt, at skaffe den fangne Røver Hjælp derudefra. Pigen var angst for at noget Slemt kunde være tilstødt hendes Herskab, derfor sagde hun —"

„Og det kommer I først med nu? Seer I da ikke, at hvis Røveren var bleven holdt tilbage her, saa havde vi, uforberedte paa Alt, hvad der kan kaldes Forsvar, maattet bukke under for Treldfolket, som visselig ikke vilde have lagt Fingrene imellem under de Omstændigheder. Indseer I, hvad her kunde være skeet? De kunde have brændt Byen af, de kunde have myrdet os Alle her, Mænd og Qvinder, mig og min Broderdatter, de kunde have ranet Kronens og Byens Eiendomme — Jacob Duunseng, I er galen og havde fortjent —"

„Men, Herre —"

„Men? Jeg vil ikke høre om noget Men."

„Der er jo dog ikke skeet Noget af det Frygtelige, som der pludseligt rinder Jer isinde. Jeg veed ingen Undskyldning for mig, undtagen —"

„I har ingen, forstaaer I?"

„Herr Foged, Eders Godhed for mig —"

„Jeg har været et —, — hør, Jacob, I taler om Skriveren?" vedblev Fogeden, formildet af dette Indfald. Han var bleven dygtig vred, og baade han

og Jacob vare staaede op fra deres Pladser; Fogeden stavrede ivrigt op og ned ad Gulvet, foer en Gang mod Jacob og rasede heftigt løs mod en af hans Kjoleknapper; nu kjærtegnede han den medens han vedblev: „Værten har underrettet ham om det Forefaldne og han har ingen Anmeldelse gjort?"

„Det forholder sig saaledes," svarede Jacob, gjennem hvis Skoledrengsmine der dog skimtedes lidt af „en Ræv bag Øret"; „at jeg blev Vidne til Værtens Anmeldelse, var tilfældigt, — det var mig klart, at Skriveren var den, som havde at bringe Sagen videre, og saa havde jeg jo ikke videre med den at gjøre."

„Men hvad gaaer der af Skriveren? Det er jo uhørt! Han har ellers passet sine Ting, om han end er bekjendt for at søge til Rytterhuset mere end tilbørligt er for en Mand i den Stilling."

„Hvorfor mon han søger did, Herr Foged? Mon han drikker over Tørsten?"

„Han? Nei! Den fortørrede Muldvarp!"

„Eders Lignelse er vistnok meget fortræffelig, Herr Foged; han begraver sig i Sager og holder sig til Sagen; men een Forskjel mener jeg dog vist at der er:"

„Nu?"

„Muldvarpen skyder sit Muldvarpeskud, men det

gjør han ikke, — han er selv skudt — ha, ha, ha!" griinte Jacob.

„I mener?" spurgte Fogeden, som gjættede lidt af Meningen i Creaturets Brøl.

„Jeg mener, at han er skudt i den lille Margrethe, som paa en Smule Forkjælethed, eller hvad man skal kalde det, — Egensindighed, Selvraadighed nær, er en sød lille Blomme, frisk og yndig, duelig til at tænde selv et Skriverhjerte i Brand; — han har vel ikke befordret Sagen videre, fordi et saadant Skridt af Pigen kunde paaføre hende, ei alene Spot og Vanry, men ogsaa Lovens Straf; — ak ja, Herr Foged, saadan et brændende Hjerte kan gjøre forunderlige Ting, og siden jeg taler derom, saa vil jeg nu, medens Eders fortræffelige Viin hjælper min Tunge paagled, ligend og som det sømmer sig en dannis Mand, fortælle Eder, at mit Hjerte —"

„Naa, I har det ogsaa saadan der; saa er det vel derfor, at I bar Jer lige saa dumt ad som Skriveren; men saadanne Folk har jeg ingen Brug for."

„I misforstaaer mig aldeles, Herr Foged; mit brænder ikke, det gløder kun, — blot lidt, saadan lidt Varme i en lille Kant, og det ryger ikke, for det er egenlig den fæle Røg, som gjør Tankerne uklare og forvolder de mange Besynderligheder."

„I kjender Eder selv og navnlig Eders Hjerte

til Punkt og Prikke, som det lader; nu, det er altid Noget. Mester Jacob, — velbekomme Eder, — jeg vil strax tage fat paa min Dont, og jeg kommer til at handle i Borgermesterens Sted, saalænge der ikke er valgt en Anden."

„Saa I vil lade vælge paany?"

„Naturligviis; mine Fjender har jeg ingen Brug for i det Embede."

„Men Eders Venner, Eders trofaste Venner, som ville offre Alt for Eder; som alt regne sig til Eders Slægt og dybt føle den Lykke, at staa Eder nær —"

„Men blot fornemme det paa Varmen i en ganske lille Hjertekant, som ikke ryger —"

„Ja, hvis Tanker derfor ikke omtaages, men ere lysvaagne til enhver Tid, hvor I kan have Brug for dem. Her er een af dem, Herr Foged; I veed hvo jeg er."

„Min Ven, tag Eder i Agt for at voxe for stærkt; Verden tager sig ganske anderledes ud for den Store end for den Lille. Ikke mere derom; vil I følge med mig i Retten, saa kom, — der er sikkerlig Nok for mig at bestille. Den forrykte Skriver! Men jeg skal muntre ham."

„I saa Fald har I maaskee nogen Brug for Eders lydige Tjener?" spurgte Mester Jacob i en noget krænket Tone.

„Har I Tid, saa følg mig!" svarede Fogeden, uden at tage videre Hensyn til ham.

Det var imidlertid, hvad vi let kunne forstaa, Jacobs eget Ønske at blive Vidne til Skriverens Ydmygelse, thi det var jo denne, som var Skyld i at Jacob ikke havde faaet Rytterhuset; endvidere var det Skriverens Sladder, som nær var kommet Jacob dyrt at staa, dengang han drog sit Sværd mod Hakon; og da Jacob havde oplevet et ganske andet Resultat af disse Fjendtligheder, end det, som han meente, at Skriveren havde tiltænkt ham, saa kom han naturligen til at ansee sig, som staaende under venlige Magters Beskyttelse; derfor beregnede han ikke det heldige Resultat til Indtægt for Skriveren, tvertimod forstørrede det Skriverens Forbrydelse i hans Øine, og han følte en ikke ringe Lyst til at give ham sit Spark med i Tilgift.

I Raadhuussalen traf Mændene deres Offer alene, som sædvanlig paa denne Tid af Dagen beskjæftiget med at ordne de forskjellige Sager. Idag fandt Skriveren det dog passeligt, at hilse noget dybere end han pleiede og det blev Grunden til at han ikke paany kunde rode sig ind i sine Sager. Fogeden lagde sin Haand paa hans Skulder i Bukket og busede frem med sin Anklage, som han af og til gav

forøget Vægt ved en eftertrykkelig Rusken i den spinkle Skriverskikkelse.

„Tie med Sligt! Naa, herud med Svaret! Hvad? Hæ?"

„Naar Herr Fogeden blot vilde give mig Tid til at samle mine Tanker! — jeg vil love Eder, at jeg imorgen skal levere mit Forsvar, prentet og klart, og I skal blive tilfreds."

„Ingen Snak, kort og godt, — hvorfor har I undladt at befordre Værtens Efterlysning til mig?"

„Tag mig det ikke ilde op, men —"

„Jo, sandt for alle Mænd tager jeg Eder det ilde op, naar I kommer med Udflugter."

„Herr Fogeden veed jo dog selv, at min rette Øvrighed er — borte, siden i Nat, — men jeg havde naturligviis min Anmeldelse færdig skreven idag, men til hvem skulde jeg give den?"

„Ah, I vil ud den Vei! Tag Jer i Agt, den er spærret! Hold Jer til Sagen, som I selv holder af at sige, hører I? Det er tre Dage siden at Værten har været her hos Eder og i den Tid skulde I ikke have havt Tid til at anmelde Sagen, og det slig en Sag, for Eders Borgermester? Hæ?"

„Ak, saa overlæsset som jeg er med Arbeide, kan jeg umuligt besørge hver enkelt forefaldende Sag."

„Ja, det er Eders utilgivelige Hængen i Former,

som nu skal være Skalkeskjul, men jeg lader ikke een Feil gjælde som Skjul over en anden og større, besind Eder paa noget Bedre —"

„Hvor skal jeg hen, naar I ikke vil tage Hensyn til mine lovlige og gode Undskyldninger? Her var jo dog Ingen, som kunde modtage min i lovlig Form opsatte Anmeldelse —"

„Her er jeg, nu, frem med den!"

„Men, Herr Foged!"

„Frem med den, siger jeg —"

„Vær ikke ubillig, — see, paa mine Knæ beder jeg Eder om at høre mig med Rolighed: Da der Ingen var, til hvem jeg kunde levere den, saa har jeg brændt den og —"

„Ageret Øvrighed selv, ikke sandt? Afsted med sig, Kryb! Vær han glad ved, at jeg ikke tager ham ved Vingebenet og lader ham give en Tugtelse, som han fortjener. Gaa til det Pak, hvorfra han kom!"

Jacob triumpherede; han var dog for klog til at vise det, men da Skriveren havde reist sig og havde taget Hat og Stok henne fra Skabet, saa kunde han ikke dye sig for at gjøre Skriverens Ydmygelse fuldstændig: Han rev den opkrammede Hat fra ham og tilføiede en venskabelig Paamindelse om, at sørge for et andet Hovedtøi. Skriverens Øine sprudede, men han taug og skyndte sig bort.

„Stakkels Margrethe!“ sukkede han for sig selv, da han var kommet ud paa Gaden.

Det forholdt sig virkelig, som Jacob havde fortalt Fogeden, at Skriverhjertet var tændt i Brand; derfor var Hakon bleven liggende i Rytterhuset; dengang han blev fængslet og Skriveren havde i det Hele taget søgt at holde sig til alle andre Sager, end netop denne, saameget det lod sig gjøre, da han haabede at Tiden kunde ændre, hvad han savnede Magt til. Nu var dette Haab bristet, Fogeden vidste nu Besked med Margrethes sidste Daarskab og Skriveren indsaae ikke hvorledes hun kunde undgaae Baal og Brand som Forræder, ialtfald som den, der stod i Forbindelse med Byens Fjender.

Et lille Opløb af Byens Ungdom, i hvis Midte og som hvis Gjenstand han pludselig fandt sig, vækkede ham af disse sorte Phantasier; han gjettede snart Aarsagen dertil; tænkte dog et Dieblik efter, hvilken Cours han skulde tage; „ligegodt!“ svarede han sig selv, „de ere Alle lige brugbare, naar de først have bidt paa Krogen. Men saa kommer det for mig an paa at vide, hvor jeg hurtigst kan vente Bid, — derom kan jeg jo ikke tvivle, jeg maa hen til den Nærmeste, hvor heldigt! Det er Peter Tøndebinder!“

Det var Navnet paa den behjertede Raadmand, som vi kjende fra Jacobs Gilde. Han løftede sin

Stok og lod den spille imellem Fingrene med en Mine, som om han vilde forbi en knurrende Hund, hvem det vilde være nødvendigt at vise sit Kampberedskab; den fik den tilsigtede Virkning og Skriveren stod snart for Mester Peter.

„Spar Eders Bukken og Skraben og kom rask frem med hvad I vil!“ raabte denne til den spinkle Skriver, der syntes at have sær Lyst til at være i Dørens Nærhed.

„I tage mig det ikke ilde op, at jeg kommer ukaldet, men der ere Ting af Vigtighed —“

„Skynd Jer lidt, lille Ven, her ere ogsaa Ting af Vigtighed at tage vare paa!“ afbrød Mester Peter ham, idet han pegede paa et velbesat Bord, hvorom hele Familien var samlet.

„Ak,“ vedblev Skriveren, „imedens I gjør Eder tilgode her, river man det tarvelige Brød ud af Munden paa Folk og Byens Borgermester, vor høilærde Herre, Nicolaus, Doctor i den canoniske, som og i den jydske Lov, kastes i Fængsel til de Tyve og Røvere, som han selv har inddømt der.“

„Er det det Hele, I har at meddele mig?“ spurgte Mester Peter barsk.

„Tykkes mig, at det er vel Meget, det! Eders Borgermester, den af Eder selv valgte Dommer og første Mand i Raadet, ham kaster man i Fængsel

uden Lov og Dom, uden at angive hvorfor, uden at høre hans Forsvar. Hvad Raadet ikke har Lov til at gjøre ved den ringeste Borger i Byen, det understaaer Fogeden sig til at gjøre ved Byens øverste Øvrighedsperson —"

„Stop! følg mig herind i Værelset ved Siden af!" afbrød Mester Peter hans Veltalenheds Strøm, som dog ikke lod sig standse ved den Afbrydelse:

„Har jeg nødig at minde Eder om den Tiltro, Eders Medborgere have til Eder? Har jeg nødig at paaminde Eder om, at Fogeden, naar han faaer Lov til at handle saaledes med Hovedet, faaer let Spil med de enkelte Lemmer?"

„Nok, min Ven! I har Ret;" svarede endelig Mester Peter, der satte sig i en Armstol. „Iøvrigt var jeg betænkt paa at handle i den Sag, før I ymtede om den."

„I vidste? —"

„Jeg var i Nat nærværende ved Fængslingen, men vi vare for Faa til at træde op mod Fogeden og hans Slæng. Hvad er der at gjøre? Vi maa betænke, at en Reisning mod Fogeden vil see ud som Oprør, og det kan hidføre store Ubehageligheder for Byen. Vel ligger det meste Krigsfolk i Skaane og paa Sjælland, men her i Landet er der nok til at gjøre det af med os. En Klage til vor naadige Frue

vil blive sendt Fogeden til Betænkning; han vil vide at trække det i Langdrag med den, og imedens de lukke for Folden og hente Stænger og Pleile for dermed at slaa Ulven ihjel, saa kunde det hænde, at den tog for sig af Retterne —"

„Og aad Væddérne førend Faarene!"

„Vi maa lade staa til; I har Ret; Vi maa skaffe Vaaben til hver Mand i Byen. Men først maa jeg aftale Alt med mine Venner. Spillet er voveligt Vennen min! Krigsfolk er der nok af her i Landet, saa de kunne tage streng Hevn over os. Der er Niels Bjørn, som holder Mand og Ros for Kronen; han er tilrede paa det mindste Vink fra Fogeden."

„Mon han ikke skulde have mere end Nok at bestille med sit eget Kram? I veed at han for nyligt har havt en drøi Dyst med Treldemændene —"

„Ja, hvori han gik af med Seiren, saa at han neppe har meget at frygte fra den Kant."

„Deri feiler I dog vistnok storligen, efter hvad jeg har hørt om deres Magt. Hvis den ikke var betydelig, saa skulde Niels Bjørn visselig ikke have tøvet saalænge med at angribe den og sætte sig i Forsvarsstand. Jeg veed, at han derfor har maattet døie mangt et haardt Ord fra Rigens Marsk og Raader."

„Og nu skulle vi see, at I bygger en Plan paa Treldemændenes Magt?" sagde Mester Peter med et fiffigt Smiil, lænede sig tilbage i Stolen og trommede med Fingrene paa Brystet.

Skriveren kaldte ham hurtigt tilbage fra denne overlegne Stilling ved at nærme sig og fortroligt hviske ham i Øret, hvad han nys havde undfanget; ganske naturligt vare hans Tanker ved Margrethe blevne ledede hen paa Treldfolket og Forbindelsen med dem syntes ham at være en god Udvei. Med Kraft greb han om denne lyse Tanke, og han kunde derfor, stadigen holdende sig til Sagen, nedlægge sin Plan i Mester Peters Sind:

„Og om saa var? Den, som gavner os, er vist ikke længere vor Fjende! I taler med Eders Venner; enhver af Eder gjør Sit hos Venner og Bekjendte; Eders Svigerfader eier et Skib, der under nærværende Omstændigheder ei er ham til Nytte; det gaaer Flere som det gaaer ham; lader os sende dem ud til Treldemændene; jeg selv skal være villig til at gaa med; understøttes de saaledes, kunne de visselig vove et Angreb paa Bjørnsborg, før Niels Bjørn endnu ret er kommet sig efter den sidste Kamp; saa ere vi fri for ham og I have frit Spil her. Før de kunne sende os Ryttere fra Randers og deromkring fra paa Halsen, kunne vi være i Orden og

store Ophævelser vil man neppe gjøre for Fogedens Skyld, naar vi blot faae Tid til at fremstille ham som han er. Nu, hvad synes Eder?"

Da Mester Peter havde siddet lidt og smagt paa dette Lægemiddel, reiste han sig og gik et Par Gange op og ned ad Gulvet, som for at fornemme hvilken Virkning det kunde have. Han standsede foran Skriveren med følgende Ord:

„I har der vægtige Tanker, som jeg ikke havde ventet at finde hos Eder, — misforstaa mig ikke, Eders Arbeide har været af anden Art! Ei tvivler jeg om, at de ville vinde Bifald hos mine, hos Herr Nicolaii Venner. Jeg vil strax gaa til dem, der er Mester Jørgen og Iver; Herr Thorvald Bæk, vor Hædersmand og Laurits Mogenssøn, — de ere sikkre! —"

„Med Forlov, lad mig gaa med og understøtte Eders Tale med et varmt Ord, om det skulde behøves —"

„Ja, kom! Dog først min Ven, noget af Det, som I rev mig bort fra; uden Mad og Drikke, I veed! — —"

„Tak den som byder! en lille Bid og en god Slurk er ikke til Skade."

Mester Peters Familie havde fjernet sig; Mændene talte, spiste og drak sammen; styrkede reiste de

sig og Mester Peter var fast bestemt paa at handle efter Skriverens Forslag. Denne fik en Hat laant og nu drog de ud paa Hverving. Mester Peter talte med Klogskab; hos Jørgen og Iver fremstillede han de Fordele, som muligviis og rimeligviis kunde flyde af denne Forbindelse med Treldfolket, i det gunstigste Lys og hos Herr Thorvald Bæk og Laurits Mogenssøn drog han tilfelts mod Fogedens Anmasselser og lagde Vægten paa den Skjændsel, som det var for frie Mænd, at lade sig træde paa Nakken af ham.

Skriveren var ved Haanden og optog hver Tanke, som den med skriftlig Fremstilling ukjendte Mester Peter, altfor hurtigt vilde forlade og det var især for ham det lykkedes at overbevise Vennerne om Sagens Retfærdighed.

Saaledes bearbeidede lovede disse at gjøre Deres og handle hemmeligt og hurtigt, paa det at Fogeden intet Nys kunde faae, førend det var for silde.

Man enedes om hvad der skulde gjøres, om de Betingelser, man vilde fordre af Treldmændene og om de Fordele, som enhver af Deeltagerne skulde nyde, hvis Planen fik et heldigt Udfald, men da vi ville følge Skriveren i et næste Capitel, saa faae vi rimeligviis ved ham Underretning om disse Ting, hvorom vi altsaa nu kunne spare os at tale.

Niende Capitel.

Saa kraftigt tog man fat overalt, at sex gode Snekker kunde stævne ud i Fjorden, allerede Dagen efter at Borgermesterens Fængsling var bleven vitterlig. Enhver havde følt det Fornærmelige i denne Handling af Fogeden og indseet hvor forstandig Skriverens Plan var. Det Vanskeligste ved dens Udførelse havde været at bevæge Folk til at bemande Skibene, man krympede sig svært ved Forestillingen om at komme til at staa Ansigt til Ansigt og komme til at kæmpe Side om Side med de vilde Treldfolk, om hvilke Rygtet naturligviis havde baaret de de gyseligste Fortællinger over Land. Imidlertid var det dog lykkedes at bringe saa mange Mænd tilveie, som vare fornødne til at tumle med Aarer og Seil og den afsatte, bortjagne Skriver var i en Haandevending gjort til Befalingsmand for den lille Flaade, som dog kun med stor Besvær vandt fremad, deels paa Grund af den vel meget nordlige Vind, deels fordi der var saa faa Folk til Betjeningen. Først i Mørkningen kom man paa Høiden af Trelde Næs og Kattegattets Bølger begyndte at gynge de sex Snekker, medens

Vinden dog nu blev gunstig for Farten mod Syd. Man var netop i Begreb med at slaa ind paa denne, da man, i knap to Pileskuds Afstand foran sig, saae en Baad paa fire Aarer hale op mod Nord og det varede ikke mange Øieblikke før den befandt sig midt inde i Skriverens Flaade.

Da Rofolkene i fuldkommen Tryghed uafbrudt vendte Ryggen mod Forstævnen under Roningen, saa blev Mødet en fuldstændig Overraskelse for dem; fra Snekkerne saae man dem gribe til Buer og Spyd og den knagende Lyd af Buestrængenes Spænding hørtes tydelig til ikke ringe Skræk for Snekkernes Besætning. „Kan han da ikke mæle et Ord!“ brummede man paa det Skib, som var Baaden nærmest. „Giv Tid, han skal have Bud efter sin Pen, for at skrive dem til!“ blev der svaret. Skriveren, paa hvem disse og lignende Spottegloser vare myntede, befandt sig i en høist beklagelsesværdig Forfatning; saa lang en Søreise havde han ikke gjort i sit hele Liv og en ulidelig Qvalme tvang ham til at give Hals; bøiet ud over Relingen snøede og vred han sig paa det Ynkeligste. Endelig besørgede de nærmeste Skibsfolk selv Parlementeringen og de fire Vikingers Forbanselse over det de hørte kunne vi bedre tænke os end beskrive. Den fredelige Holdning ombord og den øiensynlig svage Besætning gav dem Mod til at gaa

over paa det nærmeste Skib, hvor de fik nærmere Forklaring om de Forhold, som havde frembragt denne overraskende Begivenhed. — Da de havde faaet at vide hvor Befalingsmanden opholdt sig, løsgjorde de deres lille Fartøi, som de havde bundet til den Snekke de bordede, for at give ham det Løsen, der var nødvendigt for at komme ind i Treldborgs Havn. Der fik de end yderligere Forsikkring om Rigtigheden af det, de nylig havde hørt; de maalte den spinkle Skriverskikkelse paa en for denne lidet smigrende Maade og de vare ifærd med at betro Løsenet til en af Folkene, da Margrethe viiste sig paa Dækket.

Ikke den blodigste Kamp, ikke Undergangens Vished kunde i den Grad have forøget det Uhyggelige i Skriverens Tilstand, som Margrethes uventede Optræden. Han stræbte efter bedste Evne at forjage de Spor af Ildebefindendet, hvorpaa han fik Øie, men det lykkedes kun daarligt og Margrethe vendte sig fra ham og til Vikingerne, hvor hun fik Opklaring paa den store Gaade, foran hvilken hun var vaagnet, og dem bad hun om at føre Skibene ind i Havnen. — Paa begge Sider indsaae man det Rigtige heri; ude af Stand til at være behagelig, søgte den ulykkelige Skriver at komme i Skjul af Seilene, hvor han martredes af Tanken om de uheldige

Varsler. Hvilken gunstig Leilighed gik ikke her hans Næse forbi! Hvor kunde hun Andet, end tolke ham sin Taknemmelighed, naar hun havde faaet at vide hvad han havde lidt for hendes Skyld! — Margrethe havde ingen Anelse om disse Lidelser; Skriveren havde været saa beskeden i sit Frieri, at det ingensinde havde hævet sig over den Ganten, som hun jævnlig havde været udsat for derhjemme; saaledes fremkaldte Skriverens synlige Lidelse kun en Trækken paa Smilebaandet, forresten vare hendes Tanker opfyldte af, at man vilde have revet hende bort fra Hakon, som havde reddet hendes Liv og til hvem hun nu ved denne besynderlige Skjæbnens Tilskikkelse vendte tilbage.

Vi mindes at Hakon, anden Dagen efter sin Tilbagekomst forlod Einer i Mørkningen, bevæget af det Modstridende i dennes Tale og sine egne Følelser; at Einer benyttede sig heraf for at skille sig af med Margrethe, hvem han lod bære sovende ned i Baaden, der skulde føre hende tilbage til Byen. Det var denne Baad, som Vikingerne nu lod slæbe efter Skriverens Skib og det var dem, som med sikker Haand styrede det ind i Treldborgs Havn.

Her var dog kun Plads til dette og det mindste af Skibene; de andre fire maatte fortøie sig udenfor, saa godt det lod sig gjøre. — Hakon var kommet til-

dage, dog kun mere urolig i Sindet, end da han forlod Einer og Efterretningen om Margrethes Bortfjernelse, som han iilsomt fik lokket ud af Guttorm, da han mærkede at man dulgte Noget for ham, gjorde ham end bittrere i Hu. I haarde Udtryk bebreidede han Einer dennes Hastværk, men det prellede af paa Einers Bevidsthed om at Samfundet og dets Lov nu havde vundet Seir. Einer havde søgt at vende hans Tanker mod det nye Tog til Bjørnsborg, men Hakon vilde Intet høre derom; Formaninger om at tage Hensyn til de Andre vare spildte paa ham, han fortrød at have givet efter for Einer og endte endogsaa med at erklære, at han hellere vilde drage bort, „ud blandt Mennesker", end leve her som Høvding over en Flok Utaknemmelige, af hvilke man kunde vente sig Haan til Tak for de Tjenester man gjorde dem.

Einer indsaae at hans Ord kun virkede til ydderligere Forbittrelse, derfor taug han og en pinlig Taushed trykkede alle de Tilstedeværende, da Strandvagten pludselig sprang ud af sit Lukaf i Tangespidsen og meldte den overraskende Nyhed, at sex store Snekker lagde indefter, førte af de nys Bortdragne. Hakon foer ud gjennem Forhallen og kunde ikke give sig Tid til at vente indtil Margrethe steg i Land. Den arme Skriver maatte i sin ynkværdige Forfatning roligt see paa, at de To faldt i hinandens Favn og

han fik snart den Overbeviisning, at det ikke stod i hans Magt at skille dem ad.

Hellere end gjerne havde han taget Halen mellem Benene og skyndt sig hjem, men Tilbageveien var afskaaret for ham, han maatte holde Stand og snart skulde han faae Brug for sine Talegaver; Einer, der saae hvorledes det var fat med Hakon og ikke vilde lade ham vække mere Opmærksomhed, end den han alt havde vakt, tog sig for at udspørge de tilbagevendte Vikinger og da han af dem havde faaet Underretning om den hele besynderlige Historie, saa forlangte han Høvdingen i Tale. Man viste ham til Skriveren, paa hvem den høie Kæmpeskikkelse med de endnu kraftige Oldingstræk gjorde en bethydelig Virkning. „Er det Eder, som vover at lægge herind til os med saa faa Folk?“ spurgte Einer. „Som I siger det, min høie Herre! Vi have ikke Ondt i Sinde. Tvertimod komme vi for at hjælpe Eder til Hævn over Eders Fjende; vi hørte i Byen om Eders Bedrift, man er der forbittret paa Niels Bjørn af mange gode Grunde, — vi tænkte saa, at I kunde have Lyst til at gjøre den Dyst om igjen —“ „Ei, der leve ædlere Folk i Byen end jeg havde tænkt, efter hvad jeg nu mærker. I sende os Skibe og Folk! Nu, det kalder jeg bravt!“

Einers store Glæde var nærved at løbe af med

ham; han mærkede det og nedstemmede hurtigt Tonen, for at have friere Hænder til at tinge om Prisen for den ydede Hjælp. Han vedblev: „I give os virkelig gode Midler ihænde til at naae vort Maal! Hvormeget mener I, at Rigens Raad vilde give mig, naar jeg udleverede Eder og gjorde dem begribeligt hvor stor en Tjeneste de tro Borgere i Veile By have villet vise os, de fredløse Sørøvere? Jeg tænker, at vi kunde opnaa den Fred og det gode Udkomme, som vi alene tragte efter og jeg tænker, at I vilde komme til at bytte Vilkaar med os og gjøre Bekjendtskab med de Bødler, som længe have været lystne efter vore Halse og Eders vilde vist være lettere at komme til!"

Skriveren var gaaet fraborde strax da Einer spurgte efter ham og da han havde siddet lidt paa en Bunke Træ ved Indgangen til Forhallen, havde han med stor Tilfredshed bemærket at Ildebefindendet hurtigt aftog paa fast Grund. Einers Indledning kunde ikke andet end stemme ham vel, men Slutningen stillede ham en Skjæbne i Udsigt, der var vidt forskjellig fra den, han havde tænkt sig, da han undfangede sin dristige Plan hos Mester Peter. Det gjaldt om at holde Ørene stive, men det var ingen let Opgave for den stakkels Skriver, som i al den Modgang han i de sidste Dage havde fristet, maatte

have den bedste Grund til at være slukøret. Hver en Planke, hvortil han havde klamret sig for at holde sig oppe i Livets Strøm, havde svigtet; nu saae han af Einers Tale, at han havde vovet Alt for at gjennemføre sin Plan, redde sig ved et Halmstraa; derfor var det Fortvivlelsens Kræfter, som rørte sig og lod ham beholde den Fatning, hvormed han svarede: „Det seer saaledes ud, som om I har os her med Hud og Haar og kan gjøre med os hvad I vil, men det er at have for ringe Tanken om Eders Medmenneskers Kløgt, at forudsætte en saadan Troskyldighed hos os. Med mig og med disse tre Mænd paa Skibet kan I gjøre hvad I finder for godt, men dem, der ikke ere komne herind i Havnen —" „vær ubekymret for den Ting, vi skulle gjøre det af med Eder saa stille, at ikke en Spurv skal skrækkes op derved!" sagde Einer, idet han gik tæt op til Skriveren og viste ham sit barske Aasyn i en frygtelig Nærhed. „Tre Skridt fra Livet!" raabte Skriveren og sprang op fra sit Sæde; „paa den Maade kommer I ingen Vei med mig. Jeg har aftalt Tegn med dem derude, — bruger I Vold mod os her, saa drage de strax til Bjørnsborg og Ridder Niels vil ikke spørge længe om paa hvilken Side Retten er; han har længe havt Lyst til disse Skibe, men man har med beraad Hu holdt Prisen for høi for ham.

Det vide I, at det kun er dem han mangler, for at komme til Jer med Overmagt."

Der var saamegen Sandsynlighed for, at det kunde forholde sig som Skriveren udsagde, at Einer ikke fandt det raadeligt at gaa ham nærmere paa Klingen; han bestræbte sig for at tage sin første Mine paa igjen og tale milde Ord: „Jeg har havt for mange Beviser paa Byfolkets Kløgt, til at jeg skulde underkjende den; netop derfor kan jeg begribe, at I ikke tilbyder os denne Hjælp for Ingenting. Nu gode Ven, lad høre hvad I forlanger af os for den Understøttelse I yde?" „Hvad Ret og Billigt er, Herre — kun det! Naar I taler saaledes, ville vi snart være enige. See, jeg bringer Eder sex store og gode Skibe, fuldt udrustede til at føre Eder alle i en varm Dyst, og derhos med nogen Besætning, som altid vil kunne bruges, om den end længe har maattet undvære Øvelse. Saaledes sætte vi Eder istand til at tage Hævn over Niels Bjørn, før han endnu ret er kommet sig efter Eders sidste Angreb. Byttet, som I rimeligviis ville gjøre, skal heelt og holdent tilfalde Eder, kun over Fangerne skal Byens Borgermester have Raadighed." „Det vover I at byde os? I vil unddrage os den sødeste Hævn?" „Hvad kunne I ønske mere, end at jævne Bjørnsborg med Jorden? Kunne I ikke indsee, at vi maa

holde vor Ryg fri, thi os vil man kræve til Regnskab! — At Borgen plyndres og ødelægges, det vil Ingen tage sig synderligt nær, uden dem det gaaer ud over, men Kronen vil fornærmes om vi dræbe dens fangne Lehnsmand. — Hvo der falder i Kampen, det forstaaer I dog, han knyer ikke og gjør ingen Knude paa den Traad, som vi her spinde."

„Nuvel, det faaer at være som I vil, om end Krigerens Død er for god til ham, som lemlæstede vore Fællers Liig. Jeg indgaaer paa Eders Forslag og vil love med Haand og Mund at holde mit Løfte. Saa ere vi altsaa færdige? —" „Endnu en ringe Ting: I maa ogsaa love herefter at lade Skib have fri Fart til og fra Byen og udrede 1000 Gylden, eller Værdi derfor, i Erstatning for den Skade, som I har forvoldet de Mænd, der nu ædelmodigt tilbyde Eder en hjælpsom Haand —"

„En ringe Ting! Det maa jeg sige, I vide at gjøre Eders Ædelmodighed indbringende!" raabte Einer med Utaalmodighed, som dog blev dæmpet af Frygten for at støde den lille Mand, hvis Overlegenhed han i Talens Løb havde faaet et Indtryk af. „— en hjælpsom Haand, som I let kan vise fra Eder, thi den paatrænges Jer ikke!" vedblev Skriveren uanfægtet. „Eders Fordeel ved at tage den er indlysende, thi meer end det Tidobbelte af det, vi for-

lange, ville I ved dens Hjælp kunne indvinde ved Byttet." „Og saa forlanger I Sikkerhed for at vi ville holde vore Løfter, ei saa?" spurgte Einer med Bitterhed. „I seer at jeg kjender Eders Viis, — ogsaa jeg færdedes engang i den Verden, hvor Alt gaaer paa Rævekløer, hvor Sønnen fordrer Garanti, som I kalde det, af Faderen, hvem han skylder Alt hvad han er, — den ene Ven af den anden, — Hustruen af Manden, til hvem hun har givet sig hen, — aa ja, paa Betingelser! ha, ha, ha!"

Einers vilde Latter bragte Skriveren til at gyse, men han følte, at nu gjaldt det, og med al den Alvor, han kunde lægge i sin Skikkelse, svarede han, da Einer havde fattet sig: „Vi kjende kun Lidet til Eder, I Mænd, der her staa omkring; ingen Snekke, med hvilken I gav Jer i Kast, kom nogentid til os og bragte sand Fortælling om Jer; dog, Eders Ry skaffer Eder Frygt hos Qvinder og Børn, men Agtelse af Mænd, fordi I holde Eders Løfter ubrødelige." En Bifaldsmumlen fra de Omstaaende sagde Skriveren, at han var paa gode Veie, og med Vægt udsagde han: „Derfor ville Eders Venner i Byen ei heller vise nogen Slags Mistro mod Eder; naar I ved denne Eders Høvdings Haandslag love mig at ville holde vor Overeenskomst ubrødelig, saa forlange vi ikke, at I derfor skulle stille os nogen Sikker-

hed!“ „Ret saaledes!“ raabte mange. „Slaa kun til Einer, saa det dirrer i hans Fingre!“ „Giv ham først en Jernhandske!“ Saaledes talte man. „Ville I være ædelmodige, da skulle I see, at vi ere det ikke mindre!“ talte Einer. „Jeg kunde vistnok slaa til og love Eder Fred og Guld og Bjørnsborgs grønne Skove, uden at I derfor behøvede at faae det Ringeste deraf at see og uden at jeg derfor brød mit Ord!“ Skriveren blev øiensynligt ængstelig og Einer gottede sig over ham et Øieblik. „Kan være“ vedblev han, „at jeg havde slaaet til, hvis I havde forlangt Garantier af os, men siden I stoler paa vor Ærlighed, saa vide I, at ikke jeg er Høvding over disse frie Mænd og at mit Løfte derfor kun vilde have bundet mig, som kunde være blevet hjemme og have sørget for Eders Underholdning, medens de Andre drog paa Tog. — Hakon!“ raabte Einer, som paa Grund af Mørket ikke længere frygtede for at Hakons Samtale med Margrethe skulde vække Opmærksomhed. I Kjerternes Glands stod Hakon frem med en usædvanlig Ild i Øiet og Kindernes Rødme forraadte hans Tilstand for de Erfarne. Der hvilede over hans Aasyn og hele Skikkelse en Beslutthed, saaledes som den kun vindes, naar Kræfterne have fundet deres Maal og have modtaget Indvielsen til deres nye Stræben. Saavist som det er Usalighed at spredes

for alle Vinde, uden at være til Gavn og Glæde for Nogen, saavist er det Salighed at vide Nogen, som har Gavn og Glæde af En. Men det var en endnu høiere Lykke, som gjennemstraalede Hakon; medens Vinden peb i Tongværket og Brændingen buldrede, — medens Einer talte med Skriveren, saa fik han og Margrethe udtalt de Ord, som aabenbarede Hjerternes inderlige Trang og Ønske og som kun ere givne den uforbærvede Natur, der lader dem strømme frit, uden at de behøve Luttring og Overlæg. Han talte meget, hun svarede ham og han forstod hverken sig selv eller hende. For første Gang i sit Liv følte han Tillid og fast Overbeviisning om at hans Ønske var opfyldt, uden at forstaa hvorfra eller hvorledes Opfyldelsen kom, ja uden at føle Trang til disse, ellers naturlige Spørgsmaal. — Einers pludselige Kalden rev ham ud af denne lykkelige Tilstand, og der behøvedes nogle Øieblikke før Hakon var istand til at fatte sig. „Jeg er ikke længere mig selv!" den Tanke greb ham mægtigt kort før han traadte ind i Mændenes Kreds. Man gjorde Plads for ham, og først nu gjenkjendte Skriveren sin Fange fra Rytterhuset. Han blev ikke vel tilmode ved denne Opdagelse og ved Tanken om, at denne nu havde hans Skjæbne i sin Haand. „Denne er vor Høvding!" sagde Einer til Skriveren, der svarede ham ved et

dybt Buk for Hakon. „Store Nyheder" vedblev Einer „ere komne over os, uden at vi anede det. Man sender os Skibe og Folk fra Byen, for at vi kunne tage hurtig Hævn over Niels Bjørn, — rigtignok med god Betaling." Han meddelte Hakon Skriverens Betingelser, idet han rigtignok dvælede længere end denne ved Vanskelighederne. „Og det vover I at byde os?" spurgte Hakon med Stolthed, „lad see, mig synes, at jeg før er truffet sammen med Jer!" Der vaagnede en Lyst til Hævn i ham, og før Skriveren saae sig for, havde nogle af Mændene paa Hakons Vink kastet ham til Jorden og bundet ham. „I kunde have godt af at blive skyllet reen, men I seer ikke ud til at kunne taale det kolde Bad paa denne Tid af Natten."

„Naade Harald Hakonssøn, Naade!" raabte Skriveren „jeg gjorde kun min Pligt!" „En skjøn Pligt at fange den Værgeløse og lokke ham i Fælden ved gyldne Løfter om Frihed!" „Det var lange Alberts eget Paafund! Jeg siger mig fri for Alt, hvad der fulgte paa, efter at jeg lovligen og i god Form havde taget Jer til Fange." „Hvad mener I" spurgte Hakon „om jeg nu sagde mig fri for Alt, hvad disse Mænd vilde gjøre med Eder, naar jeg først har sagt dem, at I var bleven Skyld i min Død, hvis ikke Guttorm og — en Anden havde været?"

„Naade, — kun min Pligt!" raabte Skriveren, som pludseligt besindede sig og af al Magt udstødte nogle gjennemtrængende Skrig. „Han har Tegn med Skibene dernede" hviskede Einer til Hakon „de stevne strax over mod Bjornsborg." „Pas paa, at Ingen undløber!" befalede Hakon nogle af de Bevæbnede, der strax kastede sig i Baaden og roede ud.

„Saa I vil undgjælde for mine bittre Dage?" henvendte han sig til Skriveren, hvis Mund blev lukket af en bred Haand. „Som I vil! Inden et Øieblik skal I smage den Død, som I tiltænkte mig. Klyng ham op derovre!" befalede han og efterat man hurtigt havde bundet den Ulykkelige for Munden, drog man afsted med ham, uden at agte paa hans vildt rullende Øine, — hans svage Modstand blev en kostelig Morskab for Vikingerne. „Hakon! Nei, ikke saaledes! — Ogsaa han er et Menneske som Du og jeg!"

Det var Margrethe, som, ængstet af Skriverens vilde Skrigen, var ilet fraborde og havde kastet sig i Hakons Arme. „Bed ikke for ham!" sagde denne, „det er rimeligt og rigtigt, at han lider Gjengjæld." „Hakon, ogsaa mig truede Du engang med Døden. Han har ikke engang gjort det imod Dig!"

„Du har let ved at vende mit Sind! Der er jo ikke længere en alvorlig Villie i mig til at handle

efter Loven." — „I Mænd!" vedblev Hakon, „tag Klædet fra hans Mund og lad ham gaa. Men Du Einer og I Andre her, I vide, at jeg ikke længere er den, som kan befale over Eder, thi jeg kan ikke adlyde den Lov, jeg skulde hævde. Vælger en Anden i mit Sted, thi jeg drager bort fra Eder. En Hytte her udenfor Skoven vil jeg bygge stor nok til os To; der er ingen Lov for mig, uden den at leve for hende!" Uagtet Einer gik frem imod ham for at standse hans Tale og forsøgte at afbryde den, ved at vinke ham til Siden; uagtet Mændene syntes lidet glade ved det de fik at høre, saa paalagde dog hans frie Holdning, den Bestemthed hvormed han opgjorde sit Regnskab og fremfor Alt det skjønne Udtryk i de to Skikkelser, der her for deres Øine blev til een, ved Hengivelsen paa den ene, Understøttelsen paa den anden Side — det indgjød dem en Ærbødighed, en Ærefrygt, saa at Ingen fandt Ord til en Indvending. Mindet om deres egen svundne Lykke og Kjendskabet til den Magt, som her aabenbarede sig i sin fulde Sandhed, uden at der var Mulighed for at den kunde være kunstigt frembragt, at dette kunde være Efterabelse, en hidset, umoden Trangs Udvei, — dette gav dem Stof til Tanker.

Einer var endnu mere greben end nogen af de Andre; Mindet om Livets Herlighed var ikke drevet

ud af hans Sind, nagtet alle de voldsomme Midler, som han havde brugt for at finde en ny Livsglæde, hvilken han af al Magt kunde efterstræbe. „Saaledes var det!" tænkte han. „Men ikke jeg, — det var mit Barn, som naaede Maalet." Torkild fattede sig hurtigst. „Hvo fører os nu mod Bjørnsborg?" spurgte han. „Vi maa vælge en Høvding" blev der svaret af Flere. „Leiligheden er god nu og den maa benyttes!" vedblev Torkild. „Det sømmer sig ikke at Hakon bliver tilbage derfra." mente Guttorm. „Det er rigtignok hans Fader vi ville hævne, — men derpaa lægger han vel ikke Vægt nu!" tilføiede Einer med saa megen Bitterhed, som han var istand til at fremkunstle. „Niels Bjørn har lemlæstet den faldne Ridder og hængt hans Legeme ud til Føde for Ravne og Krager; han har fuldført den Niddingsfærd og Troløshed, hvormed Kongen drev os hid til Hulen i Skoven, — kunne vi gjøre Gjengjæld, saa sømmer det sig for os, men I have hørt hvorledes han tænker! Vi sige, at Nidding er den, som undlader at tage retfærdig Hævn, men han —" „Det er for meget!" havde Margrethe sagt til Hakon. Hun taalte ikke at Skjændslen skulde komme over ham. Hun kunde bede for Bevarelsen af et Menneskeliv, men de mange, som Kampen fordrede, de blev for Intet at regne mod den Plet, hans Ære vilde faae i Vikingernes

Dine. „Han siger“ afbrød Hakon Einers bittre Udbrud, „at han gaaer med Eder paa dette Tog, — men det bliver det sidste. — Saa tage vi imod de Betingelser, som Byen stiller os ved denne Mand, og i Alles Navn giver jeg ham Haandslag, men hurtigt ville vi gaa til Arbeidet.“ „Vore Forberedelser ere aldrig mange!“ sagde En. „Som en Handske krænger hun ham, ud og ind!“ talte en Anden til sin Sidemand. „Det er Einers Skyld; han skulde have ladet mig behandle hende, da vi havde bundet hende til Træet.“

Skriveren blev puffet ind i Kredsen foran Hakon. „Giv mig Din Haand“ sagde denne, og slap Margrethe, som alligevel holdt sig tæt til ham, thi der var kommet Frygt over hende. Den Fare Skriveren nyligt havde svævet i, lod ham ikke alene udholde det Syn, at hun, for hvem han havde vovet saameget, nu stod som en Andens Brud, men han kastede sig paa Knæ for hende og kyssede hendes Fødder. Mændene lo og Hakon maatte kalde paa ham et Par Gange, før han reiste sig og betydelig adspredt, paa Hakons Opfordring, fremsagde de Betingelser, som han før under langt gunstigere Vilkaar havde meddeelt Einer. Hakon gav ham Haandslaget og derpaa udsøgte Enhver sig en Hvileplads, for at være kraftig ved Daggry, da man alt næste Dags

Aften agtede sig til Bjørnsborg. Længere vilde Skriveren ikke have det opsat; de fremmede Skibe udkrævede dog altid nogen Forandring.

Skriveren gik omhord paa sit Skib, og forsøgte der at indrette sig til Natten, men visse ubehagelige Mindelser, fremkaldte ved Skibets uafladelige Gyngen i den fra Havet indtrængende Strømning, drev ham snart til at søge sig et Leie paa fast Grund. Hakon var med Margrethe gaaet op paa Tangens Ryg, og de saae derfra ud over det vilde Hav, der sprøitede Skum op imod dem, naar den brusende, hvide Bølge endelig brast; det syntes som om de svære Steen udenfor Stranden rokkedes af de kraftige Tag; med jævnt Pust drev Nordostvinden de spredte Skyer hurtigt over Himlen, hvis Stjerneskjær saaledes kun med store Mellemrum gav Senen et sparsomt Lys; det susede og knagede i Trætoppene over dem, hinsides Indløbet til Havnen, ud for hvilket de fire Snekker tumledes; som en mørk Masse laa de derude paa de utrættelige Bølger og Vandets Phosphorglimt betegnede Stedet; der var ikke Ro for Fuglene i deres Reder, de flagrede op for at komme ind i Tykningen, men kun sjældent trængte et Skrig igjennem Havets og Skovens Brag; kun Udyrets Tuden hørtes tydeligt: de nedfaldende Qviste bragte det vel til at ile efter Bytte! — Men i disse Menneskers Sind var

der Fred og Lykke, om end den nærmeste Fremtid stillede Kamp i Udsigt; Naturens Ufred kunde i disse Øieblikke fremkalde Bevidstheden derom. Hakon havde tænkt over sin Færd mod Skriveren og han ansaae den som en af de sidste Skyer, der kunde pustes hen over hans klare Himmel. „Det er ei mere den samme Blæst, der fylder mit Seil!" sagde han til Margrethe. „Lad mig tækkes Dig, Din Villie skal drive mig frem! — Jeg valgte ikke mellem denne Lov og hiin, som før drev mig." „Det er min Lyst at tækkes Dig Hakon; hvi tænker Du paa at vælge?" spurgte hun; „staa vi jævnsides, hin Lov og jeg?" „Før var det saa, at jeg truede Dig med Død, nu er det saa, at jeg vil dø for Dig!" „Nei, nu er det saa, at jeg lever for Dig!" „O, hvad forstaaer jeg! Lad være som det vil! Lad dem haane og spotte og reise en Storm imod mig, de kunne kun drive mig til Dig; — see Stenen dernede, hvor Bølgen slaaer sig itu, den laa ude, hvor Skibene nu ligge; jeg pleiede at svømme ud til den, dengang jeg var lille, og da syntes jeg at det var lang Vei. Nu er den en Deel af Landet."

„Og dog Hakon, Du skal ikke trodse Stormen, naar det ei behøves. Min Angst, naar jeg veed Dig i Kampen derovre, den vil være stor og grændseløs; — Du kan ikke tænke den og jeg skal vel tie, — dog

siger jeg, gaa Herre! kæmp som de Frygteliges Høvding, og viis dem, at jeg ikke bragte Dig Skjændsel i Medgift."

„Du taler om Angst, Margrethe; til Dig vil jeg betro hvad jeg ikke vovede at sige mig selv: Jeg er ræd for denne Kamp! Møder jeg Niels Bjørns Søn, maa jeg kaste mit Vaaben, eller stille mig imod mine Fæller, for at forsvare ham. Han skaanede mit Liv, da det var i hans Magt og han gav mig Midler til Flugt. Hvad enten jeg gaaer eller ikke gaaer, bliver jeg en Nidding i deres Øine."

„Lad det komme an derpaa, om Du møder ham eller ikke. Jeg siger dog, gaa min Herre! Kommer Du i Tvivl om hvad Du har at gjøre, saa lyt til Dit Hjertes Stemme, og vei ikke langsommeligt for at udfinde hvem Du skylder mest!"

„Det er som om Du udtalte mine Tanker; som om Du kjendte dem, Du min lyse Fremtid! Hvor jeg længes efter at blive Din!" „Som om jeg ikke havde Dig? Som om det ikke var mig, der skal gaa i Strid? Hvo af os gaaer vel den værste imøde? Og dog, nei, jeg gaaer freidigt min Skjæbne imøde, hvad er det saa? — Men Du skal hvile Hakon, Du maa lade Din Læge raade." „Du har bundet mig med fastere Baand end dengang, — kom!"

Liggende paa Plankerne ved Indgangen til For-

hallen fandt de Skriveren i dyb Søvn; Hakon førte Margrethe over paa Skibet, hvor han redte hende et Leie af blødt Skind; hun tog hans Hoved mellem sine Hænder, dækkede ham til ved Hjælp af den Overflod hvormed han havde forsynet hende, men først langt om længe faldt Søvnen paa dem, thi Hakons mange Spørgsmaal krævede Svar.

Engang yttrede han: „Hvad kommer Munken os ved?" Margrethe svarede ham: „Jeg tager Dig som en Gave af den, der skabte os begge; men Munken er hans Tjener og tager imod min Tak." „Bringer Munken den saa videre til Skaberen, der har skabt os for hinanden?" „Hvor Du spørger! Men her kom vel aldrig nogen Munk. Den Usynlige, som er allevegne, behøver ei vor Tak; det er for min egen Skyld, at jeg takker ham og at jeg maa have hans Tjener foran mig, thi hvortil skulde jeg ellers hæfte mine Tanker, saa at de vedblev at gjælde ham?" — Margrethe nødsagedes til at bruge sin Myndighed som Læge for at bevæge Hakon til at tage imod Hvile. Uagtet de vare af lige Alder, tyktes hun sig i dette Øieblik mere som en Moder med en forvildet Søn, end som Elskerinden med sin Elsker. Men da han endelig slumrede, talte hans Træk til hende om en Kraft, en Sjælsstyrke, over for hvilken hun følte sig svag og dog glad ved at skulle være den

underdanig. — Deres Hvile blev kun kort. Det undgik ikke Hakons Opmærksomhed, at de Mænd, som kom over paa Skibet for at arbeide der, smilte til hverandre, da de havde faaet Øie paa ham. Han reiste sig hurtigt og tog Haand med i Arbeidet. Der skulde reises mandshøit Skillerum midtskibs, for at skaffe nogen Dækning ved Landgangen. — Ved at dele det i tre Stykker, hvert med en skraa Stilling mod Skibets Midtlinie, saa at en Mand beqvemt kunde komme igjennem Mellemrummene og ved uregelmæssige Udskjæringer i Bræddevæggen, for at Bueskytterne bag den kunde besvare Forsvarernes Skud, viste han Arbeiderne hvor langt han var fra at fortjene deres Foragt. De indsaae at Seilenes Betjening vilde blive vanskeliggjort, om de reiste Væggen i eet Stykke, blot med Afstand fra Stavnene, for at man kunde komme fra den ene til den anden Side. — Med disse Arbeider, Vaabnenes Eftersyn og Raadslagninger om hvorledes man bedst kunde føre Angrebet, gik Dagen hen. Skriveren og de andre Folk fra Byen hjalp til saa godt de kunde. — Margrethe fik fuldt op at bestille ved Kjedlerne.

Tiende Capitel.

Det var ikke saa ganske let for Jacob Dunnseng, at ile fra Havnen, hvor han nys havde været Vidne til Skibenes Affeiling og hvor han havde faaet Noget at vide hist og her; han vilde naturligviis skynde sig op til Fogeden og kramme ud Løst og Fast, men den drillevorne Blæst tog i hans Gevandt, der endnu bestandigt maatte gjælde for en Raadmandskappe, og den gjorde det saaledes vanskeligt for ham at bevare Værdigheden.

„Og hvorlænge har I staaet der og seet til?" spurgte den overraskede Foged; Jomfru Elisabeth stod ved Siden af hans Stol ved Frokostbordet, hurtigt havde hun reist sig op fra gamle Farbroders Skjød, hvor hun nys havde kjælet for ham. Derfor var Fogedens Spørgsmaal dobbelt stødende for Mester Jacob.

„Saalænge saae jeg til, indtil jeg fik at vide hvad den taabelige Skriver agtede at gjøre; vidste jeg dog at vi, — at I ikke har Midler til at hindre ham, naar han har saamange af Borgerne paa sin

Side. Der kunde ikke handles rigtigere i det Stykke, Herr Foged!"

„I er kjedsommelig, I er — meer end det! Hæ, hvorhen gaaer han saa med Skibene?"

„Ikke han alene, der er Thorvald Bæk, Lauritz Mogenssøn, Mester Jørgen og Iver og Peter Tøndebinder, foruden mange flere, de ere enige om at tilbyde Trældfolket deres Bistand, og med det Første kunne vi vente dem her, naar vi ikke lægge dem en Hindring i Veien."

„Og det veed I forvist? det siger I saa roligt, Menneske!"

„Jeg sætter min Lid til Eders Viisdom, hvad skulde det nytte at være ængstelig? Denne Arm kan føre et Sværd og slaa et godt Slag for Eder og Eders skjøn— —"

„Godt, min Ven, lad det være Nok! hent mig min Kappe, Elisabeth!"

Hun fløi ud, men vendte sig i Døren for at tilkaste sin modige Forsvarer et venligt Blik.

„Hvad skulle vi gjøre?" raabte Fogeden, „vi ere om en Hals! Vi maa have Bud efter Niels Bjørn, Nu eller aldrig have vi Brug for ham. Skynd Eder, Mester Jacob, I er hurtigere tilbeens end jeg, lad en Hest, lad to, lad tre blive opsadlede, faae fat i flinke Svende, send dem op til mig!"

Jacob ilede ud og Fogeden satte sig til at skrive. Neppe var han færdig, før Jacob var tilbage og snart efter fremstod det ene Bud efter det andet og det blev dem paalagt at ride alt hvad Remmer og Toi kunde holde, for at overlevere Niels Bjørn de eenslydende Skrivelser.

Ud paa Eftermiddagen kom de til Bjørnsborg, det ene Bud efter det andet, og Niels Bjørn fik ganske rigtigt Indtrykket af, at der var en overhængende Fare for Byen. Han lod Svendene gjøre sig tilgode i Kjælder og Stegers, men selv gjorde han sig med knap halvhundrede Mand rede til at følge Fogedens Opfordring. De ugunstige Efterretninger, som Regjeringen fik om hans Virksomhed fra Peer og Poul, kunde fortræffeligt modsiges af Fogeden; saaledes havde denne det og i sin Magt, at berømme Ridder Niels, naar der gaves en Smule Leilighed dertil, som f. Ex. nu, i Anledning af Sørøvernes Nederlag. Niels Bjørn havde altsaa virkelig en god Villie til at undsætte Byen.

Ud paa Natten, da Fleertallet af Borgerne, saavel dem af Fogedens, som af Borgermesterens Parti, vare komne tilkøis, da klang Niels Bjørns Trompeter fra de nordlige Banker, under Fængslets Muur, hvor Borgermesteren vaagnede op af forfærdende Drømme. Echo'et fra de søndre Banker tabte

sig henover Sletten, men i Byen skyndte Mange sig i Klæderne, og blandt dem var Mester Jacob. Skjøndt han vidste, at Fogeden havde sendt Bud efter Ridder Niels, havde han dog ikke tænkt, at denne vilde være kommen saa hurtigt, og sin gode Nattesøvn var Jacob Dunnseng ikke vant til at afsee. Han kom til Fogeden, just som denne var i Begreb med at anmode forskjellige Borgermænd, som Nysgjerrigheden havde tilkaldt, om at tage sig af de ankomne Ryttere. Selv beholdt Fogeden i sin Gaard Ridder Niels og hans Pager, ialt 10 Mand, Jacob Dunnseng fik det hædrende Hverv at huse fem, og saa, naar han havde bragt dem til Ro, komme tilbage til Fogeden for at nyde Hædersgjæstens Selskab. Denne havde af Fogeden faaet en nøiagtig Beskrivelse om Alt hvad her var foregaaet med Hensyn til Treldfolket, Jomfru Elisabeth var blevet ham forestillet, ved hvilken Leilighed hendes Kinders naturlige Rødme forhøiedes ved at han kneb dem, endelig var hanført ind i Stadsstuen, som Fogeden havde havt Held med at pynte, og der var han ført til Enden af et rigt besat Bord, inden Mester Jacob vendte tilbage.

„I er en dygtig Mand, synes det!" sagde Niels Bjørn til den indtrædende Jacob. „Kronens Foged roser Jer for Eders bestemte Færd — den Mands Roes maa Enhver være glad ved! Vi skulle skjænke i for hinanden!"

„I tage tiltakke, Herr Ridder, med det, vi her kunne byde Jer," sagde Fogeden, medens Jacob fornam hvormeget han voxede ved den sidste Tiltale.

„Alle gode Sager," vedblev Fogeden, „maa vi betale i dyre Domme, fordi Søhandelen spærres af Treldfolket."

„I maa da vide, at skaffe Jer Penge til at betale i dyre Domme," svarede Ridder Niels, „thi saadant Bord skal I forgjæves søge paa Bjørnsborg. Men I skulle faae det bedre; Alt skal blive godt! Komme de hid, hvad I jo sikkert venter, da skulle de vissselig ikke faae Lov at komme tilbage. Saamange Skibe og Folk er her dog altid, at vi kunne lade dem lægge ud velbemandede, naar Pakket er kommet ind, og vi have begyndt at tage fat her i Gaden. Dog, lykkes det dem at undslippe, saa skal heller ikke det kunne nytte dem. Vor Tid har fundet Midler til at rykke Samfundets Ukrudt op med Rode."

„I har tænkt paa at anskaffe Jer en Kartove, mærker jeg," sagde Fogeden;

„I vilde gjøre vel deri — jeg har alt hørt megen Tale om den vidunderlige Virkning af den."

„Selv længes jeg meget efter at erfare Noget derom, men vi maa først komme overeens om hvorledes vi skulle dele Omkostningerne ved Anskaffelsen."

Eders Lehn, Herr Ridder, —" „skal afholde alle Udgifter til Borgen, men en Kartove har man ikke tænkt paa dengang, og I indseer let, at den kun vil komme Eder tilgode, jeg vil aldrig komme til at drage nogen personlig Fordeel af den."

„Undtagen den, at I saameget hurtigere kan gjøre det af med den Fjende, som I skal bekæmpe."

„Eders Fordeel, min Kjære! ikke min; det muntrer at have en stridbar Gjenbo. Freden vil kun sløve os."

„Vi blive vel enige!" sluttede Fogeden; han holdt ikke af at Mester Jacob benyttede denne Samtale til at gjøre sig lækker for Elisabeth; flere Gange havde han seet hen paa ham og paa hende, men det gjorde aldeles ingen Virkning; Mester Jacob maatte være usædvanlig behagelig. Denne Gang var det ham endog meget ubehageligt, at blive inddraget i de høie Herrers Samtale, — saavidt var det kommet med Jakob Dunseng. Selv kunde han imidlertid ikke finde paa noget Morsommere, derfor maatte han tale, spise og drikke med dem til langt ud paa Natten; dygtig forsviret maatte han bryde op med dem, og selv Afskeden fra Jomfru Elisabeth blev kun hvad man kunde kalde mechanisk. Ridder Niels havde til næste Dag bebudet et storartet Skuespil, hvortil han

nu ved Opbruddet indbød Mester Jacob, „ei blot som ledig Tilskuer."

Han vilde øve sine egne og Byens Mænd i at tage imod Sørøverne, om de skulde komme. Det blev høit op ad Dagen, før han kunde sætte det i Værk, thi, forladende sig paa de udstillede Vagtposter, havde Alle holdt sig skadesløse for den natlige Afbrydelse. Men, hvad der saa skete, var værd at betragte. Foran sine Mænd i Plade og Jern, paa dygtige Heste holdt Ridderen oppe i den nordlige Ende af Gaden, saaledes, at man ikke kunde see ham fra Søen; han forklarede Mændene, at det var rigtigst at lade Fjenden gaa i Land, der vilde de sagtens vende sig mod Fogedens Huus, som ikke laa langt fra hvor de nu holdt, og i dette Tilfælde skulde man pludselig bryde frem og splitte Klyngen, hugge ned for Fode. Alle Byens Skibe skulde sammendrages oppe i den nordlige Bugt af Fjorden og naar Rytterne begyndte Angrebet, skulde de lægge ud og spærre de Slagne Tilbageveien.

Raadets Mænd maatte overtage Anførslen paa Skibene; det var en af disse Roller, som var tiltænkt Jacob Duunseng. Alt var i Orden; Skibene og Hestfolkene vare paa deres Plads; Fogeden og hans Broderdatter stod oppe paa Loftet, hvorfra de kunde see ned ad Gaden og over Fjorden; Michel

Wulff havde flyttet en Deel af sin Bod ned i Byen og Colonien bestyrede han selv, medens Drengene regjerede i Moderlandet; kun faa kraftige Mænd vare ubeskjæftigede, men der var dog en ringe Forretning at gjøre i den Menneskemasse, som var strømmet til bag Skrankerne ved Havnen, for at bivaane det usædvanlige, krigerske Skuespil. Hvad der tog længst Tid var naturligviis Skibenes Bemanding og Ordning. De befalende Raadsherrer kunde derhos ikke finde Den, som med Rette kunde føre Befalingen over dem Alle. Vel blev det almindelig indrømmet, at det for denne Gangs Skyld kunde være ligegyldigt, men det var et Principspørgsmaal, som det for de kommende Tiders Skyld kunde blive farligt at besvare nu, uden tilbørligt Overlæg. Vor Ven Jacob havde den Lykke at gjøre et Forslag, som vandt Bifald; desaarsag blev han sendt op til Fogeden, for at anmode denne om at give Tegn med et hvidt Klæde, naar Rytteriet satte sig i Bevægelse. Saaledes havde Jacob talt ombord, men den sande Mening havde han snildelig beholdt for sig selv. Paa Fogedens Loft kunde han vanskelig staa opret, rimeligviis derfor tog han det Parti at knæle for Jomfru Elisabeths Fodder, og som Raadets Affending anmodede han hende om at være Den, hvis Vink Alle skulle agte paa. Havde Fogeden ikke været nærværende, saa vilde Mester

Jacob fra sit Knæfald vistnok være løftet op til Jomfru Elisabeths Favntag, saa huldrig var hendes Mine og saa godt slog hans Smiger an; nu maatte han nøies med den søde Forvisning, at være kommet et mægtigt Skridt nærmere, og glad, næsten som i en Ruus, ilede han tilbage til sin Post. Niels Bjørn blev underrettet om, at man nu var færdig; der fik man haarde Ord til Svar, — han var vred over at det havde taget saa lang Tid. Endelig kunde han sætte sig i Bevægelse; de stampende Heste fik pludselig Frihed. Gnister foer ud efter dem og det buldrede gjennem den smalle Gade. Jomfru Elisabeth havde nær glemt at give Tegnet over Synet af de prægtige Ryttere, men lidt før eller senere gjorde hverken til eller fra, thi Roerfolkene forhastede sig ikke; da Ridderen havde holdt en god Stund ved Havnen, kom de dragende hid den Ene efter den Anden. Niels Bjørn skjældte dem Huden fuld, Een for Een, forklarede saa hvad han vilde have gjort, og hans Myndighed lykkedes det, at faae dem til at vende og gjentage Bevægelsen. En anden, tredie og fjerde Gang maatte til, før det gik nogenledes, saa gik Enhver til Sit, men Ridder Niels og Mester Jacob samledes hos Fogeden, hvor der igjen var sørget for Krigernes Beværtning.

„Tilvisse er det ikke uden Grund, at I, Herr Foged, har kaldet mig hid. Man møder her mange

mørke Miner. Da vi efter det første Løb holdt paa Losseпladsen, hvor Stimmelen var tykkest, fik jeg mangt et drøit Ord at høre om Eder, vel ogsaa om mig selv. Vender man sig for at see hvorfra det kommer, saa ere alle Træk eens, Graat i Graat."

„I har ganske Ret deri, Herr Ridder, men jeg er vis paa, at I forstaaer at møde saadanne Udbrud af Stemninger."

„De talte om „Bødler," „at vi skulde vogte os," — jeg gav de trodsige, taabelige Roerkarle en Forsmag paa den Behandling, de kunde vente sig, om de ikke skiftede Sind; da jeg kom igjen anden, tredie og fjerde Gang gik Alt godt, ikke et Muk fornam jeg, men Minerne, Herr Foged, de vare lige mørke. Grunden til Misfornøielsen maa ligge dybt, jeg forstaaer mig en Smule paa Ansigter — fra den Tid da jeg var om Kongen."

„Ei skuffer I Eder her og det skulde Intet nytte, om jeg vilde forsøge derpaa. I vide da, at jeg har ladet Borgermesteren fængsle og at dette er Grunden til al den Opsætsighed, som I her har hørt om og været Vidne til."

Fogeden fortalte nu, paa Ridderens Opfordring, om Gildet hos Jacob Dunnseng og om de Tilstande, der fremkaldtes ved Det, som der tildrog sig.

Niels Bjørn syntes godt om Fogedens Fremgangsmaade og den gode Viin kunde derfor sætte Alle i godt Lune. Det var over Midnat, da Ridder Niels foreslog, at gaa ud, for at eftersee Vagtposterne; ankommet udenfor sit Huus tog Jacob Duunseng Afsked, og de to andre kunde nu uforstyrret aabenbare for hinanden de Planer, hvis Udførelse gjorde den Ene nødvendig for den Anden. Ridder Niels ønskede en mere udvidet Frihed som Belønning for den Tjeneste, han var sikker paa at komme til at gjøre Kronen, ved at undertvinge Sørøverne paa denne Kant; derfor maatte Fogeden ogsaa fremstille Faren for Byen som overhængende og frygtelig; Fogeden vilde have en egen bevæbnet Magt under sig alene, for at kunne byde Mængden Trods og det var Maalet for al hans Tale, at bevæge Ridderen til at overlade ham en Trop af paalidelige, velbevæbnede Ryttere. Der var Meget at tale, frem og tilbage; Morgengryet, der trængte ind gjennem Vinduesskodderne, fandt dem endnu siddende ved Viinkanderne. Saa fordybede havde de været i deres Samtale, at de ikke mærkede Hovslaget, som afbrød Morgenens Stilhed, for det lød lige udenfor. Fogeden sprang op, og modtog i Forstuen en Rytter, der saae ud til at have tilbagelagt et anstrengende Ridt; han forlangte Ridder Niels

itale og den vagthavende Rytter, som havde viist ham hid, vendte nu tilbage til sin Post.

„Borgen er taget, Herr Ridder! Eders Søn, Junker Henrik, er slæbt bort; paa eengang forsvandt han i Kampen! Ene jeg er undsluppet, jeg ilede hid, for at kalde Jer til!" — saaledes lød den Melding, som Rytteren aflagde. Ridder Niels stod maalløs et Dieblik; med et skummelt Udtryk betragtede han dernæst Fogeden, som var snar til at raade ham at samle sine Mænd og forjage det Pak, endnu før det havde sat sig fast i Erobringen. Ihvormegen Umage Fogeden end gjorde sig, kunde han dog ikke værge sig imod at vise nogen Forvirring, som dog alene var fremkaldt af den Maade, hvorpaa Ridderen betragtede ham.

„Jeg kan tænke Sligt om Jer, Foged!" raabte denne, med næsten skjælvende Stemme. „Vent udenfor Døren!" befalede han Rytteren, som øieblikkelig adlød. „Var jeg vis paa, at I lokkede mig hid, for at give dem frit Spil hjemme, — I skulde ikke komme levende herfra!" Niels Bjørn gik tættere op under Fogeden og vedblev: „I har forraadt mig, Usling! Min Borg — min Søn! Jeg kræver det af Jer! Jeg seer det paa Eders Ansigt, at jeg kan holde mig til Jer! Ikke et Ord, Skurk! Hund! Uden at I vil bekjende —"

„Hvad har jeg at bekjende?" svarede Fogeden; Niels Bjorns oprørende Tale gav ham endelig Mod til at forsvare sig. „Jeg forstaaer, at dette uventede Budskab kan gjøre Jer rasende, men I vender Jer til den feile Side. Selv har I hørt Borgerne mumle om Hævn over mig; selv har I fortalt, hvad I hørte igaar. Tag Eders Ord tilbage Herr Ridder, nu, medens der er Tid. Dog nei, lad os først høre Eders Rytter, hans Fortælling vil gjøre det lettere for Jer, at dømme Eders egen Adfærd."

„Nu er det ikke Tid til at gruble over egne Feil og veie smaaligt. En frygtelig Hævn har jeg at tage, først over Ransmændene hjemme, saa over Forræderne her, hvis Tingen bliver klar."

Ridder Niels ilte ud af Døren; snart efter kaldte Trompeterne gjennem Gaden og lidt efter lidt samlede de veludrustede Folk sig om deres Herre, der førte sin Skare ud af Byen, ad den Vei hvorfra han var kommet.

Da han nærmede sig Bjørnsborg, brød Luerne ud paa alle Hjørner; ude paa Havet gyngede en lille Flaade; her havde Vikingerne øvet deres sidste Daad.

Som Luerne rasede for hans Øine, saaledes drev den afmægtige Hævnlyst sit Spil i Ridderens Sind, og den fortærede al hans Evne til at handle. Ilden maatte alt længe have hærget det Indre af

Bygningen, thi Alt var omspændt, og det var ikke tænkeligt at slukke. Han steg af Hesten, og lod den gaa frit omkring for at søge Græsning; selv satte han sig paa Jorden, tog Hjelmen af og holdt begge Hænder for sit Ansigt; det var tydeligt, at han havde stor Umag med at dæmpe sine lidenskabelige Udbrud; derfor havde hans Svende ogsaa leiret sig i nogen Afstand fra ham, de holdt deres Heste ved Tøilerne og udtømte sig i Gisninger om, hvorhen deres Herre nu vilde vende sig. Som de talte saaledes, raabte en af dem høit op, hurtigt havde han kastet sig i Sadlen og var snart fulgt af de Fleste i Hoben. Det var Ridderens Hest, som paa eengang havde givet efter for sin Hjemvee, og i fuldt Fiirspring styrtede afsted mod den brændende Borg. Denne Jagt vakte Niels Bjørn af hans Døs og da Svendene kom med Dyret, kjærtegnede han det, svang sig dernæst i Sadlen og vendte tilbage til Veile By. Peter Tøndebinder og hans Medsammensvorne havde beregnet naar Ridderen kunde være i Bjørnsborg. Denne Tid havde de aftalt, for paa eengang at reise sig mod Fogeden, og tvinge ham til at rette sig efter deres Villie. Da Ridder Niels kom ansættende med sin Skare og endnu mere, da han forlangte at Borgerne skulde bemande de Skibe, med hvilke han vilde afskjære Treldfolkets Tilbagetog, da belavede de sig

paa at deres hele Plan kunde blive tilintetgjort. Nu kunde de vel tænke, at der maatte have tildraget sig Noget paa Bjørnsborg, siden Ridderen uden Varsel skiftede Plan og derfor vare de alt sikkre paa, at deres vilde lykkes, naar de gave Tid indtil Ridderen var kommet hjem, og i Kast med Treldfolket. Saasnart Fogeden kunde gjøre sig Haab om at Bysvendene vare paa Benene, sendte han Bud efter dem, og de sex Mand, der mødte, fik Befaling til at forramle Døren saa solid som muligt og i det Hele efter bedste Evne indrette Fogedens Gaard til Forsvar. Til Jacob Dunnseng og et Par andre Folk af Partiet blev der ligeledes sendt Bud og med denne Magt afventede Fogeden Borgernes Angreb. Ved Middagstid samlede en truende Skare sig udenfor Gaarden og Raabene: „Fogeden frem!“ bleve med hvert Dieblik lydeligere og mere truende; flere og flere Uqvemsord blandede sig hvert Dieblik deri. Saasnart man mærkede at her var Modstand at vente, trængte en Flok sig frem mod Døren, for at sprænge eller opbryde den. Fra de nærmeste Vinduer kom de lange Partisaner uventet tilsyne, tilføiede et Saar og vare tilbage før man saae sig om. Døren maatte dog give efter, men derved var ikke Meget vundet; de svære Egetræes Meubler afgave endnu fortrinligt Værn. Ved Hjælp af Ilden kunde man nok være kommet hurtigt til

Maalet, men Fogedens Gaard laa desværre midt iblandt Angribernes, saa Fogeden kunde være tryg i den Henseende; og hvad Forsvaret angik, da meente han ogsaa der at kunne fritage sig for Frygt; men her inde i hans nyskabte Fæstning havde han fundet en Fjende, som dog ikke var Forræder. Med megen Utilfredshed bemærkede han, at hans egen Elisabeth bestandig opholdt sig hvor Jacob Duunseng var, og paa dennes Skulder fandt han den lysegrønne Sløife, som han denne selvsamme Morgen havde leget med, da den prydede hendes Belte. Han var for klog til at gjøre Ophævelser derover nu, men han besluttede at gjøre brat Ende paa den Leg, naar Faren først var overstaaet.

Mester Jacob havde fortjent bedre Skjæbne af Fogeden, thi han brugte sig virkelig godt i dennes Tjeneste. Ei alene den Post, der var betroet ham, forsvarede han med Eftertryk, men overalt hvor han bemærkede en Fare, som han turde gaa imøde uden at give sin Post blot, der vendte han sig hen og den Kraft hvormed han brugte sin Klinge skilte Angriberne af med mange Folk og, hvad der var det Vigtigste, den forringede deres Mod. Mængden var betydelig formindsket, da Ridder Niels ud paa Aftenen vendte tilbage. Rædsel betog de Angribende ved Synet af ham og de skyndte sig afsted, Enhver til nærmeste

Skjul; nagtet Hestene vare trætte og forkomne af Dagens umaadelige Strabads, lod Ridder Niels dem dog sætte af i Galop gjennem hele Gaden og Hug regnede ned paa de ulykkelige Flygtninge, som ikke hurtigt nok vare komne under Tag. Bulder og Angstskrig lød fra alle Kanter og Forsvarerne af Fogedens Gaard, ikke at tale om Jomfru Elisabeth, vare mere beklemte nu, end før, da Stormen gjaldt dem. Saa vidt havde de dog ikke tænkt at det skulde komme, men Niels Bjørn tilfredsstillede sin Hævntørst.

Saaledes gik det til, at Fogeden fik sin Krig frem og at Borgernes haarde Halse bleve bøiede. Ridderen og hans Folk lagde Beslag paa de bedste Huse, hvor de gjorde sig det beqvemt, til Erstatning for det Hjem, som de havde mistet, og for Fogeden bleve de netop Det, som denne ønskede: En væbnet Magt, rede til at understøtte hans Myndighed, der ved denne Leilighed naturligviis blev betydelig forøget, da Regjeringen kun vilde see denne Sag med Fogedens Oine. At den Virksomhed, der her kunde bydes Niels Bjørn, ei faldt i dennes Smag, er let begribeligt. Af de Slag, som havde truffet ham, var Junker Henriks Skjæbne ham det tungeste; han forsømte intet Middel til at skaffe sig den nøieste Underretning om Kampen og mangen Gang maatte hin Rytter, som overbragte ham den første Melding

derom, gjentage sin Fortælling for den mismodige Mand, hvis mørke Tungsindighed tiltog med hver Dag. Inden en Maaned skulde han dog faae Vished om Sønnens Skjæbne og det af Junker Henrik selv. En lille Dreng blev en Dag indladt til Niels Bjørn og overbragte ham et Brev, uden Datum og uden Angivelse af Stedet, hvor det var skrevet, men ihvor vigtig saadan Viden kunde være for ham, saa regnede han det dog for Intet imod den Vished, som han her fik i Hænde: Hans Søn, den Eneste, var levende og velbeholden. Drengen forklarede, at en formummet Munk havdeført ham hid, lige til Døren, og han fremviste den Mønt, som han havde faaet forud for sin Tjeneste; ad denne Vei kunde Ridderen altsaa ikke komme videre. Brevet selv gav ham iøvrigt Nok at tænke paa. Junker Henrik forlangte deri, at Faderen skulde give dem, som havde reddet hans Liv, og hvem han iøvrigt vilde beskytte, frit Leide, om de vilde drage til Byen eller bosætte sig i dens Nærhed. Kun under denne Betingelse vilde Junker Henrik kaste sig i Faderens Arme, „thi“ skrev han „vel maa I, min høitelskede Fader indsee, at jeg maa gjøre Alt, hvad der staaer i min Magt for at udrette Noget for Den, eller Dem, der satte eget Liv i Vove for at redde mit. Og, om I agter dette Noget værd, da tvivler jeg ingenlunde om, at I vil høre og op-

fylde min Bøn, til hvilken jeg endnu vover at føie et ærbødigt Forlangende: Om I vil svare mig, da kan det kun skee ved den samme Pilt, som overbringer Nærværende; men fra ham vil det vorde afhentet."
Ihvor haard og kold og egenkjærlig end Ridder Niels var, saa havde dog ogsaa han sit Glimt af noget Blidere og det viiste sig i hans Forhold til Sønnen; han tøvede ikke længe med at overveie hvad her var at gjøre; et Par Dage efter at han havde modtaget Sønnens Brev, havde han udfærdiget en Skrivelse til denne og efter Anviisningen var den overgivet til Drengen. Nogle Dage derefter kom Junker Henrik virkelig, men han kom alene og Niels Bjørn var glad derved. Det var som om han levede op paany, han sluttede sig til Fogeden, i hvis Huus Junker Henrik fandt sin Mage, thi Jacob Dunnseng havde ikke kunnet finde de rette Ord til rette Tid og da han fandt dem, saa havde Fogedens Skildringer af Mester Jacobs Fortid gjort saadant Indtryk paa hans Skjønne, at hun erklærede Frieren sin Ulyst til at forlade Farbroderens Huus. At Jacob havde været vis paa sin Seir er sikkert; om Nederlaget har smertet ham, om han afkortede sin Nattesøvn og glemte at bevare Værdigheden er vel uvist, men dog ikke urimeligt: Mange mene, at en Kurv skal kunne gjøre Underværker.

Slutning.

Den samme Aften, da Niels Bjørn hvilede ud hos Fogeden, efter Prøven paa det Drama, som han agtede at opføre i Byen, havde Vikingerne faaet saavel deres egne som de fremmede Skibe udrustede og bemandede og da Mørket faldt paa, roede den hele Flaade ud, holdende sig tæt op under Skrænten, eet Skib bag det andet.

Einer og Skriveren, Hakon og Margrethe befandt sig alle paa det forreste Skib, hvor Einer iøvrigt havde overtaget Befalingen, da han mærkede hvormeget Margrethe beskjæftigede Hakon. Fordybet i sine Tanker, opfyldt af Frygt for det Kommende og af Gru over den store Skuffelse han havde liidt, sad Skriveren forud med Ryggen til Hakon og Margrethe; til Beskyttelse mod Aftenvinden holdt Hakon et Skind over hende og der bagved taltes der mange frydfulde Ord. Margrethe meente dog at Hakon ikke burde overlade Befalingen til nogen Anden, men det blev slaaet hen i Spøg.

Udfor Næsset bemærkede Einer, at Dagslyset endnu ikke var forsvundet fra Fjorden; han lod der-

for Aarerne tage ind, her vilde han vente paa at Natten heelt fortrængte Dagen.

„Ei sandt, Herre!“ sagde Margrethe til ham „I vilde hellere, at Hakon skulde føre Skibene i Kampen, end at han skal staa her ved mig?“

„Hvad gjælder min Villie ham!“ svarede Einer kort.

„Endnu er jeg i Ledtog med Ier og ærer den Gamle!“ indvendte Hakon.

„Men Loven og Løftet om Hævn, det kommer ei Dig ved; ei saa? Af vor Lov holder Du kun Det, hvad Du endnu har Lyst og Vane til at holde, ja, det var paa Tide at jeg tog Roret i Haand!“

„Ogsaa Du har kjendt at have en Qvinde kjær —“

„Ti med Det!“ afbrød Einer.

„Nei, vi skulle ikke tie for hverandre; kan det undgaaes, saa vil jeg ikke skilles fra Eder, og især ikke fra Dig Einer, som En I foragte. Du veed det jo, at vi ikke kunne blive sammen hos Eder; Du veed hvad det er, at være glad ved en Qvinde og lykkelig ved Sjælenes Forbund. Naar Fremtiden er lys og liflig, hvor kan jeg saa havne i en mørk Nutid? See, Du kaldte hende Datter, hende, som jeg her holder i mine Arme, den Qvinde, som jeg tør kalde min. Er det Navn Du gav hende, en Forbandelse? Det lød ikke saa, da vi løftede hende op

i Skoven. Kan Du sige til mig: Du er ikke for hende! Du er kun til for Kampen med Sværd og Bue! Kan Du fornegte den Magt, i hvilken jeg har et nyt Liv?"

Margrethe havde reist sig, og skjult sit Ansigt ved Hakons Bryst. Einer havde lagt sin Haand paa hendes Hoved og sagt:

„Du, min Datter! — Ja, det er muligt! — Lad ikke Din Tid komme, — det er muligt! — O, Din Fader — — nei, nei, vi gaa til Kamp Hakon, hører Du? Ei slipper Du, før Du har betalt Din Fader det Liv, som Du nu vrager! Har Du forstaaet mig? Jeg er næst efter ham og skal vaage over, at hans Værk bærer sin Frugt, — nu afsted!"

Aarerne blev igjen satte igang og man gled frem over Dybet. Lidt efter lidt nærmede man sig Bjørnsborg, hvis takkede, svære Mure ragede truende frem som noget Mørkere end selve den mørke Nat. Det gjøs i Margrethe, da Hakon viste hende Borgen, og hun var ikke langt fra at fortryde, saa hurtigt at have givet efter för den Misfornøielse, som Hakons Ord havde vakt imod ham. Mændene begyndte at iføre sig de Vaabenstykker, de havde lagt fra sig for at kunne ro friere; man strammede Buestrængene og Skibenes Førere anviste Enhver den Plads, som han skulde indtage, naar man lagde til Land. Strand-

vagtens Raab hørtes, men Ordene kunde ikke skjelnes; endelig lod det til at han blev kjed deraf. Med tre Skibe roede Einer og Hakon efter Aftalen om paa den østlige Skræntside, medens Torkild med alle de øvrige kastede Anker udfor den sydlige, vadede i Land med sine Folk, og, uden at møde nogen Hindring trængte frem til under Skrænten. At bestige denne var en let Sag, men hvortil skulde det nytte. Deroppe kneiste Muren, og man havde ikke tænkt at blive nødsaget til at bestige den. Strandvagten, meente man, vilde have tilkaldt Besætningen, og Strandbredden havde man tænkt sig som Valplads. Torkild sendte øieblikkeligt Bud til Einer, at han gik om for Borgporten og at Einer maatte vente med at bryde frem til han hørte Raab. Derovre paa Landsiden fandt han endnu Folk beskjæftigede med at hale Vindebroen op; han lod Bueskytterne gjøre deres Bedste for at træffe de Arbeidende, men Mørket hindrede dem i at tage Sigte, og saaledes fik han see, at Broen ligefor hans Dine blev halet op. Snart begyndte det at hagle ned fra Muren med Pile og Steen, derfor skyndte han sig tilbage til Einer, imedens han lod sine Mænd gaa til Skibene, for med dem at støde til Einers.

Der var dog eet Sted, hvor Ridder Harald kunde trænge frem!" sagde Einer.

„Men" indvendte Torkild, „ikke een Mand er tilbage for at vise os Vei i dette Mulm."

„Her, hvor vi staa, gik vi i Land den Gang; herfra maa han være gaaet opad; lad os forsøge, vi have ei Tid at give bort. Hakon og en halv Snees Mand blive her for at optage os om vi kastes tilbage; for Resten vise vi To Veien."

Dette Sidste talte Einer saa høit, at Hakon kunde høre det; lagt an derpaa var der ogsaa, men Hakon mælte ikke et Ord derimod. Som det her blev aftalt, saa skete det. Da Torkilds Skibe havde lagt til, bleve Mændene ordnede paa Stranden i al Hurtighed, og den mørke Masse bugtede sig op ad Skraaningen, medens Torkild lod sine Folk lægge sig paa Jorden i Afstand fra hverandre, og med Buerne færdige til Skud. Det varede ikke længe før Bulderet begyndte; det lod til at Einer og Torkild havde fundet Stedet, thi der kom Ingen tilbage. Hakons Mænd fandt ikke synderlig Behag i at ligge udstrakte i det levede Sand og uvirksomme, medens de hørte Fællerne kæmpe; Hakon maatte tale dem haardt til og mildt, alt som han kjendte dem, men de mumlede om, at det var for Fruentimmerets Skyld at de laa her, og at Ulykken maatte ramme dem, naar de havde hende med.

„Og om saa var“ sagde Hakon „ere I da ikke skyldige at gjøre dette for mig? Men, pas nu paa, — vi faae at see, at det er for de Andres Skyld vi have ligget her.“

Det var Einers Villie, at Hakon skulde tage virksom Deel i Kampen; underveis kom han derfor overeens med Torkild om, at hvis de fandt det ufuldendte Sted i Muren, saa skulde de vel begynde Kamp, men snart søge at drage sig ud af den, for at faae Bjørnsborgerne til at forfølge. Udenfor Hakons Synskreds havde derfor Torkild med omtrent Halvdelen af Hoben kastet sig ned i en af Skræntens Fordybninger. Einer fandt rigtigt Stedet, men Besætningen der, var ikke saa stærk som hans Hob; den trængte frem, og først da nogle flere af Borgens Folk kom til, lykkedes det ham at faae sine tilbage. Nu gik det efter Ønske. Junker Henrik, der havde ventet at Angrebet skulde gjentages ved Porten, var med næsten hele den Styrke, som han havde samlet der, ilet det angrebne Punkt til Undsætning; Mester Ole raadede ham vel fra at tage saamange, men det blev overhørt og Junker Henrik kastede sig med dem alle paa Einers Hob; den veg, han brød frem gjennem Muurhullet og fulgte de Flygtende lige i Hælene. Dette gik saa hurtigt, at Torkild ikke fik Tid til at

angribe Forfølgerne fra Siden; først nede paa Stranden fik deres Ryggе hans Øxer og Sværd at smage.

For seent opdagede Junker Henrik, at han var kommet i Klemme og hvilken Feil han havde begaaet ved ikke at følge Mester Oles kloge Raad, at indeslutte sig i Borgen med den forringede Besætning, som Ridder Niels havde efterladt ham. Kun Eet havde han nu at gjøre, nemlig søge at frelse Æren, og den eneste Vei hertil førte gjennem en fortvivlet Kamp, En mod To. Skjøndt Vikingerne bleve holdte i Sværdlængdes Afstand foran Junker Henriks Hob, saa formindskedes denne dog hvert Dieblik og over de faldne Bjørnsborgere rykkede Torkilds Skare bestandigt nærmere. Det var som en Gjentagelse af hin frygtelige Nat paa Muren, da Mester Ole og hans Folk indeklemte de Stridende mellem Stormportene, kun at det her gik ud over Niels Bjørns Mænd, og at de vandrende Vægge her dannedes af Einers og Torkilds tætsluttede Skarer. Torkild var, som vi mindes, bleven bekjendt med Junker Henriks velvillige Sindelag mod Hakon; ham skyldtes det, at Ingen rettede Hug mod den Fortvivlende, hvem der iøvrigt var al Anledning til at angribe, thi han huggede løs som en Rasende. Det varede imidlertid ikke ret længe før hans Kræfter aftog og Einer tænkte netop paa at opfange hans Hug med

sit Sværd for derpaa at kaste ham til Jorden, da Hakon fra Siden af kastede sig ind imellem de to Hobe, greb Junker Henrik om Livet, løftede ham op og bar ham ud af Kampen før Nogen ret havde samlet sine Tanker. Uden at ændse de faldende og løftede Vaaben greb han denne om Livet og ilede til Vandet. Heelskindet slap han ikke og i det salte Vand smertede Saaret dobbelt, men med sin Befrier paa Skulderen, og med begge hans Hænder klemte i sine, naaede han dog ud til Skibet, hvor Margrethe befandt sig.

Hvor var hun glad, da han endelig rakte hende sin Haand! Saa angst, som hun nys havde været, saa fuld af Mulighedernes indbyrdes Kamp. Ene var hun omborð her og hvad kunde der ikke skee? Skriveren havde nemlig fulgt de Andre; han havde taget en underlig Afsked fra Margrethe: „Den lille Margrethe saae mildt til mig engang; saa tænkte jeg at Du skulde blive min Brud! Men Du har gjort mig til en Fjæl i Din Brudeseng, det er jeg dog for god til. — Pas paa, naar Du vaagner op i hans Arme, saa skal Du finde Mærker paa Dig af ham, hvem Du gav Døden!"

Medens Vikingerne paa Land fortsatte Kampen, eller rettere forfulgte deres Seir og begyndte paa Ødelæggelsesværket, stevnede Hakon og de, der laa

hans Hjerte nærmest, over Fjorden, men indefter og mod den sydlige Bred. Junker Henrik havde kun begyndt den fortvivlede Kamp af en Slags Pligtfølelse; han var taknemmelig for at være reddet ud af den visse Død og han og Margrethe hjalp Hakon med at heise og stille Seilene. Ude i Fjorden opdagede Margrethe, at hun paany skulde være Læge for Hakon; engang havde det opfyldt hende med Frygt, nu var det hende en Glæde, næsten en kjærkommen Opdagelse, thi snart havde hun overbeviist sig om, at Saaret ikke var videre farligt, ihvor bredt Gabet end var. Det Blodtab Hakon havde havt, gjorde det umuligt for ham at gaa med Margrethe og Junker Henrik til Menneskers Boliger; fra Skibet slæbte de derfor iland, hvad der kunde tjene til at danne et Ly og ved Hjælp af de Vægge, som Hakon havde anbragt midtskibs, fik de virkelig en meget god Hytte. For Junker Henrik var det ikke nogen meget vanskelig Sag den næste Dag at skaffe Levnetsmidler tilveie: Fiskene i Fjorden og Vildtet i Skoven frembød sig i rigelig Mængde. Som tre Sødskende levede de her lykkelige Dage, men da Hakon begyndte at kunne røre sig, var deres Lykke paa sit Høieste. Ofte havde Junker Henrik gjennemtænkt sit Forhold under Kampen, — en Bebreidelse kunde han ikke undgaa at gjøre sig; han ønskede at tilstaa Alt for sin Fader.

Hidtil havde han ikke ladet sig mærke med nogen Lyst til at komme bort, men nu, da Hakon Dag for Dag blev rørigere, meddeelte han sig til denne. Her blev meget at overlægge, thi ugjerne vilde Hakon, uden Nødvendighed, udsætte sig for at falde i sine Fjenders Hænder, men det blev dog aftalt at de skulde gjæste den nordlige Fjordbred, naar Veiret en Dag egnede sig dertil. — At de her traf Broder Wilhelm, den samme, der stred med Hakon i Fængslet, er et Fingerpeg paa det Vidunderlige, der kan skee for et Menneske. Hvorledes han blev bragt til at hjælpe med Affattelsen og Besørgelsen af det Brev, som Niels Bjørn modtog i Veile, kunne vi let forstaa; hvorledes han efter gjentagne Besøg hos Hakon og Margrethe viede dem efter Kirkens Lov og hvorledes Hakon ved ham blev forvandlet til en taknemmelig Modtager af Livet og dets Tilskikkelser, — det ligger udenfor denne Fortællings Grændser. Saa er her endnu kun at tilføie om dem, at de fik reist et Huus istedetfor den skjøre Hytte, og at de her fik mange Børn, som, da deres Tid kom, byggede Huse ved Siden af Forældrenes. Værten i Rytterhuset kunde ikke holde ud der for Jacob Dunnseng og det gik flere som ham under Fogedens, Niels Bjørns og Jacobs Regimente. Om de have søgt Afkrogen, hvor Livet nys var vaagnet, er vel uvist, men ikke urime-

ligt. — Kommer Vandreren nuomstunder nord-, vester- eller sønderfra, gaaer han gjennem den store, velhavende Trelde-By og indlader han sig med Beboerne, da modtager (eller modtog) han herfra et ganske andet Indtryk, end fra nogen anden By, som han kom igjennem. Ei blot det aparte Seletøi og det Besynderlige i ikke at blive hilst her, som han ellers allevegne blev det; det hele Væsen er, eller var for faa Aar siden, et eiendommeligt, med Præg af Selvstændighed og kraftig Frihed: vi kunne forstaa hvorfra det kan komme: Vi kunne forstaa det som et sidste Glimt af Nordens Vikingeaand.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 02 05 05 016 4